

UBL: BKNOOG 430

bknoog

430

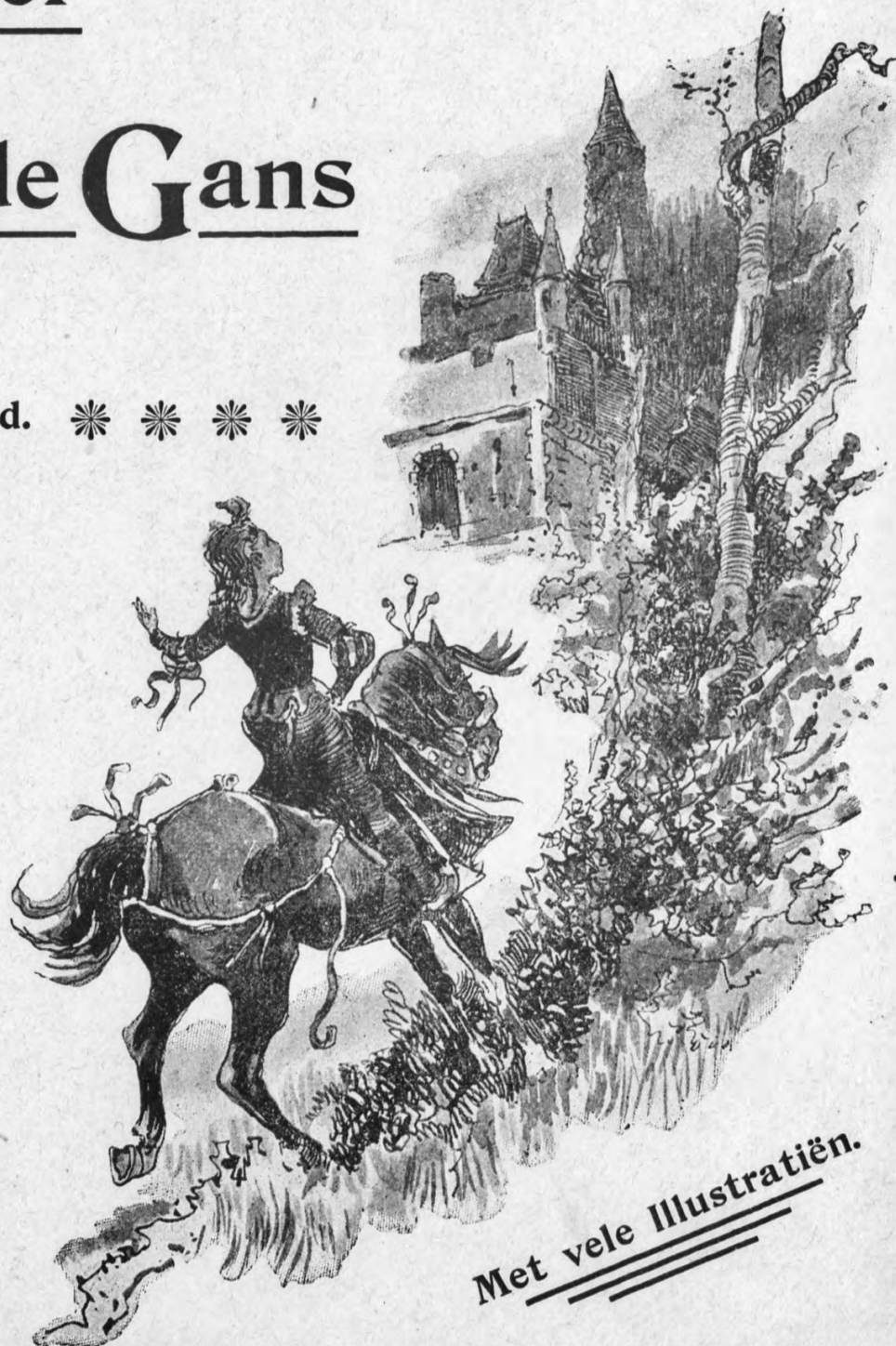
De Sprookjes van

Moeder

de Gans

Opnieuw verteld. * * * *

430

Met vele Illustratiën.

ROTTERDAM. — D. BOLLE.

Boekenrooyen

430.

0,75

DE SPROOKJES VAN MOEDER DE GANS.

18430

DE SPROOKJES

VAN

MOEDER DE GANS

Opnieuw verteld

MET VELE ILLUSTRATIËN

ROTTERDAM — D. BOLLE

DE SPROOKJES

VAN

MOEDER DE GANS

DE WITTE

DE WITTE

I N H O U D.

~~~~~

	<i>Bladz.</i>
ASSCHEPOETSTER	1
BLAUWBAARD	21
ROODKAPJE	43
DE GELAARSDE KAT.	62
SNEEUWWITJE.	83
EZELSVEL	125
RIKET MET DE KUIF	156
DE SCHOONE SLAAPSTER.	169
DE TOOVERFEE	188
KLEIN DUIMPJE	205

~~~~~

ASSCHEPOETSTER.

In zekere stad woonden, nu reeds meer dan twee eeuwen geleden, drie zusters.

Zij waren de dochters van een rijken koopman, doch de jongste, die slechts een halve zuster der beide anderen was, had geen benijdenswaardig lot.

Wanneer de oudere zusters naar allerlei pretjes en naar de meeste feesten gingen, moest de jongste te huis blijven.

De oudste zusters gingen altijd even fraai gekleed, doch de jongste bezat niet meer dan een gewoon kleedje, dat zij vervaardigd had van de afgedankte japon van een der zusters.

Het vuilste en onaanzienlijkste huiswerk werd aan de jonge verstootelinge opgedragen en meestal was zij in de keuken, waar zij potten en pannen moest schuren en schoonhouden en dagelijks de asch uit den haard ledigen.

Tengevolge van dit alles noemden de onbarmhartige zusters haar altijd spottend „Asschepoetster.”

Het arme meisje had dan ook een hard lot.

Soms kon zij zich daar zeer verdrietig over maken en dit is dan ook wel geen wonder, want als men nauwelijks zeventien jaren telt en dan veroordeeld is om dag aan dag het jonge leven te slijten in eene eenzame, ongezellige keuken en nimmer een vriendelijk of bemoedigend woord te vernemen, dan kan iemand zijn pret wel op.

Eens hadden de meedoogenlooze zusters de arme Assche-poetster weer onbarmhartig geplaagd en had 't ongelukkige meisje zich naar de keuken terug getrokken, waar zij met de hand onder 't hoofd op een tafel geleund, begon te schreien.

Eensklaps vernam zij een fijn stemmetje, dat half sprekend en half zingend deed hooren :

„Wees niet zoo droevig, beste meid!
Eens wordt u beter lot bereid.”

Asschepoetster keek verwonderd het vertrek rond en zag een klein muisje haastig over den grond wegtippelen.

Zou dat diertje gepoogd hebben om haar te bemoedigen?

Eigenlijk deed het er ook niet toe, wie de woorden had doen hooren; maar dat ze het schreiende meisje bemoedigden, dat is zeker. Aanstonds droogde zij hare tranen en begon met een verruimd hartje aan hare moeilijke taak, om het noodige keukenwerk te verrichten.

Een poosje later hief zij zelfs een liedje aan en dit was al in lang niet gebeurd.

Maar de zusters konden volstrekt niet velen, dat zulk een Asschepoetster zong.

Boos kwamen zij naar de keuken en snauwden het meisje toe: „Houd je mond met dat geblaat; je hindert ons!”

Zwijgend ging de ongelukkige nu weer haar werk verrichten en zuchtte droevig, doch andermaal trippelde daar 't muisje voorbij en piepte, nog duidelijker dan de eerste maal:

„Wees niet zoo droevig, beste meid!
Eens wordt u beter lot bereid.”

„Wat zou het toch beteekenen, dat het beestje zoo spreekt,” dacht Asschepoetster; „misschien komt het wel alleen voort uit dankbaarheid.”

Nu, daar hadden trouwens wel alle dieren, die haar kenden, reden toe; want niet alleen zou zij geen muisje kwaad doen; maar het goedhartige en zachtmoedige meisje kende geen hooger genot, dan de ongelukkige dieren wel te doen.

's Winters zwierven honderden vogeltjes in het rond, die op een open plek achter de keuken van Asschepoetster allerlei klikjes kregen; want al wat maar eetbaar was, verzamelde en bewaarde zij voor de hongerige beestjes en toonde ook daardoor, dat niemand zoo arm of ongelukkig kan zijn, of hij is nog wel in staat om iets ten nutte van anderen te doen.

Intusschen was de Kroonprins van het rijk meerderjarig geworden en dit feit zou door schitterende feesten gevierd worden.

Er zou ten hove een groot bal worden gegeven, waarbij iedereen van rang en stand was uitgenoodigd.

Ook de oudere zusters van Asschepoetster ontvingen eene uitnoodiging en zij waren daar zeer trotsch op.

„Zie je wel,” zeiden zij smalend tot hare jongste zuster, „dat men zulke slonsen als jij er een bent, niet vraagt?”

Het ongelukkige meisje zeide niets terug, maar begaf zich verdrietig weer naar de keuken.

Den volgenden avond zou het bal gegeven worden. De zusters maakten zich vroegtijdig gereed, om op het vastgestelde uur naar het vorstelijk paleis te rijden.

Asschepoetster, die van nature meer smaak had dan de zusters, moest deze bij alles helpen, zoowel om haar te kleeden als te kappen, en toen dit gereed was, mocht ieder haar werk zien.

Keuriger gekleed en smaakvoller gekapt konden er wel geene dames verschijnen.

Toch betuigden geen der trotsche meisjes met een enkel woord haar dank aan de jongste zuster, die haar zoo handig had geholpen.

Alleen had Asschepoetster natuurlijk niet kunnen bewerken, dat hare zusters even schoon van gelaat werden als zij zelve was.

Toen het rijtuig voorkwam, waarmede zij naar het bal zouden gebracht worden, konden de hardvochtige dames nog niet nalaten, om het gediensige meisje te grieven door haar op bitsen toon toe te voegen: „Ziezoo, nu mag jij lekkertjes bij je aschpot blijven!”

Geen wonder, dat dit de goede Asschepoetster diep bedroefde en nauwelijks was dan ook de koets met de beide zusters afgereden, of het meisje zat weer te schreien in de keuken.

't Zelfde muisje, dat reeds een paar malen zoo geheimzinnig gesproken had, kwam nu weer te voorschijn en zei:

„Wees niet zoo droevig, beste meid!
Eens wordt u beter lot bereid.”

Ditmaal bleven de vertroostende woorden bij het meisje zonder uitwerking en ze schreide maar al door, zonder tot bedaren te kunnen komen.

Plotseling hoorde zij in de keukendeur eene menschelijke stem dezelfde regelen herhalen. Verwonderd richtte Asschepoetster haar hoofdje op en zag hare petemoei, eene vriendelijke oude toovenares, met sneeuw wit haar, in de deur der keuken staan.

Het meisje sprong ijlings op en snelde de goede vrouw te gemoet en verborg schreiend haar hoofd aan de borst der goede vrouw, die haar glimlachend de blonde lokken streelde.

„Waarom zoo verdrietig, mijn liefje?” vroeg de toovenares.

„Och, petemoei,” klonk het droevig, „mijne zusters hebben mij weer zoo bitter gegriefd.”

„Dat zal haar nog eenmaal en misschien reeds spoedig ten zeerste berouwen,” hernam de oude vrouw en vroeg daarna: „Maar zoudt gij ook niet graag naar het bal willen gaan?”

„Hoe zou ik dat kunnen, beste petemoei?” luidde ongehoovig de wedervraag van het meisje.

„Laat mij daar maar eens voor zorgen,” liet de geheimzinnige vrouw er op volgen. „Ga maar eens even naar den tuin, mijn hartje, en zoek daar den gaafsten en grootsten pompoen. Als gij hem gevonden hebt, breng hem dan dadelijk hier, dan zal ik u eens een aardig kunstje laten zien.”

Asschepoetster haastte zich om aan het verzoek der toovenares te voldoen.

Toen zij, nog vervuld van bittere gedachten, door den tuin liep en rondzocht, zag zij een paar hagedissen vlak bij een mooien pompoen zitten.

Zoodra de diertjes het goede meisje zagen, begonnen zij met zwakke stemmetjes te zingen :

„Wees niet zoo droevig, beste meid!
Eens wordt u beter lot bereid.”

Asschepoetster dacht: „deze pompoen moet ik zeker hebben.”

Zij greep de vrucht dus aan en bracht haar aan de wachtende vrouw.”

„Ha!” sprak deze, „deze is juist wat ik hebben moet; draag hem maar even voor het huis, dan zult ge iets zien wat ge nog nooit gezien hebt.”

Het meisje nam den pompoen weer op, droeg hem naar buiten en legde de schoone vrucht op de straatsteenen. Toen prevelde het oudje eenige vreemde woorden, raakte met haar tooverstaf even den pompoen aan en op hetzelfde oogenblik veranderde de vrucht in een rijke koets, schitterend van zilver en goud.

Asschepoetster sloeg dit alles sprakeloos van verbazing gade.

„Ziezo,” zei de toovenares; „dat is al iets van hetgeen wij noodig hebben. Zoek nu maar eens in de muizenval, of daarin ook iets gevangen zit?”

„Wij hebben geen muizenval, beste petemoei,” hernam Asschepoetster, die zelfs zoo goedhartig en zachtmoedig was, dat zij de arme muisjes niet van de vrijheid kon berooven.

„Ga dan maar eerst bij de burenen zien,” gelastte de oude vrouw.

Het meisje vroeg verlof om in den kelder van een buurman te gaan zien, en deze stond het haar gaarne toe.

Zoodra zij, nog min of meer verdrietig, de muizenval naderde, klonk het haar pieperig in de ooren :

„Wees niet verdrietig, beste meid!
Eens wordt u beter lot bereid.”

Asschepoetster vond niet minder dan zes mooie witte muisjes in de val, die zij van den grond tilde en aan hare petemoei bracht.

„Ferm zoo, kindlief!” voegde de oude vrouw haar toe; „dat is juist wat ik noodig heb. Zet nu de val maar eens bij de koets neer en open dan het knipje.”

Het meisje deed weer wat de toovenares gebod, en nauwelijks waren de zes muisjes naar buiten gewipt, of de oude vrouw begon weer eenige vreemde woorden te prevelen, raakte daarna met haar tooverstaf de witte muisjes aan en de beestjes veranderden in een ommezien in zes prachtige schimmels, die door de toovenares handig voor de koets werden gespannen.

Nog was Asschepoetster, die meende te droomen, niet van hare verbazing bekomen, toen de oude vrouw weer tot haar zei: „ga nu nog eens naar den kelder en zie eens of daar ook een rat in een val is te vinden.”

Vlug snelde het meisje naar den kelder terug en nauwelijks was zij er in afgedaald, of uit een hoek klonk het haar tegen:

„Wees niet verdrietig, beste meid!
Eens wordt u beter lot bereid.”

Zij keek toe en jawel, daar zag zij in een klem een dikke zwarte rat gevangen.

Asschepoetster keerde met het dier naar de wachtende vrouw terug en toonde wat zij gevonden had.

„Mooi zoo, kindlief!” sprak de goede vrouw; „dat is juist wat ik hebben moet.”

Weer prevelde zij eenige tooverwoorden, raakte met haar tooverstaf de rat even aan en op hetzelfde oogenblik veranderde het zwarte dier in een flinken, keurig uitgedosten koetsier, die vlug op den bok der koets sprong en met de zweep begon te klappen.

„Zoo vorderen wij mooi,” vervolgde de oude petemoei; „nu

ontbreken nog een paar lakeien. Zoek maar eens gauw in den tuin naar twee hagedissen.”

Asschepoetster, die sprakeloos was van louter verbazing, vertoonde zich nauwelijks in den tuin, of de beide hagedissen van straks kwamen haar reeds te gemoet.

Zij nam de vriendelijke diertjes van den grond en droeg ze naar het fraaie rijtuig.

„Uitstekend, liefste!” sprak weer de oude vrouw; „dat is juist iets wat ik hebben moet: Toen begon zij weer aan eenige tooverwoorden te prevelen, raakte met haar tooverstaf de hagedisjes maar eventjes aan en op hetzelfde oogenblik waren de vlugge diertjes in een paar lakeien veranderd, in rijk gegalonneerde kleederen, zoodat ze dadelijk dienst konden doen als palfreniers.

„Ziezoo, schatje!” sprak de petemoei thans.

„Wees niet bedroefd, mijn beste meid!
Eens wordt u beter lot bereid.”

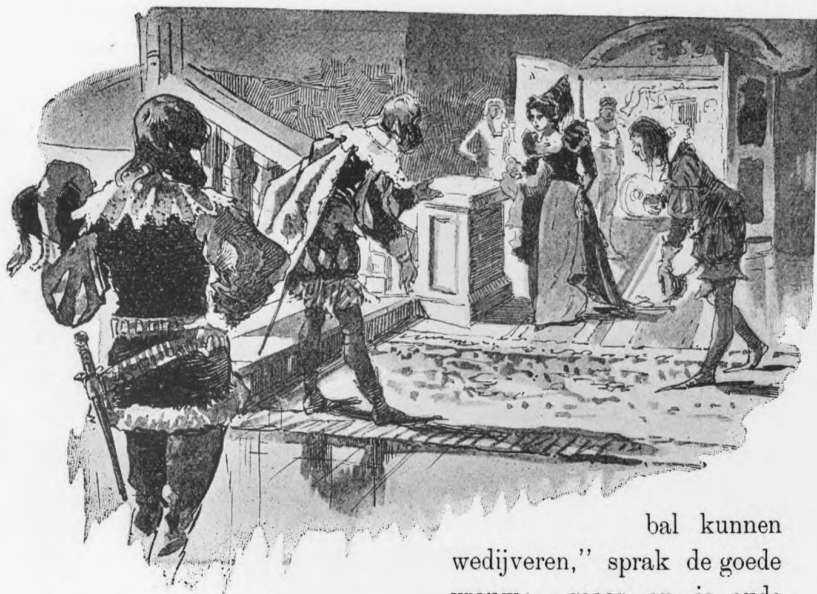
„Doch stap nu maar in; nu kunt gij tenminste met uw equipage wel aan het hof verschijnen.”

„Maar beste petemoei,” merkte Asschepoetster aan; „men zal mij in zulk een slordig gewaad immers niet toelaten.”

„Dat is waar ook,” hernam de toovenares, „maar daar is ook raad op.”

Toen prevelde zij weer eenige tooverwoorden, raakte met haar tooverstaf even maar het kleedje van Asschepoetster aan en op hetzelfde oogenblik veranderde dit in een gewaad van blauw satijn met fijne kant er aan en geheel doorweven met goud en zilverdraad en schitterend met de glinsterendste en kostbaarste edelgesteenten.

„Nu zal er wel geen dame met je in schoonheid op het

bal kunnen wedijveren," sprak de goede vrouw; „maar op je oude slordige schoenen kunt gij geen bal ten hove bezoeken." Zij haalde een paar beeldige glazen schoentjes uit den zak en sprak tot hare beschermeling: „Hier, schatje! trek deze schoentjes aan; maar zorg er voor ze weer mede naar huis te brengen.

Vóór het middernacht is geworden moet gij het vorstelijk paleis weer hebben verlaten; doet gij dit niet, dan is mijn toovermacht uit en zult gij weer in uw oude kleedje staan, met de oude slordige schoenen aan de voeten."

Asschepoetster beloofde aan den raad der goede petemoei stellig te zullen denken en tijdig naar huis te zullen terugkeeren. Toen gaf de toovenares een wenk aan den koetsier en de sierlijke equipage vertrok in snellen vaart naar het koninklijk paleis. Iedereen liep uit om dat fraaie zesspan te bewonderen.

Voor het paleis snelden de bedienden reeds naar buiten om de voorname gasten, die in zulk een statiekoets een bezoek brachten de behulpzame hand te bieden.

Statig stapte de schoone bezoeker de buigende bedienden voorbij, het hoofd fier opgericht, en betrad zoo het paleis.

Een luid gemompel van pure bewondering steeg uit de bonte rij der gasten op, bij deze ongeëvenaarde liefelijke verschijning. Allen geloofden in de rijkgekleede schoone bezoeker eene vreemde prinses te moeten begroeten en bogen tot op den grond voor de jeugdige dame.

Ook de beide zusters, die de jongste verstootelinge volstrekt niet herkenden en niet konden denken, dat er met Asschepoetster zulk eene verandering mogelijk was, bogen eerbiedig voor haar.

De Kroonprins was zoo bekoord door de liefelijke verschijning, dat hij alles om zich heen scheen te vergeten en de schoone, rijkgekleede bezoeker tegemoetsnelde en haar smeekte om met hem alleen te willen dansen.

Glimlachend voldeed zij aan dat verlangen en babbelde zoo geestig en ongedwongen met den kroonprins, dat deze tot over de ooren verliefd werd op de onbekende.

Ook hij ge-

loofde eene vreemde prinses voor zich te zien.

Er heerschte bij scherts en dans, bij zang en wijn en snarenspeel een recht vroolijke toon op het rijke bal.

De uren snelden voorbij en juist deed de klok de eerste slag van mid-

dernacht hooren, toen Asschepoetster eensklaps verschrikt haren danser losliet en naar buiten snelde.

't Was nog juist in tijds.

Eenige seconden nog getalmd en zij zou van het grootste genot in de diepste ellende zijn gestort.

Reeds trappelden de schimmels ongeduldig voor de statiekoets en op hetzelfde oogenblik, dat Asschepoetster in het rijtuig was gestapt, was het middernacht geworden.

Pijlsnel rolde de koets heen, nagestaard door den verblufften Kroonprins, die de vluchtende schoone tot aan de buitendeur was nagesneld.

Geheel verslagen en teleurgesteld keerde hij naar de balzaal terug en begon bij alle gasten nasporingen te doen, naar de vreemdeling, doch niemand wist hem eenige opheldering te geven.

„Dan verwacht ik alle gasten overmorgen weer hier,” sprak de kroonprins; „dan zullen wij het bal tot den morgenstond voortzetten.” Alle gasten beloofden gaarne weer te zullen terugkomen, maar de prins dacht heimelijk: „wellicht verneemt de schoone prinses ook mijn innig verlangen en zal misschien weer even geheimzinnig op het bal verschijnen als de eerste maal.”

Nu daar was alle kans op.

Toen Asschepoetster te huis kwam, wachtte de goede petemoei haar reeds op, tikte haar eventjes bestraffend op de wang en zei: „daar had je 't haast verbruid, kind! ik geloof dat je maar moeielijk van den knappen kroonprins kondet scheiden.”

Het meisje bloosde verlegen en glimlachte, doch de toovenaars sprak: „Pas een volgende keer beter op je tijd; overmorgen moogt gij weer naar het bal.”

Weg was de oude vrouw, verdwenen waren koets en paar-

den, koetsier en palfreniers en een kwartier later, lag Asschepoetster in de keuken op haar armzalig bed en droomde al spoedig de zoetste droomen.

Telkens was 't haar of de kroonprins met haar door de balzaal zweefde en haar daarbij onophoudelijk in de ooren fluisterde:

„Wees niet verdrietig, beste meid!
Eens wordt u beter lot bereid.”

Nu een beter lot, dan in de armen van den knappen kroonprins door de balzaal te worden gevoerd, begeerde zij volstrekt niet.

Den volgenden morgen waren de zusters vriendelijker dan zij ooit jegens Asschepoetster waren geweest.

Alles wat er op het hofbal voorgevallen was, waren zij wel zoo genadig in geuren en kleuren aan de jongste zuster mede te deelen.

De beide zusters waren er compleet vol van.

„Ja,” zei de een; „en dan hadt je die vreemde prinses moeten zien, zoo schitterend gekleed, als men nog nooit eene dame aan het hof aanschouwd had.”

„En vriendelijk als ze was,” voegde er de andere bij.

„Maar ge hadt eens de schoentjes dier onbekende moeten zien,” hernam weer de oudste zuster; „'t was of ze van kristal gemaakt waren, en toch kon men er niets van hooren als zij er op danste.”

„En wat danste zij keurig,” vervolgde de andere zuster.

„Maar,” zoo viel de eerste haar weer in de rede; „wat dweepte de kroonprins met die prinses.”

„Jammer, dat niemand hem kon inlichten, wie zij was;

hij heeft 't aan ons allen gevraagd," vertelde de jongere zuster weer en Asschepoetster hoorde dit alles met 't onnoozelste gezicht aan, ofschoon ze moeite had om 't niet uit te schateren van lachen. Zij dacht echter: „nu zusjes, als ge eens wist, dat ik die prinses was geweest, zoudt ge zeker vergaan van nijd.”

Nog lang spraken de zusters over het schitterend bal en over de onbekende prinses.

Tevens ontwierpen zij weer plannen over het toilet, dat zij den volgenden balavond zouden maken.

Ten slotte overlegden zij weer met Asschepoetster en deze gaf opnieuw alle blijken een goeden smaak te bezitten.

Toen de tweede feestavond was gekomen, konden zij dan ook, trouw bijgestaan door de jongste zuster, in een fraai costuum naar het paleis rijden.

In plaats van Asschepoetster vriendelijk voor de verleende hulp te bedanken, gingen zij zelfs zonder groet heen.

Verlangend zag het meisje echter reeds uit naar de petemoei, die haar zoo buitengewoon met hare tooverkunsten was van dienst geweest.

Niet lang behoefde zij te wachten, want weldra stond de goede, oude glimlachend voor haar en zei. „Verlangt ge zoo sterk naar den kroonprins, kindlief?”

Asschepoetster bloosde bij die vraag sterk, doch zei niets.

„Nu, mijn schatje, bloos er maar niet om,” sprak de toovenares; „hij is een knappe, jonge man met een edel hart; je zoudt slechter partij kunnen doen. Maar je verdient je geluk.”

Toen prevelde de vrouw weer eenige tooverwoorden, stampte met haar tooverstaf drie malen achtereen op den grond en dezelfde équipage stond weer voor de deur te wachten.

Daarna raakte de toovenares even de kleederen van Assche-

poetster aan, en nu droeg zij nog fraaier gewaad dan de eerste maal: licht rose zijde, met goud en zilver bestikt en weelderig met echte kanten garneersel versierd.

Ook de beelderige glazen schoentjes ontbraken niet, en zoodra het meisje deze aan de voetjes had, sprak de goede peettante: „Ziezoo, mijn beste, nu is weer alles in orde; stap nu maar vlug in, doch denk er vooral aan, dat ge voor twaalfen buiten het paleis zijt.”

„Ik beloof u het niet te zullen vergeten, lieve goede petemoei,” hernam Asschepoetster, recht dankbaar voor alles wat de goede vrouw voor haar gedaan had. Het meisje stapte in de koets; de koetsier klapte met de zweep, de palfreniers sprongen op de treden van het sierlijke voertuig en de zes schimmels snelden voorwaarts.

Aan het paleis verdrongen zich weer de bedienden en een luid gemompel van bewondering werd uit de rijen der gasten gehoord, toen de schoone onbekende, aan de hand geleid door den verheugden Kroonprins, die haar reeds op de stoep was te gemoet gespeld, de balzaal fier en statig binnentrad.

Nog dieper dan de eerste maal bogen de beide zusters voor de prachtige dame, in wie zij eene rijke prinses uit een vreemd land meenden te aanschouwen.

Den geheelen avond danste de Kroonprins met haar en aan teedere woordjes ontbrak het evenmin als aan prettig en gezellig gekout.

Terwijl zij juist eene menuet dansten, dreunden twaalf slagen uit den klokketoren.

Verschrikt vluchtte Asschepoetster, die volstrekt niet meer aan den tijd had gedacht, ijlings heen, op den voet gevolgd door den Kroonprins, die zijne bekoorlijke dame nu niet wilde laten ontsnappen.

Zij was hem echter te vlug en holde bij de marmeren stoep

neer, doch bij haar snelle vlucht ontglipte een der glazen schoentjes aan haar voetjes en bleef op een der treden achter.

De Kroonprins raapte het op en hield het vol bewondering in de hand.

Het was alles wat hem van de onbekendeschoone gebleven was.

Wie mocht zij zijn en waar mocht zij toch wezen?

Over die vraag tobde de jonge man onophoudelijk, en weer deed hij bij alle gasten onderzoek naar zijne bekoorlijke danseres, die andermaal zoo geheimzinnig was verdwenen.

Asschepoetster was onderwijl in den donkeren nacht naar huis doorgerend, nadat zij het andere glazen schoentje voorzichtig had uitgetrokken en in den zak gestoken.

Van de statiekoets was geen spoor meer te zien geweest; deze was bij den laatsten klokslag met schimmels, koetsiers en palfreniers spoorloos

verdwenen en 't meisje droeg weer het gewone sjo vele kleedje. O, wat speet het haar, dat ze niet beter had opgepast; nu zou zij misschien nooit meer in aanraking komen met dien besten Kroonprins en het ellendigste lot zou weer haar deel zijn.

Het schreien stond haar nader dan het lachen, toen zij in hare keuken was teruggekeerd.

In droef gepeins zat zij daar treurig neer, ten prooi aan wroeging en allerlei zwaarmoedige gedachten. Doch in 't half duister vernam zij uit een hoek der keuken weer het pieperig stemmetje van het zonderling muisje, dat alweer hooren deed:

„Wees niet verdrietig, beste meid!
Eens wordt u beter lot bereid.”

Dit vervulde haar hartje weer met hoop en nog geheel vervuld van het gesmaakte genoeg, ging zij naar bed en was dra weer in 't rijk der zoete droomen, waar de Kroonprins zich onophoudelijk aan hare zijde bevond en telkens fluisterend herhaalde:

„Wees niet verdrietig, beste meid!
Eens wordt u beter lot bereid.”

Toen zij wakker werd, geloofde zij vast en stellig, dat zij alles maar gedroomd had, doch toen hare zusters weer vol bewondering gewaagden van het schoone feest en van de onbekende, rijk getooide, vreemde prinses en van het sierlijk glazen schoentje, voelde zij onwillekeurig in den zak en ja, daar werd zij het andere glazen schoentje gewaar.

Asschepoetster stond op het punt, om door een blijden kreet haar geheim te verraden, doch gelukkig wist zij zich nog te beheerschen. Nog dienzelfden dag trok de Kroonprins, vooraf-

gegaan door een heraut, vergezeld van twee kamerheeren, die op een fluweelen kussen het glazen schoentje droegen en gevolgd door twee pages, in schilderachtige kleeding, door de hoofdstad.

Met luider stem maakte de heraut bekend, dat zij, wie het glazen schoente paste, met den Kroonprins mocht trouwen.

Eerst hadden alle hofdames het beproefd, daarna alle herzoginnen, gravinnen, baronessen, vervolgens alle huwbare dochters der rijksgrooten en toen 't aan geen van al die voeten paste, waren de dochters der rijke kooplieden aan de beurt.

Eindelijk kregen ook de zusters van Asschepoetster een bezoek van den Kroonprins en diens gevolg. De meisjes wendden alle moeite aan om een voet in 't fraaie glazen schoentje te wringen, doch 't wilde haar niet gelukken.

De jongste zuster zat schuchter in een hoek, nieuwsgierig toe te zien.

„Moet zij het ook niet eens beproeven?” vroeg een der kamerheeren.

„Wat, die Asschepoetster,” hernam de oudste zuster bits; „dat zou wat fraais zijn!”

„Als dat meisje er lust in heeft, mag ook zij 't beproeven”, zei de Kroonprins.

Het meisje nam plaats, stak haar voetje in het glazen schoentje en 't paste haar zoo precies, alsof 't aan haar voet gegoten was.

Een kreet van verbazing en ergernis ontsnapte aan den mond der beide zusters, doch algemeen was de verbazing, toen Asschepoetster bedaard het tweede schoentje uit den zak haalde en er de andere voet in stak.

Daar rolde een rijtuig voor de deur.

't Was dezelfde statiekoets, waarmede de onbekende, schoone vreemdelinge naar het paleis was gekomen.

Eene statige oude vrouw stapte er uit en trad op de jongste der zusters toe.

„Thans is een einde gekomen aan uwe vernedering en uw leed,” sprak de toovenaar, raakte met haar tooverstaf even

slechts Asschepoetsters gewaad aan en in dezelfde prachtige rose japon zat zij daar, als een beeld der volmaaktste schoonheid.

De Kroonprins sloot haar in de armen en zei: „nu zult gij mij nimmermeer verlaten!” Toen wierpen zich de booze zusters voor het meisje op de

knieën en smeekten vergiffenis, doch de zachtmoedige Assche-poetster richtte haar op en voegde haar vriendelijk toe: „Zoo ge wilt, zult gij mijne hofdames zijn.”

Het paartje ging nu aanstonds in de statiekoets en reed pijlsnel naar het paleis, onder de luide toejuichingen van het volk.

Spoedig trouwde Assche-poetster met den Kroonprins en leefde recht gelukkig vele jaren met hem, bemind en geacht door allen, die met het echtpaar in aanraking mochten komen.

BLAUWBAARD.

In overoude tijden, dat is de tijd, toen 't er met de rechts-pleging nog zoo droevig uitzag, leefde op een fraai kasteel, in een bergachtige streek, een nog jonge weduwnaar. Hij was reeds meermalen gehuwd geweest en al zijne vrouwen waren, de een na de ander, gestorven.

Nauwelijks was er een dood, of de kasteelbewoner, Blauwbaard genaamd, nam reeds weer eene andere dame tot vrouw.

De man, ofschoon niet onknap en overigens van uiterlijk geheel als andere mannen, werd, om de donkerblauwe kleur van zijn grooten baard, Blauwbaard geheeten.

Bijzonderheden waren omtrent hem niet bekend; want daar zijn kasteel zeer afgelegen was, vernam men weinig van hem, doch algemeen ging het gerucht, dat hij zeer driftig kon zijn en zich soms buitengewoon wreed kon gedragen.

In die dagen was het trouwens zoo vreemd niet, dat een groot heer eigenmachtig handelde en zich, vooral tegenover vrouwen of lager geplaatsten, alles durfde aanmatigen wat met de begrippen van rechtvaardigheid en menselijkheid in strijd was.

Blauwbaard dacht echter, zooals dit in onzen tijd door sommigen nog wel eens wordt gedacht: macht is recht.

De menschen van die dagen waren, evenals ook thans nog

in dorpen en steden, gewoon veel over andere menschen te praten en dan liever kwaad dan goed.

Zoo zei men wel van Blauwbaard, dat als hij zich van eene vrouw wilde ontdoen, hij haar onder een of ander voorwendsel naar den toren lokte.

Die toren was van een omgang voorzien met een lage balustrade aan den buitenkant. Als nu Blauwbaard met eene vrouw, die hij wilde kwijt zijn, op dien toren was geklommen, had hij haar maar een duwtje te geven en dan buitelde zij naar omlaag.

Men had van dien toren in alle richtingen, maar vooral langs den breeden weg, die tusschen boomgewas over de heuvelen liep, een fraai gezicht.

Zij, die 't kasteel bezochten als gasten, kon men dan ook soms uren achtereen op dien omgang van den toren zien vertoeven.

Intusschen zag Blauwbaard reeds sinds eenige weken naar eene andere vrouw uit, doch daar hij overal gewantrouwd werd, gelukte het hem niet met de edellieden uit den omtrek veel in aanraking te komen. Bracht hij al eens een bezoek aan een burcht of kasteel, dan zorgde men er voor, dat hij de huwbare dochters niet te zien kreeg.

Dit verdroot den man natuurlijk zeer, maar hij kon dit niet veranderen alvorens er aan te beginnen zich zelven te veranderen, en dat ging niet zoo gemakkelijk.

Misschien was hij nog eerder in staat geweest, om aan zijn baard een andere kleur te geven.

Blauwbaard had vernomen, dat op ongeveer drie uren van zijn kasteel, op een oud adellijk slot, eene barones woonde, met hare twee schoone dochters, van welke de oudste, Adelgonde geheeten, 22 jaren telde en de jongste, Anna genaamd, zeventien jaren oud was.

Behalve deze dochters had de barones nog twee oudere zonen, een van zes-en-twintig en een van vier-en-twintig jaar.

Deze jonge edellieden waren in dienst als officier in het leger des Konings.

Blauwbaard wendde alle pogingen aan om met de barones en hare dochters in kennis te komen en eindelijk, toen hij eens op de jacht was gegaan in de richting van het oude slot, ontmoette hij de bejaarde dame, die met hare beide dochters eene wandeling maakte.

De jager groette beleefd en hield onafgebroken de oogen op Adelgonde gericht, die de hare met een sterken blos op 't gelaat nedersloeg.

„Welk eene schoone dame is dat,” dacht Blauwbaard; „als zij mijne vrouw wilde worden, zou 't er in mijn kasteel toch weer vroolijker uitzien dan thans.”

Reeds den volgenden dag ging hij, in zijn prachtigste gewaad, een bezoek afleggen op het oude slot.

De bewoonster ontving hem wel beleefd, doch was toch eenigszins koel en afgemeten, en dit kon wel niet anders, omdat zij zoovele leelijke geruchten omtrent dien man gehoord had.

Adelgonde en Anna maakten zich heimelijk vroolijk over den baard van den man, ofschoon zij toch vonden, dat hij wel aardig kon praten.

Zoo gezellig hadden de meisjes zich dien man met zijn zonderlingen baard niet voorgesteld.

Hij herhaalde al spoedig zijn bezoek en wendde alle pogingen aan om met Adelgonde in aanraking te komen.

De barones, die dit zoo mogelijk wilde verhinderen, wist telkens een middel te vinden om te voorkomen, dat Blauwbaard met de beide dochters alleen in gesprek kwam.

Intusschen noodigde de bezoeker moeder en dochters op een feest, dat in zijn kasteel zou worden gegeven.

Zonder eene erge onbeleefdheid te begaan, kon voor die uitnoodiging moeielijk bedankt worden, ofschoon de barones met hare kinderen veel liever zou zijn thuisgebleven.

De jonge dames echter dachten er geheel anders over; zij vonden dien mijnheer nog zoo onaardig niet en aan de kleur van zijn baard was men al zeer spoedig gewoon.

Reeds verlangden zij naar den dag, waarop het feest, dat door een bal zou worden opgeluisterd, zou plaats vinden.

Op het vastgestelde uur verscheen de barones met hare beide liefvallige dochters op Blauwbaard's kasteel.

Hij zelf ontving zijne adellijke gasten aan de deur en geleidde moeder en dochters naar de feestzaal.

Hij vond dat Adelgonde er thans, in haar keurig feestgewaad, nog veel schooner uitzag dan zij anders reeds deed.

Onafgebroken onderhield hij zich met moeder en dochters, inzonderheid met Adelgonde, zoodat de overige gasten al spoedig fluisterden: „zij zal stellig Blauwbaard's vrouw nog worden!”

Sommige jonge dames dachten er dan al dadelijk bij: „Nu, zij liever dan ik,” en de meeste moeders waren er maar recht dankbaar voor in stilte, dat die mijnheer Blauwbaard nog geene gelegenheid had gevonden, om met hare dochters kennis te maken.

Toen het bal aanving verzocht de gastheer aan de barones, om met hare oudste dochter de rij der dansers te mogen openen.

Zonder onbeleefd te zijn kon de moeder ook dit verzoek niet weigeren en al spoedig zweefde Blauwbaard met de bekoorlijke Adelgonde over den gladden dansvloer.

De gastheer meende op te merken, dat hij nog nooit met eene jonge dame gedanst had, die deze kunst zoo goed verstond.

Alle gasten stemden daarmee in, dat de danseres van Blauwbaard zeer bedreven was in 't dansvermaak en tusschen de vele dansende paren een der bevalligste figuren mocht worden genoemd.

Geen wonder dat de schoone Adelgonde, door dit alles nog meer invloed uitoefende op het gemoed van den gastheer.

Zijn verlangen om met dat bevallige meisje te mogen trouwen, werd dan ook ieder oogenblik sterker.

De barones, Adelgonde's moeder, zag met bezorgdheid, dat Blauwbaard zoo in den smaak scheen te vallen van hare oudste dochter.

Eerst laat gingen de gasten heen en de moeder en de beide dochters, behoorden tot de laatsten, die de gastheer wilde laten vertrekken, alhoewel de barones er reeds veel vroeger van gesproken had, om naar het slot terug te keeren.

Toen het diner den volgenden dag op het slot was afgevoerd, bracht Blauwbaard een bezoek aan de dames en kwam eens vragen hoe allen zich bevonden, na de vermoeienissen van het feest en of Adelgonde geene onaangename gevolgen van het vele dansen had ondervonden.

De bezoeker was vol lof over de schoone danseres en liet duidelijk genoeg doorschemeren, dat zijn bezoek in hoofdzaak de oudste dochter gold.

Vóór Blauwbaard weer vertrok, verlangde hij even de barones te spreken en verzocht haar om hem Adelgonde tot vrouw te willen geven. Het antwoord bevredigde hem maar half, want de oude dame gaf hem te verstaan, dat zij het aanzoek wel in overweging wilde nemen, doch er onmogelijk nu reeds eene beslissing op kon nemen. „Eerst,” zoo sprak zij; „dien ik over deze belangrijke zaak met mijne beide zonen te spreken, en wanneer deze eens te huis zullen komen is mij nog onbekend.”

Zij dacht intusschen: „tijd gewonnen is veel gewonnen.”

Was het postwezen in dien tijd zoo volmaakt geweest als in onze dagen, dan had de barones niet op de tehuiskomst

der zonen behoeven te wachten; maar had eenvoudig een brief kunnen schrijven.

Intusschen schoot er voor Blauwbaard niets anders over, dan geduldig te wachten, totdat de zonen der barones weer op het ouderlijk slot zouden terugkeeren.

Gelukkig voor hem, behoefde hij daarop niet lang te wachten, want daar het vreedstijd was, kwamen Adelgonde's broeders, eenige weken later voor eene maand met verlof naar huis.

Nauwelijks had Blauwbaard dit vernomen, of hij bracht een bezoek op het slot en kwam daarna al spoedig met zijn huwelijksaanzoek te berde.

De barones zag zich nu wel gedwongen deze aangelegenheid met hare zonen te bespreken, die in den rijken kasteelbewoner nog zulk een kwade partij voor hunne zuster niet meenden te zien.

Blauwbaard toch was oneindig veel rijker dan de barones, die slechts een zeer matig vermogen het hare mocht noemen.

Het slot van alle bespreking en overleggingen was, dat Adelgonde met den rijken weduwnaar verloofd werd en weldra in het huwelijk zou treden.

De broeders en de jongste zuster, dachten aan niets dan de schitterende feesten, die spoedig zouden gevierd worden bij gelegenheid der huwelijksvoltrekking, doch de barones zag met bekommering de toekomst te gemoet, omdat zij voor hare dochter weinig geluk verwachtte van een huwelijk met zulk een raadselachtigen man.

Adelgonde echter zag er niets tegen op, want zij vond Blauwbaard veel prettiger en vriendelijker in den omgang met haar en hare familie, dan zij zulks zich had kunnen voorstellen.

Intusschen naderde de dag der huwelijksvoltrekking, die

op verzoek der broeders bespoedigd was, opdat zij in hun verloftijd nog zouden kunnen meegenieten van de feestelikheden.

Weldra brak de trouwdag aan en drie dagen achtereen werden er schitterende feesten gevierd op Blauwbaards kasteel.

Allen genoten met volle teugen en toen de barones zag, dat niemand zich voor de toekomst van Adelgonde ernstig bezorgd toonde, week ook eenigermate hare vrees.

Aan alles komt een eind en aan feesten schijnbaar nog eerder dan aan zorgvolle dagen.

De barones was nu alleen op het oude slot met hare jongste dochter.

De officieren waren weer naar het leger vertrokken en Blauwbaard met zijne jonge vrouw schenen 't zeer best samen te kunnen vinden.

Nu en dan ontvingen zij bezoek van Adelgonde's moeder en zuster, of gingen op hun beurt deze eens bezoeken.

De barones zag met groote vreugde, dat alles veel beter ging met het jonggehuwde paar, dan zij voor zich heimelijk gedacht had.

Intusschen brak de herfst aan en in dien tijd waren de officieren gewoon eenige weken op het ouderlijke slot door te brengen.

Vermoedelijk zou dit bezoek nu niet plaats hebben, of slechts van korten duur zijn, omdat zij reeds eene maand met verlof te huis waren geweest.

Vóór echter de tijd van het najaarsverlof was aangebroken, deelde op zekeren morgen Blauwbaard zijne vrouw mede, dat hij noodzakelijk voor een paar weken op reis moest.

Adelgonde verzocht hem daarom, dat hij haar zou toestaan, dat hare zuster gedurende dien tijd op het kasteel zou komen logeeren om haar gezelschap te houden.

Nog denzelfden dag werd zuster Anna ontboden en den volgenden morgen kwam zij haar zuster op het kasteel begroeten.

Blauwbaard was echter vroegtijdig afgereisd.

Voor zijn vertrek zei hij tot zijn vrouw: „Hier heb ik de sleutels van alle kamers, kasten, kisten, kelders en kluizen. Gij moogt daarmede alles ontsluiten en bezichtigen naar verkiezing.” Daarna haalde hij uit den zak een bijzonder langen, zeer

gladden sleutel en sprak: „Deze sleutel is van het kleine kamertje achter de schatkamer. Gij moet echter dat sleuteltje zorgvuldig bewaren en volstrekt niet beproeven er mede in het kamertje te komen. Wat daar in verborgen is, moet altijd een groot geheim blijven. Als ge dus uw leven en gezondheid op prijs stelt, zorg dan vooral dat kamertje nooit te ontsluiten of dit door een ander te laten doen.”

Adelgonde vond het al een heel zonderlinge last. Overal

had zij vrijen toegang en juist tot dat kamertje niet.

Dit prikkelde hare nieuwsgierigheid.

„Waarom,” zoo overlegde zij bij zich zelve, „waarom haar het sleuteltje te geven van een kamer waar zij niet mocht binnengaan?”

Zij zat over deze vraag nog te peinzen, toen hare zuster kwam.

Dit verdrong op het oogenblik weer de gedachten aan het geheimzinnige kamertje. Haastig verborg Adelgonde het fraaie, zilverblanke sleuteltje en besloot om hare zuster voorloopig nog maar niets over deze zaak te vertellen.

Nadat de beide zusters het ontbijt samen hadden gebruikt, bleven zij geruimen tijd met elkander gezellig keuvelen.

Toen besloten zij eens den toren te beklimmen, van waar men zulk een schoon vergezicht over den omtrek had.

't Was prachtig stil weer en langer dan een uur vertoefden de zusters daar boven.

„Heeft je man je wel eens wat van zijne vroegere vrouwen verteld, zuster Adelgonde?” vroeg de jongste.

„Nooit heeft hij mij over haar gesproken,” was 't antwoord.

„En heeft hij nooit doen merken of het onaangenaam was er over te spreken?” vroeg zuster Anna weer.

„Ik heb over dat onderwerp nooit iets willen zeggen,” sprak Blauwbaard's jonge vrouw; „maar” — zoo vervolgde zij — „wilt ge nu eens het geheele kasteel zien? Ik heb de sleutels van kisten, kasten, kelders en keuken.”

„O, heel gaarne,” hernam de jongste zuster.

Zij daalden weer bij de trappen neer en kwamen daar in een kamer, waar Adelgonde bij voorkeur zat.

Vlak langs de deur dezer kamer liep de groote trap, die naar den toren geleidde. Weldra waren beide zusters beneden in een der grootste kamers bijeen.

Dit was de schatkamer van Blauwbaard. Allerlei sieraden

en kostbaarheden waren hier in kwistigen overvloed bijeengebracht. Nu eens werden kunstige kistjes, rijk met edelgesteenten ingelegd, in handen genomen en met bewondering aanschouwd, dan weer trokken keurige meubelen of prachtige gewaden de aandacht.

Tot laat in den namiddag vertoefden de beide zusters in de schatkamer.

Toen zij deze verlaten zouden, wees Anna naar een eenvoudige deur in den hoek der kamer en vroeg: „welke kast is dit? Hebben wij deze al geopend?”

„Neen,” was 't antwoord.

„Wat is daar dan in?” vroeg zuster Anna weer.

„Och, dat is geen kast,” hernam Adelgonde; „maar laten wij nu eerst liever de andere vertrekken gaan zien.”

„Als dat geen kast is,” ging de jongste zuster voort met vragen, „wat is het dan?”

„Een kamertje,” luidde 't antwoord.

„Zoo, en wat is daar dan in?” vroeg weer zuster Anna.

„Dat weet ik niet,” moest de oudste zuster wel zeggen.

„Wat! weet gij dat niet?” klonk de vraag.

„Neen, toch niet!” bevestigde Adelgonde.

„Maar zijt gij daar dan nog nooit binnen geweest?” hernam weer Anna.

„Nooit, zusterlief,” zei de oudste.

„Dat is vreemd,” vervolgde de jongste; „gij hebt er toch wel een sleutel van?”

Adelgonde werd enigszins verlegen en wist niet recht wat zij moest antwoorden; haar zuster voor te jokken mocht zij niet en om Anna alles te vertellen, dat ging toch ook bezwaarlijk.

Eindelijk sprak zij: „Nu ja, ik heb er wel den sleutel van, maar mijn man heeft mij nadrukkelijk verboden in dat kamertje te komen.”

„Ei, ei, verboden!” lachte de jongste zuster luchthartig, „nu, dat zou ik wel eens willen zien, eer ik mij zoo iets liet verbieden. Als ik in uwe plaats was, wilde ik er nu juist eens binnenkijken.”

„En toch doe ik het niet,” hervatte Adelgonde, ofschoon haar verlangen sterker was dan ooit om het geheim, daar in dat kamertje verborgen, te leeren kennen.

Tot 's avonds laat doorzochten de zusters alle kamers en kisten en kasten van het kasteel. Zij zagen wel in, dat zij toch niet zouden klaar komen met alles te bekijken in één dag en trokken ten slotte vermoeid naar hare slaapvertrekken.

Anna was al spoedig in diepe rust verzonken, maar 't viel Adelgonde onmogelijk om den slaap te vatten.

Het geheim van dat kamertje en dat strenge verbod van haren man om er binnen te gaan, kwelden onophoudelijk hare gedachten.

De torenklok sloeg reeds het uur van middernacht, toen de oudste zuster nog klaar wakker lag en over dat kamertje tobde.

„Komaan,” dacht zij eindelijk; „waarom zou ik zoo kinderachtig zijn dat verbod van mijn man zoo streng op te nemen. Misschien is het wel een grap van Blauwbaard en heeft hij er geen ander plan mede, dan mij eens op de proef te stellen.”

Zonder gerucht te maken stond zij op, stak een kleine lamp aan, zocht het eigenaardige zilverblanke sleuteltje en schreed voorzichtig naar de schatkamer.

Eerst ontsloot zij deze en ging toen, met luid kloppend hart naar het smalle deurtje, dat het geheimzinnige aan haar oog onttrok.

De lamp beefde in hare hand en een geruime poos stond zij met ingehouden adem, besluiteloos wat zij zou doen.

Zij blikte onderzoekend achter zich en naar alle zijden de schatkamer rond en zag zoo wit als een doode.

Een oogenblik was zij voornemens weer op hare schreden terug te keeren, maar toen zeide ze fluisterend tot zichzelf: „dat zou nu toch wat al te kinderachtig zijn.”

Het fraaie sleuteltje blonk in 't licht der lamp met een zeer bijzonderen glans.

Zij hoorde een uil op den torentrans krassen, terwijl de nachtwind akelig door de spiegaten floot.

Overigens was alles stil en het kasteel in de diepste duisternis gehuld.

Eindelijk waagde de ongehoorzame jonge vrouw het om den sleutel in 't slot te steken en zachtjes draaide zij hem toen tweemaal om.

Het smalle deurtje ging open.

Een ontzettende bedorven lucht kwam haar tegemoet, zoodra zij een voet over den drempel had gezet.

Zij hield de lamp voor zich uit, doch het schouwspel dat nu haar oog trof deed haar schier neerstorten van schrik.

Met bovenmenschenlijke inspanning onderdrukte zij een kreet, en de lamp zou aan haar hand ontvallen zijn zoo zij deze nog niet spoedig met de andere hand had gesteund. Bij die beweging echter ontsnapte haar het sleuteltje en toen zij er met de lamp naar zocht, zag zij het in een plas geronnen bloed liggen.

IJlings raapte zij het sleuteltje op, waaraan een groote bloedvlek kleefde, die zij aan haar boezelaar trachtte af te veggen.

Daar in dat geheimzinnige kamertje bevonden zich de lijken der vrouwen met wie Blauwbaard voorheen getrouwd was geweest.

Met een zucht van verlichting stak Adelgonde den sleutel weer met bevende hand in het slot en sloot de deur van dat vreeselijk vertrek haastig achter zich.

Zij wist op dat oogenblik echter nog niet, dat het sleuteltje der geheimzinnige kamer betooverd was en een bloedvlek, die er op mocht komen, er nooit meer afgewasschen of uitgeschuurd kon worden.

Nadat Adelgonde de schatkamer weer gesloten had, spoedde zij zich naar de keuken om hare handen en het bebloede voorschoot te wasschen.

Dit gelukte nog al spoedig, doch wat zij ook beproefde tot reiniging van den betooverden sleutel, alle moeite bleek vruchteloos.

Hoe de jonge vrouw ook boende en schuurde, de bloedvlek wilde maar niet uit dien sleutel wijken.

Uren lang was zij er mede bezig en reeds brak het

morgenrood aan, toen zij nog, doodelijk vermoeid, met het reinigingswerk voortging.

Eindelijk gaf zij het op en begaf zich weenend naar haar slaapvertrek, waar zij poogde nog een weinig rust te nemen.

Ook dit gelukte haar niet en 't was voor de ongelukkige vrouw de ellendigste nacht, dien zij ooit had doorgebracht.

Intusschen was hare zuster opgestaan, en toen zij eens naar Adelgonde kwam zien, vond zij deze in tranen badende en aan de grootste wanhoop ten prooi.

Toen moest wel het hooge woord er uit en vertelde de oudste zuster onder hevige snikken, wat zij 's nachts ondernomen en ondervonden had.

„Kom, kom, zus!” troostte Anna haar; „wees nu niet zoo mismoeidig en tracht nog wat te slapen. Je bent nu te erg overspannen om je met iets anders te bemoeien.”

Geef mij daarom het sleuteltje en dan zal ik het eens trachten schoon te krijgen; ik weet daar wel een middelje op.

Als ik er mee klaar ben, ga ik het ontbijt klaar maken en kom je dan wel roepen.

Nu maar vlug weer naar bed en je niet langer over dat nare sleuteltje bekommerd.”

De jongste zuster, die het geval wel heel erg vond, maar de zaak toch veel minder zwaar opnam dan Adelgonde, wipte naar de keuken en begon met moed het reinigingswerk.

Ook zij boende en plaste, wreef en schuurde het betooverde sleuteltje en was langer dan een uur bezig, zonder ook maar eenigszins gelukkiger te zijn in hare pogingen dan hare zuster was geweest.

Ontmoedigd ging zij dus weer naar de kamer van Adelgonde en zei, op eenigszins verdrietigen toon: „ik weet niet wat er aan dien sleutel hapert, zus; maar de vlek wil er niet af; ik geloof stellig, dat het ding betooverd is.”

„Wat raad, wat raad, als mijn man te huis komt,” jammerde de oudste zuster.

„Maak je daarover nu niet al te bezorgd, zusterlief,” sprak de jongste weer; „'t beste is, dat je aan je man maar alles zonder omwegen vertelt, dan zal 't wel zoo'n vaart niet loopen.”

„Maar toch, hij is toch zoo driftig, Anna,” hernam Adelgonde weer, ernstig bekommerd om de gevolgen van haar onnadenkend handelen.

„Nu, weet ge wat, zusterlief,” zei Anna; „ik blijf zoolang hier totdat je man terug is. Als hij heel boos is, zal ik hem vertellen, dat ik het misdrijf gepleegd heb en dan zal hij jou toch wel met rust laten.”

„Dat is wel heel lief van je, beste zuster,” antwoordde Adelgonde, door deze edelmoedige taal werkelijk eenigszins gerustgesteld, „doch ik zou toch wel willen, dat 't maar niet gebeurd was.

„Ja, dat was natuurlijk het beste,” hernam weer de jongste; „maar doordien ik je er toe heb aangespoord, ben ik minstens even schuldig aan het geval als jij.”

Nog spraken de zusters geruimen tijd over het geheimzinnige sleuteltje en 't akelige kamertje, doch toen begonnen zij weer alle kasten en kisten te doorsnuffelen en lieten zelfs geen plekje in een der kamers of van de keuken ondoorzocht.

Wel een week ging er voorbij, aler zij alles vluchtig hadden bekeken.

In de schatkamer waren zij, sinds het nachtelijk bezoek van Adelgonde aan 't geheimzinnig kamertje, niet weer geweest en hadden ook geen plan er weer heen te gaan.

Intusschen waren de beide broeders met verlof uit het leger teruggekomen en brachten te paard een bezoek aan de zusters op het kasteel.

Eerst waren de laatsten van plan om den broeders alles

te vertellen van dat zonderlinge sleuteltje, doch de vrees om door de plaagzieke jonge mannen te zullen worden uitgelachen, weerhield haar er van iets mede te deelen.

De broeders vertelden, dat zij slechts een paar weken tehuis zouden blijven, doch dat zij vóór hun vertrek eerst nog eens naar het kasteel zouden terugkeeren, om afscheid van de beide zusters te nemen.

Onderwijl naderde de tijd, dat ook Blauwbaard van de reis zou weerkeeren.

Met groote bezorgdheid zag zijne vrouw de eerste ontmoeting tegemoet.

Haar hart sloeg vreeselijk onrustig, toen zij zijn stem op het voorplein vernam.

Toch trad zij hem schoorvoetend tegemoet, om haren echtgenoot aan den ingang van het kasteel te verwelkomen.

Zuster Anna bevond zich juist op den toren, waar zij zoo gaarne vertoefde en soms uren achtereen kon doorbrengen.

„Wat beef je vrouw, en wat zie je bleek,” zei Blauwbaard, vol argwaan, op min of meer bitsen toon.

Zij zweeg verlegen, omdat zij werkelijk niet wist wat zij zou zeggen.

Inmiddels ging zij hem voor naar het woonvertrek, waar hij haar doordringend aanzag en op norschen toon zei: „Waar zijn de sleutels, die ik u ter hand gesteld heb?”

„Hier zijn ze, beste man,” sprak ze bedeesd, en reikte hem den sleutelbos over.

„Mooi,” hernam hij; „en waar is het sleuteltje van 't kleine kamertje, achter de schatkamer?”

Adelgonde zweeg een poos en zei toen ontwijkend: „Och, dat kan ik je immers straks wel geven!”

„Neen,” schreeuwde hij norsch, „onmiddellijk wil ik het hebben; verstaat ge, onmiddellijk!”

Zij reikte het hem blozend over, terwijl haar hart onrustig sloeg.

„Ha! ellendige vrouw!” bulderde hij woedend; „je hebt toch mijn gebod overtreden en zijt het kamertje binnengegaan. Dat sleuteltje kan niet liegen, want het is betooverd en die bloedvlek vertelt mij genoeg!”

„Genade!” bad zij, en wierp zich voor den woedenden man op de knieën.

„Genade, wat genade!” riep Blauwbaard onstuimig; „ik ken geen genade en voor je ongehoorzaamheid zal je ook sterven.”

Hij greep een scherp zwaard, doch zij vlood ijlings heen naar den toren.

Voor zij deze bereikte had hij haar achterhaald en sloeg zijne vingers in hare haren.

„Och,” zei ze, „wanneer ik dan toch sterven moet voor mijn

misdrijf, gun mij dan ten minste nog tien minuten, opdat ik eerst mijn laatste gebed kan doen."

Blauwbaard aarzelde een oogenblik en antwoordde toen: „Nu, het zij zoo! Tien minuten zal ik je geven, maar ook geen minuut langer."

„Och," zuchtte de vrouw weer: „hier in het gezicht van uw toorn en uw dreigend zwaard zou ik toch niet kunnen bidden; sta mij dus als laatste gunst toe, dit in mijn kamer te mogen doen."

„Welnu," riep hij barsch; „ook die laatste gunst zal ik je verleenen, maar zorg er voor precies op de seconde af hier weer aan den voet van de trap te zijn, of ik kom je boven afmaken."

Intusschen was door deze luidruchtigheid zuster Anna opmerkzaam geworden, dat er daar omlaag iets van ernstigen aard aan de hand was.

Toen zij even langs de trap naar beneden zag, kwam Adelgonde gejaagd en hijgend, met loshangende haren, verwrongen gelaat en de handen angstig samengeklemd naar boven, om in haar kamer haar laatste gebed te doen.

„Wat scheelt er aan? zuster?" riep Anna zachtjes.

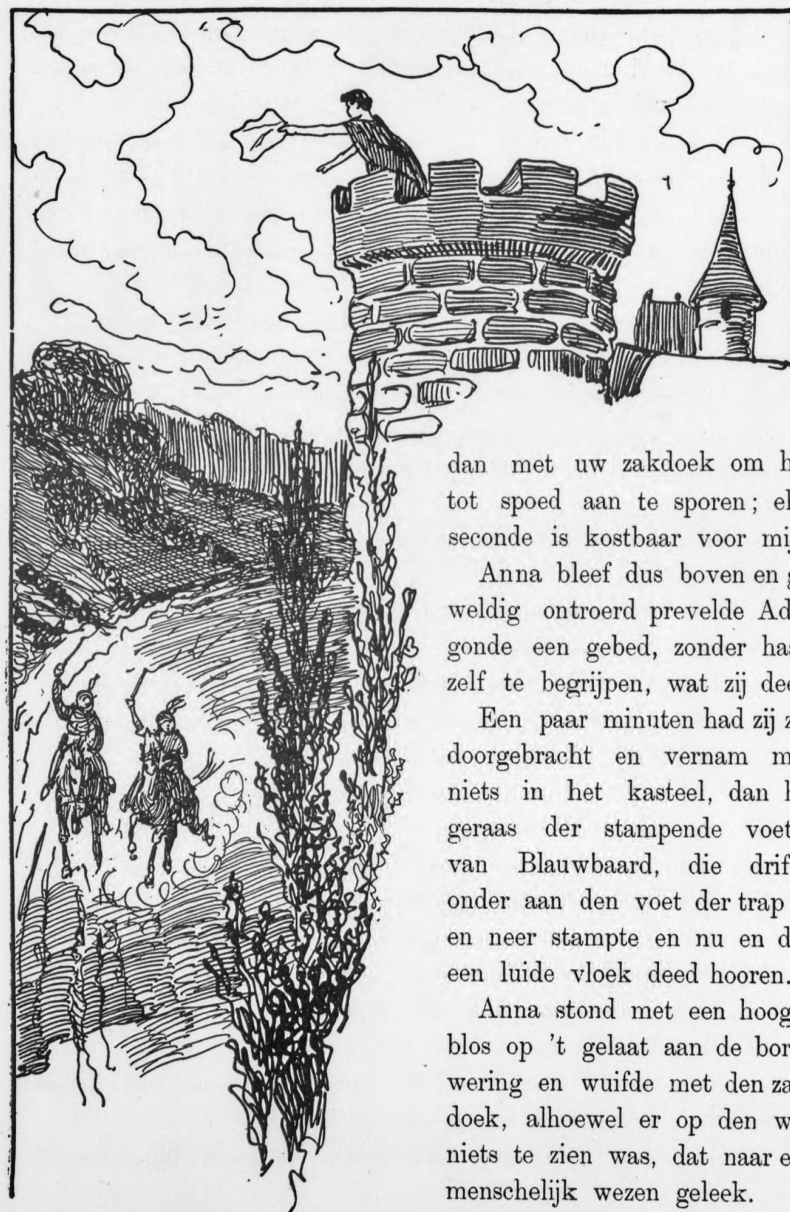
„O wee," jammerde zij fluisterend terug; „mijn man is thuisgekomen en heeft alles ontdekt: hij is woedend en wil mij doodden."

Slechts tien minuten heb ik nog afgesmeekt om mijn gebed te mogen doen en dan zal 't met mij gedaan zijn."

Anna wilde naar omlaag komen, doch Adelgonde riep haar op gedempten toon toe:

„Terug, ongelukkige, of hij zal ook jou vermoorden. Zuster Anna, zie toch eens langs den weg of ook soms onze broeders niet hun bezoek komen brengen."

Mocht de Hemel hen nu juist thans naar hier zenden, wuif

dan met uw zakdoek om hen tot spoed aan te sporen; elke seconde is kostbaar voor mij."

Anna bleef dus boven en geweldig ontroerd prevelde Adelgonde een gebed, zonder haast zelf te begrijpen, wat zij deed.

Een paar minuten had zij zoo doorgebracht en vernam men niets in het kasteel, dan het geraas der stampende voeten van Blauwbaard, die driftig onder aan den voet der trap op en neer stampte en nu en dan een luide vloek deed hooren.

Anna stond met een hoogen blos op 't gelaat aan de borstwering en wuifde met den zakdoek, alhoewel er op den weg niets te zien was, dat naar een menschelijk wezen geleeek.

Haar rechterhand rustte op de zware steenen van den rand der borstwering en daar voelde het meisje, dat een der steenen een weinig los zat.

Werktuigelijk wrong zij dien steen heen en weer, zoodat hij een poos later geheel los zat.

Daar klonk Adelgonde's stem, die op gejaagden toon naar boven riep: „zuster Anna, zuster Anna, ziet gij nog niets komen?”

„Ik zie niets dan een stofwolk, door den wind opgejaagd,” luidde 't antwoord.

„Nog drie minuten!” riep op barschen toon Blauwbaard tot zijn slachtoffer en weer richtte de ongelukkige jonge vrouw de vraag tot haar zuster: „zuster Anna! ziet gij nog niets komen?”

„Ik zie niets dan een kudde schapen,” hernam de jongste zuster van boven.

„Nog twee minuten!” riep Blauwbaard, zoo mogelijker nog woester dan de vorige maal.

Adelgonde dreigde te bezwijken. Nog slechts twee minuten te mogen leven en dan te moeten geslacht worden om een gering misdrijf. — Maar dat was ontzettend!

„Zuster Anna, zuster Anna,” riep zij nog angstiger, „ziet gij dan nog niets komen?”

„Houd moed!” klonk het van boven; „ik zie twee ruiters, die in vliegende vaart langs den weg komen stjuiven.”

„O, wenk hen toch om spoed te maken,” hernam de doodelijk beangstigde Adelgonde.

„Kom naar omlaag! de tijd is verstreken,” klonk het barsch uit Blauwbaard's mond.

„Nog slechts twee minuten,” smeekte de ontstelde jonge vrouw; „mijn gebed is nog niet geëindigd.”

„Geen seconde langer!” schreeuwde de woesteling terug en

liet er op volgen: „als je nog langer talmt, kom ik je naar beneden halen of zal je daar afnaken!”

„Och, dan nog maar ééne minuut,” smeekte Adelgonde op schreienden toon.

„Wacht ik zal je minuten,” bulderde Blauwbaard en stoof met het zwaard in de vuist bij de trappen op.

Inmiddels waren de beide officieren, Adelgonde's broeders, op het voorplein gekomen en sprongen van de vermoeide paarden af.

Omdat zij de jongste zuster op den toren zoo onafgebroken hadden zien zwaaien met den zakdoek, meenden zij, dat bij de afwezigheid van hun zwager roovers in het kasteel waren binnengedrongen.

Daarom snelden beide jonge mannen met het ontbloote zwaard in de hand naar binnen. Onderwijl was Blauwbaard boven gekomen en trok zijne vrouw aan de haren op den grond.

Zij gilte op eene vreeselijke wijze en Anna, niets vreezende bij dat hulpgeschrei, wilde hare zuster bijstand bieden.

Met dit doel had zij den zwaren steen uit de borstwering gelicht en torschte hem mede naar boven aan de trap.

Juist hief Blauwbaard zijn vlijmend zwaard op, om zijne arme vrouw te onthoofden, toen Anna met een gil den steen liet vallen.

Hij trof den boozen man zoo hevig tegen den schouder, dat deze achterover van de trap naar omlaag buitelde, op hetzelfde oogenblik, dat de broeders met 't zwaard in de hand de trap wilden beklimmen.

Blauwbaard kwam op de punten hunner zwaarden neer en had al spoedig opgehouden te leven.

Adelgonde lag bedwelmd voor hare kamer, doch werd spoedig weer bijgebracht.

Nog denzelfden avond trokken broeders en zusters naar het ouderlijk slot, hoogst dankbaar, dat alles zoo goed was afgelopen.

Zuster Anna had alles aan hare broeders meegedeeld, die dadelijk den dooden Blauwbaard naar het geheime kamertje hadden gedragen en daar naar binnen geworpen.

Den volgenden dag gingen zij met vele boeren en bijna honderd wagens naar 't oude kasteel terug, om alles van waarde er uit te halen en naar het slot der barones over te brengen.

Toen gaven zij den boeren vrijheid om Blauwbaard's kasteel in brand te steken.

Hoog verhieven zich de vlammen en in weinige uren verkeerde het trotsche gebouw in een puinhoop.

Thans weet men in de landstreek zelfs de plaats niet meer aan te wijzen waar het eenmaal gestaan heeft.

ROODKAPJE.

Een aardig meisje, van nauwelijks zeven jaren oud, woonde met haar moeder in een eenvoudig doch net huisje, dat keurig zindelijk onderhouden werd, aan den zoom van een uitgestrekt woud.

Iedereen zag dit kind gaarne, want altijd was zij vroolijk en vriendelijk, doch één gebrek had zij, dat vooral haar moeder dikwijls groot verdriet deed; het meisje was niet altijd gehoorzaam.

In den geheelen omtrek stond zij bekend onder den naam van „Roodkapje”, en zelfs haar moeder noemde haar meestal zoo.

Weet ge nu hoe zij eigenlijk aan dien vreemdsoortigen naam gekomen was?

Niet? dan wil ik u dit allereerst even vertellen.

Een jaar zoo ongeveer geleden, toen het meisje haar zesden verjaardag vierde, had haar grootmoeder voor het lieve kleindochtertje een fraaie, warme muts gemaakt, een soort kaper, van mooie zacht-rooden wol.

Deze muts of kaper, stond het meisje allerliefst, doch naar de kleur noemde iedereen het hoofddeksel een rood kapje en de naam, welke men alleen bestemd had voor de muts, ging geheel op het meisje over.

De grootmoeder, die de mooie kaper vervaardigd had,

woonde wel een uur verder, ten naastebij aan den anderen kant van het groote bosch.

Toen op zekeren morgen Roodkapje bezig was om, achter het huisje van hare moeder, de kippen te voeren, trof een heerlijke geur van lekker gebak haar neusje.

„Wacht,” zeide ze; „ik moet toch eens zien wat moeder bakt; 't is zeker iets heel lekkers, want pannekoeken ruiken toch anders.”

Het meisje opende de deur der kleine keuken en vroeg: „wat bakt u toch, Moe?”

„Dat zou 't nieuwsgierig Roodkapje zeker graag willen weten, hè,” zei de moeder.

„Mag ik dan eens raden?” sprak 't meisje, nu nog nieuwsgieriger geworden.

„Och, je raadt 't toch niet in zessen,” lachte de moeder.

„Dat wil ik toch eens probeeren, Moe,” ging Roodkapje voort; „ik wed van oliekoeken.”

„Mis, kind!” hernam de moeder.

„Poffertjes, dan?” zei de kleine vraagster weer.

„Ook niet, meisje!”

Nu werd Roodkapje zoo mogelijk nog nieuwsgieriger.

„Moe,” zei ze weer; „heb ik nu al zesmaal geraden?”

„Dat weet ik niet, kind! ik heb 't niet geteld,” antwoordde de moeder.

„Goed! ik zal toch nog eens raden.”

„Je raadt 't toch niet, nieuwsgierig Aagje,” plaagde de moeder.

„Nu, ik raad van tulband,” klonk 't weer uit den mond der kleine snapster.

„Alweer mis! Maar ik zal 't je dan maar zeggen: ik bak wafels!”

„Hè, heerlijk! Krijg ik er een Moe?” vleide Roodkapje.

„Nog niet,” antwoordde de moeder.

„Strakjes!”

„Strakjes! dat duurt nog zoo lang; geef u mij er nu maar liever een,” zei Roodkapje.

„Neen, neen, kind!” sprak de moeder; „ik zal er één voor je bewaren; maar deze moeten eerst weggebracht worden.”

„Weggebracht? Waarheen dan wel?” vroeg het dochterje weer.

„Naar grootmoe. Ze is sedert een paar dagen al niet goed in orde; misschien lust ze nu wel een wafeltje.

„Dat denk ik ook, Moe; ik zou er tenminste heel graag een lusten,” zoo babbelde Roodkapje al maar door.

„Nu,” sprak de moeder; „breng jij dan eerst deze wafels naar grootmoe, en als je dan terugkomt mag je deze opeten, die ik zoolang in de kast zal sluiten.”

„Mag ik er dan eerst niet een klein stukje van proeven; een heel klein stukje maar?” drong het meisje verder aan; maar de moeder werd nu knorrig en zei: „foei, je moet er nu niet langer over praten; anders geef ik de wafel aan den boschwolf.

„O, dat zou zonde zijn,” meende Roodkapje; maar drong nu toch niet verder aan, om reeds nu een stukje van de wafel te mogen proeven.

„Let nu eens goed op,” sprak Roodkapje's moeder, terwijl zij de wafels netjes in papier wikkelde en toen in een keurig armmandje legde; „let nu goed op, dat je 't mandje zoo draagt; anders zullen de wafels breken.”

„Jawel Moe,” hernam het meisje; „ik zal ze wel voorzichtig dragen.

„Goed dan,” zei de moeder verder en nam een potje boter uit de kast; „hier aan dit potje zit een touw; draag nu dit potje zoo aan je andere hand; ik heb een pond versche boter in 't potje gedaan, moet je aan grootmoe zeggen.”

„Bestig Moe, ik zal er voor zorgen,” antwoordde het bijdehande Roodkapje, die heel erg best boodschappen kon doen; maar daarbij 't ongeluk had wel eens veel langer uit te blijven dan noodig was.

Doch het meisje luisterde zoo graag naar de blijde zangvogeltjes, waarvan het uit-

gestrekte bosch letterlijk wemelde, en ze mocht zoo gaarne ruikers maken van de menigvuldige woudbloemen, die overal in 't wild groeiden en geurden.

Uren kon zij zoo in de nabijheid der houthakkers in het bosch bezig zijn.

Maar telkens als de mannen het meisje ontmoetten of zagen bloemenplukken, waarschuwden zij haar, om toch niet te vervan den weg af te dwalen, omdat de boschwolf haar dan wel eens kon ontmoeten en zonder genade zou verscheuren en opeten.

Toen de moeder dan ook het mandje had klaargemaakt en Roodkapje, die 't potje boter reeds aan de hand had, het lekkere vrachtje aan den arm hing, sprak de bezorgde vrouw nog eenmaal: „pas nu vooral toch op, kind!”

„Blijf niet naar de vogeltjes staan luisteren en ga nog minder van den weg af, om bloemen te plukken of vlindertjes te vangen, want nog gisteren hebben de houthakkers den gevaarlijken boschwolf door 't kreupelhout zien sluipen. Voorzichtig dus, mijn kind!”

Roodkapje beloofde dat zij aan moeders raad zou denken en rechtuit in eens naar grootmoeders huisje zou gaan.

Met haar helder stemmetje een lustig liedje zingende, verliet zij de ouderlijke woning en trok welgemoed het bosch in.

Daar zag zij een paar fraaie bonte vlinders van bloem tot bloem dartelen en stond reeds op het punt mandje en potje neer te zetten, toen zij nog in tijds bedacht, wat zij hare goede moeder beloofd had.

Roodkapje vervolgde daarom haren weg. Helder scheen het zonnetje en de duizenden vogeltjes zongen zoo lustig, alsof er geen booze wolven in 't bosch en geen slechte menschen op de wereld waren.

Overal geurden de veelkleurige bloemen; de bijtjes gonsden door de lucht en de kapellen zweefden en dartelden en speelden krijgertje met de fraaie vlinders, die als vliegende bloemen overal langs den weg en tusschen de heldergroene bladeren der boomen het oog bekoorden.

Het wandelaarstertje, reeds vroolijk van natuur, zooals gezonde kinderen dit plegen te zijn, wedijverde in lustig gezang met de blijde vogelen van het woud.

Op eenigen afstand voor zich uit hoorde zij de bijlslagen der houthakkers, die bezig waren met het vellen van de zwaarste boomen.

Toen de mannen het gezang van het meisje hoorden, staakten zij een oogenblik het werk en gingen op een gevelden boom zitten luisteren.

„Dag Roodkapje!” riepen de mannen; „wel, kindlief, wat ben je vroolijk!”

„Waarom zou ik niet,” sprak Roodkapje; „want ik krijg straks wat lekkers van mijne moeder.”

„Zoo! wat dan wel?” vroeg een der houthakkers.

„Een lekkere wafel,” was 't antwoord.

„Ei, ei! dat smaakt beter dan paardeleer,” merkte een der mannen lachend op.

„En kom je ons nu ook een proefje brengen?” vroeg de andere houthakker; „dat is nu eerst recht lief van je.”

„Wel neen,” antwoordde Roodkapje; „ik heb wel wafels in dit mandje en boter in dit potje, maar dat is alles voor grootmoeder.”

„Je bent een brave meid,” hernam weer een der mannen; „maar waarom kom je niet een beetje bij ons zitten rusten?”

„Dat mag ik volstrekt niet,” antwoordde Roodkapje, „want moeder heeft gezegd, dat ik voort moest maken en niet van den weg moet afgaan.”

„Neen,” zei een der houthakkers, „doe dat vooral niet, kind; ga niet van den weg af, want dan zou je gepakt kunnen worden door den boozen wolf.”

„Zijn hier vele wolven?” vroeg Roodkapje.

„Jawel; ginder in 't dichtst van het bosch leven wel meer

van die roofdieren,” antwoordde een der mannen; „maar die zijn nog niet zoo gevaarlijk als deze.”

„En waarom is dan juist deze zoo gevaarlijk?” vroeg het meisje weer.

„Omdat die oude rekel al meermalen menschen vleesch gegeten heeft,” hernam weer een der vriendelijke houthakkers; „als de wolven dat eenmaal geproefd hebben, zijn 't recht gevaarlijke dieren.”

„Maar nu moet ik heusch gaan,” vervolgde Roodkapje; „als ik te lang uitbleef, zou mijn moesje maar ongerust worden.”

„Wacht kind,” sprak een der mannen; „ik heb hier in 't kreupelhout vanmorgen nog den ruigen boschwolf zien rondsluipen; de oude rekel voert zeker weer iets in zijn schild. Hij komt wel niet zoo gemakkelijk op den open weg, maar als jij zoo heel alleen bent, vertrouw ik het booze dier toch volstrekt niet.”

De man greep zijn bijl, legde deze over den schouder en vergezeld Roodkapje zoover door het bosch, totdat men in de verte het roode dak van grootmoeders woning kon zien.

„Ziezoo,” sprak de houthakker; „loop nu maar recht door en kom niet in het kreupelhout, dan geloof ik, dat de wolf je wel met rust zal laten.”

„Dank u wel,” zei Roodkapje en vervolgde nu alleen haar pad, terwijl de houthakker weldra weer om een bocht tusschen het geboomte verdween.

De vogeltjes schenen nog lustiger te zingen, dan daar straks, en vooral een paar nachtegalen sloegen zulke verrukkelijke tonen aan, dat het meisje onwillekeurig bleef staan luisteren.

Zij had het liefelijk gezang der nachtegalen al dikwijls gehoord, maar zoo mooi toch nog nooit.

Ook had Roodkapje nimmer zulk een zangvogel gezien en de begeerte om nu ook den zingenden nachtegaal te zien, deed

haar even den weg verlaten en ter zijde in de struiken treden.

Weinige schreden verder was een mooie open plek, geheel begroeid met zulke prachtige bloemen, als het meisje ze nog nimmer in het bosch had aanschouwd.

„O,” dacht ze; „nu wil ik wel gelooven waarom die nachtegalen zoo mooi zingen. Wie steeds zoo nabij zulke mooie bloemen leeft en dan nog niet zou zingen, zou ik heelemaal niet begrijpen.

Met een hief zij ook zelf weer een vroolijk wijsje aan en nu zween de nachtegalen, alsof zij op haar beurt naar dat aardige blonde kind met haar rood kapje op 't hoofd, wilden luisteren.

„Kom,” dacht Roodkapje verder; „van die prachtige bloemen wil ik grootmoe toch een heerlijken ruiker maken.

Zij ging naar de bloemrijke plek en begon er de schoonste bloemen uit te zoeken en af te plukken.

O, wat geurden die bloemen toch zoet.

Weer begonnen de nachtegalen hun lied aan te heffen, en 't was maar al of de vogels tot Roodkapje zongen:

„Denk aan moeders raad, lief kind!
Weet, dat ge u in nood bevindt.”

Het meisje lette er niet op en begon ook weer te zingen onder het bloemen plukken.

Het was alsof zij een wedstrijd met de nachtegalen hield, wie het lustigst en vroolijkst kon zingen.

Reeds had zij een flinke bloemruiker bijeengegaard en deed hem in het mandje, boven op de wafels.

Toen trad zij nog wat verder het bosch in, waar nog weer andere bloemen groeiden.

Ook daarvan wilde zij een ruiker maken, en dezen straks aan hare moeder brengen.

Maar toen zij daar zoo tusschen de prachtige bloemen wandelde, was het alsof de nachtegalen zich nog luider lieten hooren:

„Denk aan moeders raad, lief kind!
Weet, dat ge u in nood bevindt.”

Roodkapje dacht er echter op dat oogenblik in 't geheel niet aan, dat zij ongehoorzaam was en zeer roekeloos te werk ging.

Zelfs scheen zij de waarschuwing van den houthakker vergeten te hebben, die toch zoo nadrukkelijk gezegd had, dat zij niet van den weg moest gaan, omdat de wreede boschwolf haar anders wel eens kwaad zou kunnen doen.

Zingend hurkte zij neer bij de prachtvolle bloemen, en greep de stengels met de rechterhand beet, om ze in de linker stevig bijeen te houden en aanstonds met een grasstengel tot een ruiker saam te binden.

Bijtjes vlogen uit de bloembedden en zweefden gonzend om haar hoofd; vlugge bonte vlinders, die zelve precies bloemen geleken, zweefden haar om de goud-blonde lokken en 't was alsof alle vogels uit het bosch te gelijk een lied aanhieven, en 't haar uit duizenden keelen waarschuwend tegenklonk:

„Denk aan moeders raad, lief kind!
Weet, dat ge u in nood bevindt.”

Juist strekte Roodkapje de hand naar een paar fraaie bloemen uit, toen zij een luid gekraak achter zich in het kreupelhout hoorde.

Haastig omziende, ontdekte zij plotseling den boezen boschwolf.

die met opgesperden bek en de lange ruige staart zwaaiend, in wilde sprongen naderde en haar reeds bereikt had, voor ze goed en wel had kunnen opstaan.

Het meisje was zoo geweldig geschrokken, dat zij niet eens om hulp kon roepen; 't was haar alsof zij geen geluid kon geven.

Zij dacht niets anders of de booze wolf zou haar zoo dadelijk

met huid en haar opeten; maar het slimme dier, dat voor weinige minuten nog eenige houthakkers had gezien, durfde dit blijkbaar niet doen, hoeveel trek hij ook had in een malsch boutje.

„Wat doet gij hier?” vroeg hij eensklaps op ingehouden doch barschen toon.

„Vergeef mij, mijnheer de wolf,” sprak Roodkapje; ik zal het nooit weer doen.

„Nu, nu, zoo erg is 't niet,” hernam de wolf eenigszins vriendelijker: „Maar wat hebt gij daar in dat mandje?”

„Wafelen, mijnheer de wolf,” antwoordde het meisje, dat over alle leden beefde.

„Zoo! en in dat potje?” vroeg de wolf weer.

„Daar is boter in, mijnheer de wolf,” luidde angstig 't antwoord.

„En wat moet ge daarmee doen?” ging het dier voort met vragen.

„Dat is een geschenk van mijne moeder.”

„Van je moeder,” zei de wolf en vroeg toen verder: „woont die niet ginder, in dat aardig huisje?”

„Neen, mijnheer de wolf,” haastte Roodkapje zich te antwoorden; daar woont mijne grootmoeder.”

„O, zoo!” vervolgde het dier; „en moest u nu met dat mandje wafelen en het potje boter naar grootmoeder?”

„Ja, mijnheer de wolf,” klonk weer 't zachte stemmetje van het meisje.

„Kom, dat is braaf gehandeld,” sprak het wilde dier, dat er nu toch veel vriendelijker scheen uit te zien, dan men het Roodkapje steeds had afgebeeld.

„Maar wat moet gij hier eigenlijk doen?” zoo vroeg de wolf verder.

„Ik ging maar een ruiker plukken voor mijne grootmoeder en nu wilde ik er ook een maken voor mijne moeder. Zij heeft mij wel gezegd, dat ik niet van den weg mocht gaan,” keuvelde het meisje, dat zich weer meer op haar gemak begon te gevoelen, nu de boschwolf zoo vriendelijk met haar sprak.

„Ei, ei,” zei het beest toen; „en waarom mocht je niet van den weg gaan?”

„Moeder zei, dat u mij dan zoudt pakken en opeten,” vervolgde het kind.

„Zoo denkt je moeder ook al, dat ik zoo boos zou zijn?” vroeg de wolf.

„Ja, en ook de houthakkers hebben mij voor u gewaar-schuwd,” hernam het kind.

„'t Is schande,” ging de wolf voort; „dat al die menschen kwaad van mij en mijne makkers spreken. Je ziet nu zelf, kindlief, dat wij niet zoo boos zijn, als men wel vertelt.”

„Maar woont je grootmoeder alleen in dat huisje?” aldus vroeg de wolf nog verder.

„Ja, mijnheer de wolf,” sprak Roodkapje.

„En heeft ze geen hond?” luidde weer de vraag van het dier.

„Nee, mijnheer de wolf,” klonk argeloos het antwoord.

Nog scheen de wolf niet genoeg gevraagd te hebben, want weer wendde hij zich tot het meisje met de vraag: „Doet uw grootmoeder je altijd zelf open, als je haar bezoekt?”

„Ja, mijnheer de wolf,” hernam het meisje, dat het dier nu volkomen vertrouwde; „maar nu is grootmoeder ziek en misschien ligt zij wel te bed.”

„Maar dan kun je immers niet in haar huisje komen,” zei 't sluwe dier.

„Och,” zoo ging Roodkapje voort; „dan klop ik maar aan de deur en als grootmoeder dan roept, dat ik maar aan het touwtje moet trekken, springt de klink omhoog en gaat de deur van zelf open.”

„En heb je nu je ruikers al gemaakt?” ondervroeg het slimme beest verder het meisje.

„Een is er klaar,” antwoordde zij; „maar die ik voor moeder bestemd had is nog niet gereed.”

„Nu,” hernam de wolf; „pluk jij hier maar op je gemak de mooiste bloemen en maak je ruiker voor je moeder ook af.

Je weet nu, dat ik zulke lieve meisjes als gij er een zijt, geen kwaad doe. Ik ga nog wat in 't bosch wandelen en keer dan weer terug naar mijn hol.”

Het dier verdween langzaam tusschen de struiken en met een verruimd hart bleef het meisje 't groote beest nastaren. Toen begon zij weer de mooiste bloemen te plukken en waagde 't zelfs weer een vroolijk liedje aan te heffen.

De vogeltjes in 't rond schenen haar daartoe aan te sporen, doch Roodkapje verstond helaas de vogeltaal niet, anders had zij toch gehoord hoe nachtegalen en lijsters en meezen en sijsjes en alle andere zangvogeltjes van het groote woud onophoudelijk tot haar zongen:

„Denk aan moeders raad, lief kind!

Weet dat ge u in nood bevindt.”

Doch 't zou nu misschien toch al te laat zijn geweest.

De booze wolf, die heel langzaam was heengeslopen van het meisje, ging langs een omweg naar het pad, dat naar het huisje van Roodkapjes grootmoeder liep en vervolgde al spoedig flink dravend zijn weg.

Vóór het meisje nog de ruiker voor hare moeder had saamgebonden, was de wolf reeds bij grootmoeder gekomen.”

Stilletjes sloop hij naar de deur, richtte zich op, zoodat hij met de voorpooten tegen den deurstijl leunde en begon met den klauw te kloppen.

„Wie is daar?” klonk een zwakke stem van binnen.

„Ikke grootmoe!” riep het valsche dier met veranderde stem.

„Ben jij 't Roodkapje?” vroeg de grootmoeder weer van haar bed af.

„Ja, grootmoe!” riep de wolf terug.

„Trek dan maar aan 't touwtje,” riep de oude vrouw weer, „dan zal het deurtje wel open gaan.”

't Viel den wolf niet gemakkelijk met zijn klauw het touwtje te grijpen, maar toen hij er den poot tusschen gewrongen had, gaf hij er een geweldigen ruk aan en de klink sprong omhoog.

Door de zwaarte van het lichaam des wolfs vloog de deur meteen open en stormde het woeste dier naar binnen.

De arme, zwakke oude vrouw wilde het beest, dat aanstonds naar de bedstede stormde, nog met de armen afweren, doch de wolf greep een der armen tusschen de groote tanden en scheurde met een ruk de stakker op den vloer.

Hoe ze ook jammerde en kermde, de wreede wolf had geen medelijden met de arme vrouw en beet en scheurde er maar

woest op los en hield niet op, vóór hij de zwakke grootmoeder heelemaal opgegeten had.

„Dat is een taaie kluiw geweest,” mompelde de wolf, terwijl hij den muil afikte; „daar zal aanstonds een malsch boutje goed op smaken.”

Met dat malsche boutje bedoelde het valsche beest Roodkapje, dat juist met den ruiker voor hare moeder in de hand, weer den weg had opgezocht en nu naar grootmoeders huisje vroolijk voortliep.

Nu en dan stak zij 't neusje eens in den ruiker, want de geur der woudbloemen was overheerlijk.

Nooit had het meisje ze zoo lekker geroken. Onderwijl zij zich voortspoedde, had de looze wolf grootmoeders rok en jak aangetrokken en daarna zelfs de nachtmuts der oude vrouw op den kop gezet.

Eerst had hij de deur weer dichtgedaan precies zooals zij gesloten was geweest bij zijn komst.

Toen sloop het verraderlijke dier naar de bedstede en ging in het bed liggen.

Hij trok de dekens en het beddelaken omhoog en kroop er zoo diep onder, dat nauwelijks een puntje van zijn neus te zien was. Zoo lag daar de wreede wolf, al wachtende op het meisje en had zijn rug naar de deur gekeerd, opdat Roodkapje niets van zijn kop zou zien.

Toen het vroolijke meisje bij het huisje was gekomen, vloog een spreekwiltje van het dak en ook deze vogel snaterde waarschuwend:

„Denk aan moeders raad, lief kind!

Weet dat ge u in nood bevindt.”

Maar wat gaf het?

Roodkapje verstond immers de taal der vogels niet en hoe had zij ook kunnen vermoeden, dat de boschwolf grootmoeder had opgegeten en stilletjes in het bed der goede vrouw had plaats genomen?

Na het gesprek, dat het meisje met het wilde dier had gehad, was al hare vrees voor wolven geweken.

Toch zou zij goed gedaan hebben, indien zij moeders raad had opgevolgd en een gehoorzaam meisje was geweest.

Daaraan dacht zij echter in het geheel niet; maar wel aan de lekkere wafel, die zij straks van moeder zou krijgen, als zij weer terug zou zijn.

Misschien geeft grootmoeder er mij eerst wel een, dacht Roodkapje en ze zou haar ook heel graag gelust hebben, want van de lange wandeling had zij werkelijk honger gekregen.

Zooals zij wel eens meer gedaan had, deed zij ook nu, toen zij de deur van het huisje gesloten vond.

Met het vuistje klopte zij flink op de deur en hoorde een schorre stem, die haar vroeg: „Wie klopt daar?”

Grootmoeder lijkt wel wat schor, dacht Roodkapje; de oude ziel is zeker al verkouden ook.

Weer klonk: „wie is daar?” en nu haastte het meisje zich om te antwoorden: „Ik, grootmoe!”

„Ben jij 't, Roodkapje?” klonk de schorre stem weer van binnen.

„Ja, grootmoe!” riep het meisje.

„Trek dan maar aan het touwtje van de klink,” luidde 't weer van binnen.

Roodkapje greep het touwtje, rukte er even aan en de deur ging open.

Zij trad naar binnen en zette het potje boter en het mandje met wafels op de tafel.

„Och, kind,” zei de wolf, die zooveel zijne stem veran-

derde als hij maar kon: „doe toch de deur dicht; 't is anders zoo tochtig voor mij.”

Het meisje deed het en vroeg onderwijl: „Hoe gaat het nu met u, grootmoe?”

„Maar, kindlief!” hernam de wolf en begon zoo erg te hoesten, dat Roodkapje niet kon nalaten te zeggen: „u hebt 't leelijk beet, grootmoe; 't is net of u erg verkouden bent.”

„O, verschrikkelijk, kind!” steunde de wolf en liet er op volgen: en ik ben maar aldoor zoo koud; 't is of ik niet in de warmte kan komen.”

„U woont ook zoo heel alleen en zoo ver van ons, grootmoe. 't Was toch heusch beter, dat u bij ons in kwaamt wonen,” zei Roodkapje, die haar moeder al meermalen daarover had hooren spreken.

„Dat zullen wij later wel eens zien, kind,” hernam de wolf; „maar jij kondt mij een groot genoegen doen; dat wil je

immers wel?”

„Zeker, grootmoe,” haastte zich het meisje te antwoorden; „als u een boodschap hebt te doen, zeg het dan maar dadelijk.”

„Neen, kind,” vervolgde de sluwe wolf; „dat is het niet.”

„Wat dan, grootmoe,” vroeg het meisje weer.

„Dan moest je je uitkleeden en een half uurtje bij mij in bed komen; jij bent jong en warm en ik oud en koud,” ging de wolf voort; „als jij zoo een poosje naast mij ligt, ben ik misschien wel warmer.”

„Nu, als u dat verlangt, grootmoe, zal ik wel bij u komen,” zeide Roodkapje, die er wezenlijk weinig lust in had, maar 't alleen deed, om de oude ziekelijke vrouw genoeg te doen.

Eenige oogenblikken daarna stapte het meisje, dat zich van het roode kapje, de bovenkleederen en schoenen had ontdaan,

in het bed bij den valschen wolf.

Nauwelijks echter lag zij met het hoofdje op het kussen, of het kind dacht: wat ziet grootmoeder er toch gek uit, 't is of zij geheel anders geworden is.”

Het meisje kon dan ook niet nalaten daarover hare bevreemding te kennen te geven.

„Grootmoeder,” sprak zij, „grootmoeder, wat heeft u toch groote oogen!”

„Dat is om je beter te kunnen zien,” luidde het antwoord.

„Grootmoeder, grootmoeder” vervolgde het meisje, „wat heeft u groote ooren.”

„Dat is om je beter te kunnen hooren,” hernam de wolf.

Op denzelfden toon ging Roodkapje voort, met te zeggen: „Grootmoeder, grootmoeder, wat hebt u een grooten neus.”

„Dat is om je beter te kunnen ruiken,” zei 't listige beest.

„Grootmoeder, grootmoeder,” sprak zij ten slotte eenigszins angstig, „wat heeft u groote tanden.”

„Dat is om je beter te kunnen opeten,” grijnsde de booze wolf, sprong eensklaps overeind en verslond in weinige minuten het lieve Roodkapje, dat daardoor zoo vreeselijk zwaar gestraft werd, omdat zij niet gehoorzaam was geweest aan hare goede moeder.

DE GELAARSDE KAT.

Er leefde eens, hoe lang al geleden weet geen mensch te vertellen, op een zeker dorp een oude molenaar.

De goede man had wel aardig werk, maar zijne drie zonen, flinke stevige jongens, die hem bij den arbeid hielpen en ook voor den tuin en den aardappelenakker zorgden, hadden doorgaans zulk een honger, dat ze nooit aan een paar boterhammen genoeg hadden.

De bejaarde ezel, een taai en geduldig dier, kostte heel wat minder aan onderhoud en poes, een nog jeugdig beest, maakte zich zeer verdienstelijk om te zorgen, dat alle ratten en muizen op een eerbiedigen afstand van den molen verwijderd bleven.

Ofschoon het molenaarsgezin geen weelde kende, leefden vader en zonen toch zeer gelukkig met elkaar en de trouwe ezel, die elken dag zware lasten had te trekken of te dragen, verlangde nog niet naar een anderen baas.

De schrandere kat was bijzonder aan den molen gehecht en niet minder aan zijn ijverigen baas en diens werkzaam zonen.

Voorals tot den jongsten zoon voelde poes zich zeer aangesproken.

Deze toch kon soms, als hij niets te doen had, geruimen tijd achtereen met haar spelen.

Ook deelde poes altijd trouw met hem mee als hij eens een lekker hapje had, en elken dag werd een aardig schoteltje met melk voor kattepoes door hem klaar gezet.

In alle kalmte sletten menschen en dieren zoo een deel van 't leven, maar op aarde is niets bestendig van duur en ook in het molenaarsgezin zou verandering komen.

Op zekeren dag klaagde de oude molenaar over loomheid in de beenen, pijn in den rug, moeheid en koorts.

De goede man had het leelijk beet en zijne zonen wilden gauw een dokter gaan halen, doch de oude man schudde met 't hoofd en zei: „doe dat maar niet; want dan zou ik medicijnen moeten innemen en dat heb ik nog nooit gedaan.”

Den volgenden dag was het nog veel erger met den zieke en kon hij zich nauwelijks meer verroeren.

Ook viel het hem moeielijk te spreken en met groote bezorgdheid zagen de zonen de toekomst te gemoet.

's Avonds wenkte de oude molenaar zijne drie zonen aan zijn bed en sprak met zwakke stem. „ik voel wel jongens, dat ik er niet lang meer zijn zal. Als ik dood en begraven ben, open dan het gindsche kastje in den muur; daarin zult ge mijn testament vinden.”

De zonen waren erg bedroefd toen de goede vader zoo sprak en staarden met tranen in de oogen voor zich heen.

Zij drukten een voor een den trouwen vader voor 't laatst de hand en schreiden luid, toen hij een poosje later zacht en kalm den laatsten adem uitblies.

Drie dagen later werd de oude molenaar naar het graf gedragen en diep bedroefd volgden zijne zonen de lijkbaar.

De oude ezel staarde met gebogen kop den somberen stoet achterna en er viel iets uit zijne oogen, dat werkelijk naar een traan geleek.

De anders zoo vroolijke poes scheen nu alle grappenmakerij

verleerd te hebben en liet zelfs voor de eerste maal in haar leven haar schoteltje met melk onaangeroerd staan.

't Scheen alsof de arme dieren er een voorgevoel van hadden, dat het drietal gebroeders nu niet lang meer bij elkander zou zijn en ook ezel en kat elkaar niet dikwijls meer zouden zien.

Toen de broeders 's avonds zwijgend bijezaten, met 't hoofd op de hand geleund, stond de oudste op en trad naar het aangewezen kastje in den muur.

„Zouden wij maar niet wachten tot morgenochtend, om het testament van vader te lezen?” vroeg de middelste der broeders.

„Mij is het goed,” hernam de oudste en wendde zich tot den jongste, met de vraag:

„En wat zeg jij er van?”

Deze kon slechts knikken, dat hij met zijne broeders instemde, om alles maar te laten rusten tot den volgenden morgen.

De ezel had een gemakkelijken dag gehad, doch het beest was toch niet in zijn humeur en zou veel liever hard gewerkt hebben, zoo zijn baas maar had mogen blijven leven.

't Geval was nu echter niet anders en in het onvermijdelijke moeten mensch en dier zich maar leeren schikken.

Den volgenden morgen werd het kastje in den muur geopend en een groot stuk papier er uitgenomen door den oudsten zoon.

Met groote letters stond buiten op het papier geschreven: „dit is mijn testament.”

Toen opende de oudste broeder het papier en begon den inhoud voor te lezen.

Deze inhoud was maar kort en luidde: „Ik vermaak aan mijn oudsten zoon den molen, aan den tweeden zoon den ouden ezel en aan den jongsten zoon onze kat.”

De jeugdige eigenaar van de poes was volstrekt niet tevreden bij deze beschikking en zei tot zijn broeders: „je moogt die poes ook wel behouden; wat heb ik aan 't stomme dier?”

Verwijtend keek de kat haren jongen meester aan, als wilde zij zeggen: „oordeel niet al te voorbarig, vriendje; alles kan nog veel beter terecht komen dan ge denkt.”

De jonge molenaarszoon kon echter in 't minst niet vermoeden, dat een poes zoo knap was om zoo te kunnen denken; daarom sprak hij andermaal tot zijne broeders: „gij kunt bij elkander blijven; want de een kan weinig uitrichten zonder den ander. Wat heb ik echter aan zoo'n onnoozel beest?”

Poes krabde haren jongen meester echter ongemerkt even aan den hiel, als wilde zij zeggen: „ga eens mee; ik heb met u een appeltje te schillen onder vier oogen.”

Zonder verder op de kat te letten, doch alleen met het doel zich wat te verzetten, stapte de jonge molenaarszoon naar buiten en sloeg den weg in naar de duinen.

Nabij een boschje, aan den voet van het duin, zette hij zich neer op een stuk hout aan den weg, en zat met de hand onder 't hoofd te peinzen. Eensklaps hoort hij zich toespreken en terwijl hij nieuwsgierig ziet, wie daar het woord tot hem richt, ontdekt hij tot zijn verbazing dat het de kat is, die hem ongemerkt was gevolgd.

„Waarom zoo treurig, jonge meester,” vroeg poes; „zoudt ge werkelijk denken, dat ik u tot niets nut zou zijn?”

De jonge molenaar zag in stomme verbazing naar het beest, dat daar even duidelijk en verstandig sprak als een mensch. Doch de kat vervolgde: „wees toch niet zoo moedeloos; keer naar den molen terug, haal uw spaarpot er uit en laten wij met elkaar de wereld ingaan.”

Zonder iets te antwoorden, stond de molenaarszoon op en

ging naar huis. Daar nam hij zijn spaarpot, die slechts weinige guldens bevatte, uit de kast, groette zijn broeders en vertrok, vergezeld van de schrandere poes, die zulk een geheimzinnig dier bleek te zijn.

Weer sloeg hij den weg in naar het boschje bij de duinen, waar hij 't liefst wandelde en bij voorkeur vertoefde als er 's Zondags op den molen niet gewerkt werd.

Toen de jonge molenaarszoon weer plaats genomen had op het stuk hout, ging poes vertrouwelijk met de voorpooten tegen zijne knieën staan en sprak: „Weet ge nu wat gij moest doen, beste meester! Koop voor mij een paar flinke laarzen en laat een goede zak maken, met lange koorden er aan en geef mij dien zak om te gebruiken en ge zult eens zien of ik voor ons allebei niet de kost verdien.”

„Nu, ik wil 't eens wagen,” antwoordde de jonge meester, ofschoon hij niet veel vertrouwen scheen te hebben op de plannen van de kat.

Aanstands ging hij met zijn poes naar het naaste dorp en liet daar voor het dier een paar keurig nette laarzen maken.

Toen schafte hij zich een linnen zak aan, waaraan koorden bevestigd werden, die den zak deden sluiten, zoodra er maar aan getrokken werd.

Zoodra hij alles in zijn bezit had en betaalde, hield de molenaarszoon slechts enkele stuivers over.

„Kom nu maar eens mee naar het duin, meester,” sprak de kat, en dan zult u eens zien, hoe aardig ik de konijnen er zal laten inloopen.”

De eigenaar van poes volgde het dier, dat de laarzen had aangetrokken, en nu op de achterpooten naast zijn jongen meester voortstapte, zoo parmantig, alsof het beest zijn geheele leven op twee pooten, en met de laarzen aan, geloopt had.

„Als u nu maar eens bedaard en geduldig gaat zitten,” zei

poes weer; „dan zult gij eens wat zien. Maar nu wil ik de zak wel eens even meenemen.”

De kat stapte, met den zak in de voorpooten, alleen naar de duinen.

Het beest wist, dat zich daar groote troepen konijnen ophielden.

Poes plukte eenige fijne kruiden, waarvan, naar zij wist, de konijntjes heel veel hielden, en deed dit gewas in den zak, dien het leepe dier, in de nabijheid van een konijnenhol wijd geopend neerzette.

Toen ging zij om een hoekje van een duin tusschen het daar groeiende dichte helm zitten, zoo stil als een muisje.

Nog geen tien minuten had poes zoo gezeten, of een schuchter konijn kwam heel behoedzaam uit het hol en tuurde links en rechts in het rond. Toen wipte het langzaam naar den zak en scheen door het kruid te worden aangetrokken.

Om dat lekker hapje machtig te worden, kroop het konijntje zonder argwaan den zak binnen. Poes loerde, met de voorpooten aan de koorden, en nauwelijks was het konijn in den zak, of de kat trok toe en zei: „ziezoo, vriendje, zeg jij

je moeder maar vaarwel; jij bent voor de poes!" Met groote verbazing had haar meester alles uit de verte gadeslagen.

De kat stapte met den buit naar haar meester en sprak: „hier is reeds iets voor u, neem dit konijn en braadt het, dan ga ik er nog een vangen, om het naar den koning te brengen uit uw naam."

De molenaarszoon liet het slimme dier maar stilletjes begaan en geen kwartier later had de poes alweer een konijn in den zak.

Daarmede toog zij naar het paleis van den Koning, dat wel twee uren ver landwaarts in stond.

De poes liet den klopper aan de poort neer vallen en een bediende, rijk met goud galon op de jas, opende de deur en vroeg wie er was.

„Ik kom uit naam van mijn meester, de Markies van Carabas," sprak de schrandere kat; „en moet den Koning beleefd uit naam mijns meesters verzoeken, of Z. M. hem de eer wil bewijzen, om dit wild als een geschenk van hem te aanvaarden.

Hij biedt Z. M. voorts zijn beleefden groet aan en hoopt weldra nog fijner wild van zijne uitgestrekte jachtvelden te kunnen zenden."

De bediende nam het mooie vette konijn mee naar het paleis en kwam even later terug met de boodschap, dat het Z. M. behaagd had het geschenk aan te nemen, met den last zijn meester vriendelijk te bedanken en hem de groeten des Konings over te brengen.

Glimlachend vertrok de kat en toen zij bij haren meester terugkwam, zei het slimme dier: „Alles is best afgelopen; nu morgen maar weer op de jacht gegaan!"

's Nachts vertoefden meester en kat in het boschje en vóór de zon nog was opgegaan, had poes weer alles voor de jacht in gereedheid. Zij had eenig koren geplukt en in den zak gedaan en trok er mede naar een veld, waar zij weer den zak

geopend neerzette tusschen eenig struikgewas en toen zelve achter eenige andere planten ging liggen en zich precies hield alsof ze vast sloep.

Maar de jagende poes waakte wel terdege en met bijna gesloten oogen, zag ze zeer goed alles wat er voorviel.

Een paar mooie patrijzen, aangelokt door het koren in den zak, kwamen voorzichtig nader en waagden zich eindelijk in den zak. De gelaarsde kat deed een ruk aan de koorden en de vogels waren gevangen.

„Zoo gaat het goed,” lachte poes; „nu maar spoedig weer naar den Koning!”

De bediende verwonderde zich, dat het wonderlijke dier weer verscheen en de complimenten van zijn meester, de Markies van Carabas, aan den Koning kwam brengen met het verzoek aan Zijne Majesteit, om ook dit wild van den gewaanden Markies te willen aannemen.

Weer liet de Koning er vriendelijk voor bedanken en voegde er een flinke fooi voor de brengster bij.

Verheugd kwam de kat weer bij haren jongen meester terug en zei: „hier is de fooi, die kunt u 't best gebruiken.”

Zoo ging het verscheidene dagen achtereen. Wat poes ving in den zak, was toereikend om den jongen molenaarszoon en zijne kat te voeden, terwijl de fijnste beestjes geregeld naar den Koning werden gebracht, als geschenken van den Markies van Carabas.

Eens, 't was op een snikheeten dag, was poes weer met de vangst van waterwild bezig aan den oever van een meer.

Haar meester lag in 't gras uitgestrekt en zag naar het werk, dat de kat zoo behendig wist te verrichten.

Eensklaps sprong de poes op en riep tot haren meester: „spoedig uitgetkleed en te water gegaan; ginds komt het gouden rijtuig van den Koning. Z. M. maakt een toertje met het warme weer en moet hier beslist voorbijkomen.”

„Maar ik kan immers niet zwemmen,” merkte de molenaarszoon op; „wat zou ik dus in het water moeten doen?”

„Ga daar maar aan de andere zijde van dat riet; daar is

het volstrekt niet diep en kunt ge het meer doorwaden,” hernam de gelaarsde kat.

De meester begreep er nog volstrekt niets van; maar daar hij wist, dat zijn schrandere kat nooit iets zonder wijze bedoelingen ondernam, kleeedde hij zich fluks uit en ging op de aangeduide plaats baden.

Weinige minuten later kwam de fraaie koets langs den weg rollen.

De Koning zat er in met zijne dochter. Twee fraaie schim-

mels trokken het rijtuig voort, dat blonk van zuiver goud.

Achter op het voertuig hadden twee palfreniers post gevat.

Daar sprong poes voor den dag en schreeuwde zoo hard zij kon: „Help, help! mijn meester, de markies van Carabas zal verdrinken; help, help!”

De Koning gebood zijn koetsier stil te houden en vroeg aan de prinses: „de markies de Carabas, dat is immers die vriendelijke mijnheer, die ons telkens zulk heerlijk wild zendt?”

„Zeker papa, dezelfde,” hernam de dochter met een blosje.

„Helpt gauw dien heer daar uit het water,” riep de Koning tot de lakeien en deze wisten, met de zweep van den koetsier den jongen man naar den oever te trekken.

De molenaarszoon begreep van de geheele historie niets en maakte zich niet weinig bezorgd, hoe dit zonderling avontuur zou afloopen, doch de kat had haar plan geheel uitgewerkt.

„Sire,” sprak zij; „mijn meester bevindt zich in groote ongelegenheid; terwijl hij bezig was zich te baden, zijn er dieven gekomen en hebben al zijne kleederen weggeroofd.”

„Spoedig dan naar het paleis,” gebod de Koning een der lakeien; „en een fraai stel kleederen voor den markies van Carabas gehaald!”

Aanstands ging de bediende heen en toen hij terugkwam, met een stel kleederen van een edelman, zoo fraai als de eenvoudige molenaarszoon nog nooit een gewaad had gezien, aarzelde de zoogenaamde markies werkelijk alvorens hij er toe besluiten kon het prachtgewaad aan te trekken.

Terwijl hij daarmee in de nabijheid achter een boschje bezig was, onderhield zich de Koning met de slimme gelaarsde kat.

„Ga uw meester even zeggen,” sprak de Koning, „dat hij aanstands bij mijne dochter en mij in het rijtuig komt. Ik wensch nader kennis te maken met den markies van Carabas, dien ik gaarne naar zijn kasteel zal rijden.”

„Maar 't is zoo ver van hier, Sire!” hernam de poes.

„En hoe ver dan wel?” vroeg de Koning.

„Minstens een uur rijden,” antwoordde de gelaarsde kat weer.

„Dat doet er niet toe; boodschap uwen meester, wat ik u opgedragen heb.”

De poes vertrok en vertelde wat de Koning verlangde, maar de molenaarszoon wilde er niets van weten.

„Hoe zal dat alles afloopen?” vroeg hij ongerust.

„Maak u niet bezorgd, meester!” voegde de kat hem toe; „stap maar gerust in het rijtuig, spreek zoo weinig mogelijk en ik zal u wel door alles trachten heen te redden.”

„Jij hebt mooi praten,” hernam de jonge man weer; „als de Koning de bedriegerij merkt, zal hij zijn misnoegen niet aan een kat doen blijken.”

„Maar u hebt den Koning toch niet misleid,” merkte de poes op en liet er op volgen: „kom nu maar gauw mee en stap in de koets; want men moet groote heeren nooit lang laten wachten.”

De jonge meester volgde zijn gelaarsde kat, doch gevoelde zich volstrekt niet op zijn gemak. Hij boog zich diep voor den Koning en diens schoone twintigjarige dochter, doch de eerste stak hem de hand toe en zei vriendelijk: „Stijg toch in, mijn waarde markies van Carabas! Mijne dochter en ik hebben groote verplichtingen jegens u; want door uwe groote welwillendheid, is onze keuken steeds ruim voorzien van het heerlijkst wild.”

„Heeft niets te beteekenen, Majesteit!” mompelde de jongeling, half binnensmonds.

De molenaarszoon, die er in het prachtgewaad des edelmans recht voordeelig uitzag en een goede indruk maakte, moest tegenover den Koning, naast diens schoone dochter, in het rijtuig plaats nemen.

De jongeling bloosde zeer verlegen met den toestand, waarin de onbegrijpelijke kat hem eigenlijk gebracht had.

De poes echter stapte haastig op hare laarzen voor het paard uit en snelde ten slotte vliegensvlug voort, om een paar honderd passen voor het rijtuig bij een troep grasmaaiers aan te komen, die op een uitgestrekt stuk land, aan 't werk waren.

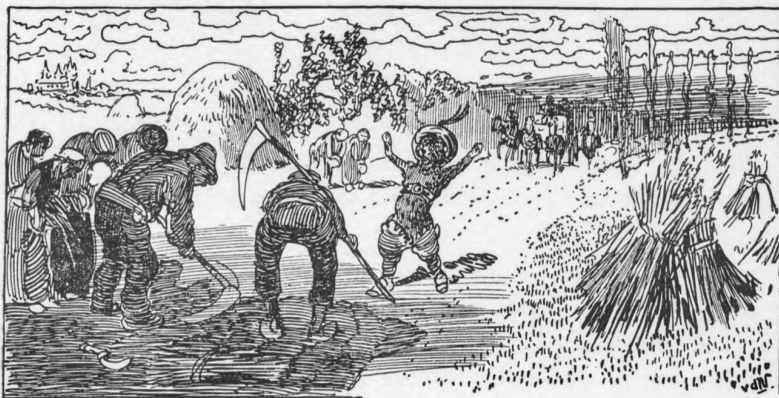
„Mannen,” sprak de gelaarsde kat tot de maaiers; „daar

komt de gouden koets van den Koning aanrijden. Als Z. M. aanstonds laat vragen aan wien deze landerijen behooren, moet gij zeggen: aan den markies van Carabas.

De Koning verlangt beslist, dat men hem dit ten antwoord geeft, en wie het niet doet, wordt zoo fijn gehakt als frikkadel en daarna de kippen voorgeworpen als voedsel.

Je weet nu wat je te wachten staat, past dus wel op, dat gij antwoordt, dat al dit land behoort aan den markies van Carabas."

Inmiddels was ook de koets bij het maaiveld gekomen en

de Koning zag met welbehagen neer over het schoone land.

De Koning wenkte een der maaiers en vroeg hem: „vertel mij eens, goede man, aan wien behoort dit schoone land in den omtrek?"

„Aan den markies van Carabas, Majesteit," antwoordde de man eerbiedig; want de vrees om tot frikkadel te worden gehakt en dan aan de kippen te worden voorgeworpen, beviel hem zoo weinig, dat hij veel liever eene onwaarheid vertelde.

„Wel, wel, mijn waarde markies," begon de Koning weer

te spreken; „welk eene schoone bezitting kunt gij de uwe noemen."

De jonge molenaarszoon bloosde nog sterker en wist niet wat hij moest antwoorden.

Onderwijl was de onvermoeide poes al weer vooruitgesneld, waar eenige mannen op een uitgestrekt korenveld bezig waren het rijpe koren te snijden.

„Mannen," zoo sprak de gelaarsde kat hen aan; „daar komt de koets des Konings. Als Zijne Majesteit u aanstonds vraagt: „Wien behoort dit land en deze akkers met koren?" verzuim dan vooral niet te antwoorden: „Deze geheele streek behoort aan den markies van Carabas, Sire!"

„Als ge iets anders antwoordt," zoo ging de looze poes voort; „zoudt ge den Koning woedend maken. Zijne Majesteit wil beslist hebben, dat hem op zulke vragen geantwoord wordt: alles behoort aan den markies van Carabas. Ziet ge, dat is een gunsteling des Konings.

Verzuim dus niet te antwoorden zooals ik u gezegd heb, want geeft gij een ander antwoord, dan wordt het uw beste beurt niet. De Koning laat dan gewoonweg de menschen in stukjes hakken, zoo fijn als frikkadel, om er dan de kippen in den hofstuin mee te voederen."

Daar kwam weer het rijtuig aan en zooals de kat verwachtte geschiedde ook; de Koning wenkte een der korenmaaiers en sprak: „dat is prachtig koren, wat gij daar maait. Van wien zijn deze korenvelden?"

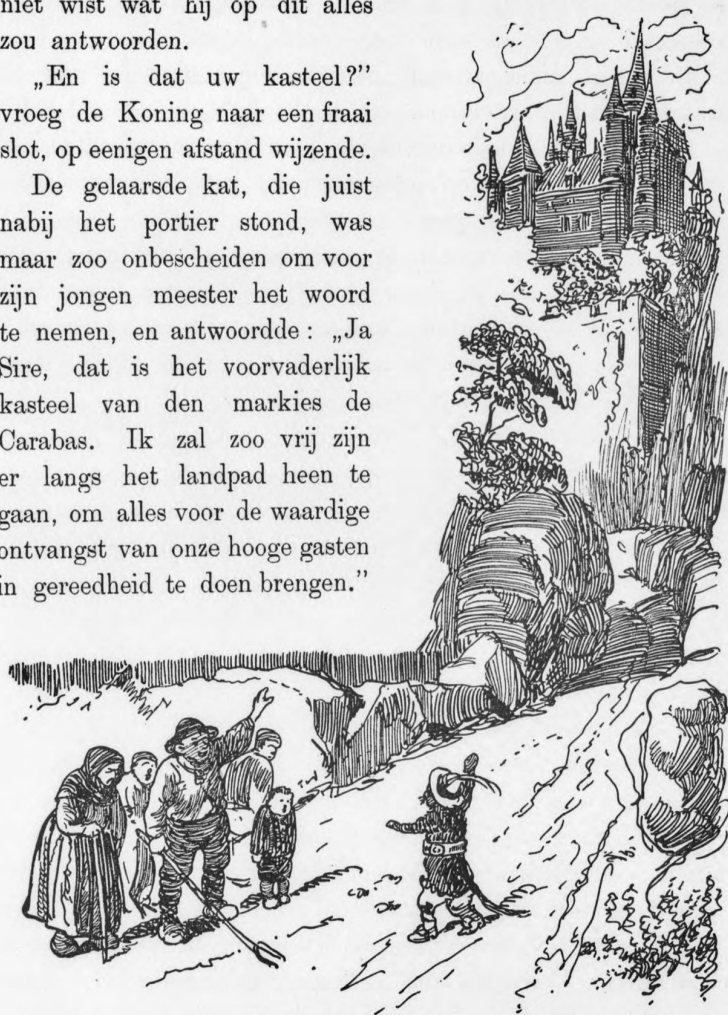
„Dit alles in den omtrek is het eigendom van den markies van Carabas," haastte zich de maaier te antwoorden, bevreesd als hij was tot frikkadel te worden gehakt.

„Waarlijk, mijnheer de markies de Carabas, ik maak u wel mijn compliment over zulke schoone bezittingen," sprak de Koning weer tot den verlegen jongen man, die wezenlijk

niet wist wat hij op dit alles zoo antwoorde.

„En is dat uw kasteel?” vroeg de Koning naar een fraai slot, op eenigen afstand wijzende.

De gelaarsde kat, die juist nabij het portier stond, was maar zoo onbescheiden om voor zijn jongen meester het woord te nemen, en antwoordde: „Ja Sire, dat is het voorvaderlijk kasteel van den markies de Carabas. Ik zal zoo vrij zijn er langs het landpad heen te gaan, om alles voor de waardige ontvangst van onze hooge gasten in gereedheid te doen brengen.”

Na die woorden gesproken te hebben, boog de gelaarsde kat en spoedde zich langs een binnenpad, dat den afstand zeer verkortte, naar het kasteel.

't Was een gewaagd stukje wat de poes nu verder ondernam. Zij wist maar al te goed, dat alle landerijen in den omtrek behoorden aan den wilden graaf, die op het gindsche kasteel woonde.

Deze graaf was een ruw en woest mensch, die soms de grootste gruweldaden bedreef. Hij leefde geheel alleen op het groote kasteel, doch ontving meermalen bezoek van personen uit den omtrek, die hem vreesden en dus nooit durfden te bedanken of weg te blijven, als de graaf hen bij een van zijne ruwe drinkgelagen had uitgenoodigd.

Wanneer die graaf eens stierf, zou de koning, volgens het gebruik van dat land, al de bezittingen van den doode kunnen wegschenken aan wien hij dit verkoos.

Dit alles was ook aan de gelaarsde kat bekend en daarop was dan ook het geheele plan van de slimme poes gebouwd.

De woeste graaf, de eigenaar van het fraaie kasteel, dat volgens het zeggen van de poes 't eigendom heette van den Markies van Carabas, was bovendien een machtig toovenaar.

De man kon zich naar willekeur in de gedaante van ieder dier vertoonen en meermalen deed hij dit voor de grap, om zijne gasten te verschrikken.

't Was den graaf evengoed mogelijk om zich in een leeuw te veranderen als in een muis.

Onderwijl de koets van den Koning het grafelijk landgoed naderde, was de gelaarsde kat reeds bij den bewoner toegelaten.

Zij boog zich diep voor den eigenaar en sprak: „Machtige heer, mijn meester, de Markies van Carabas, zendt u zijne eerbiedige groeten en laat u boodschappen, dat Zijne Majesteit u spoedig een bezoek hoopt te brengen.”

„De Koning!” riep de woeste graaf met een barsche stem uit; „wat moet die hier uitrichten?”

„Zijne Majesteit is even nieuwsgierig als ik,” zei de slimme

kat, „om te zien of gij werkelijk zoo knap zijt als men van u beweert.”

„En wat beweert men dan wel?” vroeg de graaf even barsch.

„Dat gij u in een leeuw kunt veranderen en ook in eene muis, als gij dat wilt,”

antwoordde de kat.

„Nu, dat is ook zoo,” hernam de graaf weer.

„Ik hoop, dat u 't mij niet kwalijk zult nemen, machtige heer,” sprak de kat verder, „maar ik kan het heusch niet gelooven.”

„Wat is dat! het niet gelooven?” riep de tovenaer en in een wip was hij in een leeuw veranderd, die wild brulde en hevig met den staart kwispelde.

De gelaarsde kat schrikte er geweldig van en kroop haastig onder een kast.

„Zoo knap heb ik het nog nooit gezien,” sprak de poes, toen de graaf zich weer in zijn gewone gedaante vertoonde; „nog nooit ben ik zoo geschrokken; ik ril er nog van.”

De graaf lachte hartelijk om de angst van de gelaarsde kat, maar deze dacht: „wacht maar baasje! die het laatst licht, licht het best.”

Weer begon de slimme poes tot den graaf te spreken en zei: „'t is een onbegrijpelijk kranig stuk; maar toch denk ik, dat het u gemakkelijker valt u in een leeuw te veranderen dan in een kleiner dier. Dat u in een muis zoudt kunnen veranderen, noem ik eenvoudig de grootste onmogelijkheid. Zoo iets kan nooit gebeuren; ik althans kan er niet aan gelooven.”

„Wat, onmogelijk!” riep de graaf weer; „kijk dan maar eens goed toe.”

Bij deze woorden ging hij languit op den grond liggen, rolde zich een paar malen heen en weer, en waarlijk, de forsche man was in een aardig muisje veranderd, dat vlug langs den vloer wilde loopen, doch de gelaarsde kat, die op dit tooverstuk zijne geheele berekening had gemaakt, sprong ijlings toe en beet het muisje in een ommezien morsdood.

Op dit oogenblik kwam de koninklijke koets op het plein voor het kasteel aan. Onder het rijden had de koning er reeds herhaalde malen op gezinspeeld, dat zijne dochter eene goede vrouw zou zijn voor den Markies van Carabas.

Toen de gelaarsde kat het rijtuig hoorde, snelde zij naar de deur, om de hooge bezoekers binnen te laten.

De leepe poes had reeds ontdekt, dat in eene belendende zaal een feestmaal stond aangericht, omdat de graaf zijne burens als gasten had uitgenoodigd.

Maar nu de eenvoudige lieden de koets des Konings naar het kasteel van den graaf hadden zien rijden, durfden zij er niet heen en meenden dat dit

geen pas gaf.

Zoodra de gelaarsde kat de deur van het kasteel voor den Koning en diens dochter had geopend, riep zij: „Wees welkom, o Koning en prinses, in het kasteel van den Markies van Carabas!”

„Is het mogelijk,” sprak de Koning verbaasd; „ik heb altijd gemeend, dat dit kasteel bewoond werd door den woesten graaf Rommeldebom.”

„Sire,” zei de jonge molenaar met bevende stem, „vergeef het mij, dat Uwe Majesteit in eene dwaling verkeert.

Noch de maaiavelden, noch de korenakkers, noch dit kasteel behooren mij in eigendom, en . . .”

„Grootte Koning!” aldus viel de gelaarsde kat zijn meester in de rede; „ik heb mijn baas tot Markies van Carabas verheven, het ligt in uwe macht hem dien titel te doen behouden.”

„En op welke manier?” vroeg de Koning.

„Omdat de eigenaar dood is en geene erfgenamen nalaat, Sire!” hernam de gelaarsde kat weer.

„Wel zoo; en wanneer is de graaf dan gestorven?” luidde des Konings vraag.

„Zoo juist, Sire!” hernam de poes.

„Zooals Uwe Majesteit weet, was hij een machtig toovenaar, die het vermogen bezat zich naar welgevallen in elk dier te veranderen, zoowel in een leeuw als in eene muis.

Dit was ook mij bekend en ik wist den graaf een kwartiertje geleden, te bewegen zich in een muis te veranderen.

Zoodra hij dit gedaan had snelde ik toe en beet den woesteling dood.”

„Gij zijt een verbazend slim dier,” sprak de koning; „maar wat bewoog er u toe, om uw meester te noemen Markies van Carabas?”

„Gaarne wil ik dit Uwe Majesteit vertellen,” vervolgde de kat; „maar misschien zal eerst een flink diner Uwe Majesteit beter behagen, na zulk een lange rit. Mag ik wel de eer hebben, Sire, U naar de eetzaal te geleiden?”

De Koning, die werkelijk veel lust had iets te gebruiken en ook wel eenig vermaak in het avontuur had, was aanstonds bereid aan de uitnoodiging van de gelaarsde kat gevolg te geven.

De molenaarszoon bood hoffelijk den arm aan de prinses, en zij scheen er niets tegen te hebben door den knappen jongen man naar de eetzaal geleid te worden.

Nu, de spijzen waren uitmuntend toe bereid, zoodat de Koning door dit alles in de beste stemming geraakte.

Toen verzamelde de molenaarszoon al zijn moed en vertelde den Koning en diens dochter, alles wat er met hem voorgevallen was en ook welk deel der erfenis hem te beurt gevallen was.

De gelaarsde kat, die netjes de gasten bediende, meende er thans een woordje te moeten bijvoegen en zeide: „Zooals Uwe Majesteit hoort, is mijn meester geheel onschuldig aan de misleiding; alles was door mij bedacht en uitgewerkt. Sire vergeef mij, zoo ik het waagde U onwaarheden te vertellen; alles geschiedde uit liefde tot mijnen meester en om hem te overtuigen, dat hij lang het minste deel niet van de erfenis heeft bekomen. Ik zou hem zoo gaarne werkelijk markies van Carabas willen zien.”

„Welnu,” hernam de Koning glimlachend, „uw verlangen zal vervuld worden. Aan uw meester verleen ik in de eerste plaats, krachtens mijne bevoegdheid, den titel van markies van Carabas; ten tweede schenk ik hem dit kasteel met alle aan- en toebehooren als bruidschat, en ten derde: neem ik hem aan als mijn schoonzoon.”

„Hoezee! Leve de Koning; leve de prinses en leve de markies van Carabas,” jubelde de kat.

„En gij,” zoo liet de markies van Carabas er op volgen, „gij trouwe gelaarsde kat, zult mij nimmermeer verlaten; gij zult met mij aan den disch zitten en uwe slaappleats zal naast de mijne zijn.”

Kort daarna werd in het kasteel een schitterend bruiloftsfeest gevierd en de kat danste bij die gelegenheid op hare laarzen vroolijk de zaal rond. Toen de oude Koning stierf, werd de markies van Carabas in zijne plaats als Koning gehuldigd en hij regeerde lang en gelukkig.

SNEEUWWITJE.

Midden in den winter, toen de sneeuwvlokken wild door de lucht wirrelden en warrelden, en een dikke wollige vacht de aarde bedekte, zat een Koningin ijverig te naaien.

Zij had even te voren het raam wat opgeschoven, om den armen hongerigen vogeltjes, die tegen de ruiten pikten, op het raamkozijn een handvol graankorrels te geven.

De goede Koningin was zoo verstrooid, dat zij vergeten had, het raam weer te sluiten. Nu en dan keek zij even van haar naaiwerk op en werkte dan des te ijveriger door. Zij voelde wel den killen wind en scheen er toch geen erg in te hebben.

De Koningin verlangde reeds lang naar een kind en ook nu peinsde zij daar weer over.

Inmiddels stoof de sneeuw gedurig naar binnen en vlak voor hare voeten lag al een aardig hoopje bij elkaar.

Eensklaps voelt zij hoe de punt der naald haar in den vinger dringt en haastig trekt zij de hand terug, maar uit het wondje vloeien op hetzelfde oogenblik drie druppeltjes bloed en komen juist in het hoopje sneeuw terecht.

„Och,” zeide de Koningin bij zich zelve; „als ik nog eens een kindje mocht krijgen, wat zou ik dan gaarne willen, dat zijn huidje zoo blank was als deze sneeuw aan mijne voeten en de wangetjes zoo fleurig rood, als het bloed, dat zich met de sneeuw heeft vermengd.”

Weinig vermoedde zij, dat deze wensch nog in vervulling zou komen vóór het weer winter was.

In den volgenden herfst toch, werd er in het paleis een kindje geboren, zoo wonderlijk schoon als nog niemand er immer te voren een aanschouwd had.

't Was een allerliefst meisje, hagelwit van vel en rozige blosjes op de wangen: precies een engeltje. De Koningin blikte vol welgevallen op het prachtige meisje, dat haar geschonken was, neer, en zei met zwakke stem: „zij heeft een huidje zoo blank als sneeuw en daarom wil ik, dat mijn dochttertje Sneeuwvitje zal heeten.”

De Koning vond het wel een buitengewonen naam, maar omdat hij de opmerking zijner gemalin volkomen erkende en 't dochttertje hem zoo vriendelijk scheen toe te lachen, meende hij dat het maar zoo moest blijven.

Den volgenden dag werd de jonge moeder heel erg koortsig en verzwakte op een onrustbarende wijze.

De hofarts werd spoedig ontboden; hij onderzocht de zieke nauwlettend en schudde al spoedig bedenkelijk het hoofd.

„Is er geen gevaar bij? vroeg de Koning zeer bezorgd.

„Ik vrees het ergste, Majesteit!” hernam de arts op somberen toon.

„Beproof toch alles wat mogelijk is,” sprak de Koning weer.

„Houd u daarvan verzekerd, Sire!” antwoordde de dokter, die evenmin van het ziekbed week als de Koning zelf.

Niet minder dan drie dagen en ruim twee nachten waakten en zorgden de beide mannen aan het ziekbed der Koningin, doch tegen den dood zijn nu eenmaal geen kruiden gewassen.

Met nauw hoorbare stem sprak de stervende vrouw nog tot haren man: „waak over Sneeuwvitje, ons geliefd dochttertje,” en toen blies zij den laatsten adem uit.

Zoals dat bij alle rechtgeaarde moeders het geval is, was

dat ook hier: de laatste gedachten waren nog gewijd aan het kind.

De Koning, die de hand der stervende vrouw gegrepen had, kon niet spreken door de hevige aandoening.

Hij drukte de hand der beminde vrouw teeder in de zijne, als wilde hij op die wijze zeggen: „Uw wensch zal vervuld worden.”

Toen de Koningin dood was, gevoelde de Koning zich vreeselijk eenzaam en was in de eerste dagen schier troosteloos.

De gedachte aan Sneeuwvitje en wat hij omtrent haar beloofd had, brachten hem weer langzamerhand tot bezinning. De Koning hield zich iederen dag met het lieve kind bezig, soms uren achtereen.

Het schoone meisje ontwikkelde zich buitengewoon en kraaide het dikwijls uit van pret als haar vader met haar speelde. Doch de ministers en de staatsdienaren begonnen aldra te klagen, dat door dit alles de regeeringszaken in de war begonnen te loopen, daar de Koning deze aangelegenheden geheel scheen te verwaarlozen om zijn kind.

Een der ministers veroorloofde zich de vrijheid, zich, op eene gepaste wijze, bescheiden tot den Koning te wenden en Zijne Majesteit op de regeeringszaken opmerkzaam te maken.

Er lagen bergen stukken en acten, die door den Koning geteekend moesten worden. Zoodra de Vorst zijn verzuim ontdekte, schrikte hij er van en toog welda met kracht en macht aan den arbeid.

Zoo gebeurde het, dat hij het lieve Sneeuwvitje niet anders meer te zien kreeg dan 's avonds, als zij al lang sliep.

De bedienden, met de opvoeding van het schoone meisje belast, kweten zich vol toewijding van die taak.

Ook kwamen er week aan week Prinsessen, Hertoginnen en andere voorname dames om het mooie kind te zien en deze

gaven dan ook telkens goede wenken ten beste over de opvoeding der kleine.

Zoo gebeurde het ook, dat eene nog jonge prinses aan het hof verscheen, om Sneeuwwitje te komen zien.

Deze prinses, van betooverende schoonheid, was opgetogen bij het aanschouwen van 't liefthallig meisje.

Zij sprak de kleine vriendelijk toe en speelde met haar, doch het kind, dat gewoon was tegen ieder te lachen, die haar zoo toesprak, trok nu een pruilerig lipje.

Juist op dat oogenblik verscheen de Koning, die 't op dien dag wat minder druk had, in de kamer en dadelijk lachte het meisje hem toe en kraaide het uit van pret.

De Koning groette beleefd de schoone bezoekerster, nam toen het kind van haar over en kustte Sneeuwwitje op beide wangen.

„'t Is een allerliefst kind,” merkte de Prinses op.

— Ja, vindt u niet, — zei de Koning en begon andermaal zijn kind te kussen.

„Jammer,” sprak de bezoekerster weer, „dat Uwe Majesteit zich niet zelf met de opvoeding van dit kind kan belasten.”

— 't Zou wel aangenaam zijn voor mij, antwoordde de Koning; doch de Staatszaken gaan nu eenmaal voor.

„Daarin heeft u volkomen gelijk, Sire!” voerde de Prinses aan; maar de opvoeding van uw dochtertje is toch ook eene zaak van het hoogste gewicht.

„Zeker,” zoo stemde de Koning toe: „maar,” vervolgde hij: „Sneeuwwitje heeft eene uitstekende gouvernante en de andere dames, die haar ter zijde staan, acht ik ook wel berekend voor hare taak.”

„O, daaraan twijfel ik niet,” vervolgde de Prinses; „maar zij kunnen toch nooit voor het kind zijn wat eene moeder er voor moet wezen.”

„Ook dat moet ik toestemmen,” hernam de vorst en bleef nog wel een half uur met de Prinses over deze en andere zaken heel gezellig praten.

De Koning vond deze jonge dame niet alleen schoon, maar bovendien verrukkelijk, en wat kon zij grondig rede-neeren.

De schoone Prinses had op den Koning een overweldigenden indruk gemaakt.

„Als zij mijne vrouw wilde worden,” zoo dacht de Koning ten slotte, „dan was de opvoeding van Sneeuwwitje aan goede handen toevertrouwd en kon ik mij veel geruster aan de zorg der Staatszaken blijven wijden.

Nog wel honderd malen overlegde hij zoo bij zich zelve en eindelijk stond zijn besluit vast, om de Prinses te trouwen, zoo zij daarin toestemde.

Had de Koning haar in 't hart kunnen lezen, dan zou hij wel nooit een huwelijk met de Prinses hebben willen aangaan.

Wel was zij betooverend schoon en kon allergezelligst praten, maar inwendig was zij valsch en listig.

Haar grootste gebrek was wel dit, dat zij niet kon dulden, dat er iemand ter wereld schooner kon worden genoemd dan zij.

Zelfs hield zij er een wonderspiegeltje op na, waarin zij het antwoord steeds kon lezen als zij de vraag deed:

„Spiegeltje, spiegeltje, laat mij toch weten,
Wie of de schoonste van 't land wel mag heeten.”

Een trotsche trek kwam dan op haar gelaat en 't maakte haar kinderlijk blij, als zij in het tooverspiegeltje dan las:

„Prinses, de schoonste alom zijt gij;
Geene andre streeft u nog op zij.”

Niettegenstaande zij zoo schoon was, werd zij toch door geen der Prinsen, die met haar in aanraking kwamen, ten huwelijk gevraagd, omdat het aan het hof, waar zij leefde, algemeen bekend was, dat zij leelijke gebreken had.

Sneeuwwitjes vader, die van dit alles onkundig bleef en geloofde, dat de schoone Prinses even schoon van gemoed als van gelaat was, bleef van al die zaken, bij anderen zoo goed bekend, geheel onkundig. In het volste vertrouwen dus, dat zijn kind eene trouwe verzorgster en eene verstandige opvoedster zou bekomen, vroeg hij de Prinses tot zijne vrouw en trouwde weinige weken daarna met de schoone dame.

Nauwelijks was zij Koningin geworden, of al dadelijk wilde zij weten of er ook iemand in het rijk te vinden zou zijn, die schooner genoemd mocht worden dan zij.

Daarom nam de ijdele vrouw het tooverspiegeltje ter hand en vroeg:

„Spiegeltje, spiegeltje, laat mij toch weten,
Wie of de schoonste van 't land wel mag heeten.”

Daarbij tuurde zij in het geheimzinnig spiegelglas en een glimlach van voldaanheid kwam er over het trotsche gelaat, toen zij er las:

„De schoonste, o Koningin, zijt gij;
Geen andre schoonheid haalt er bij.”

Inmiddels was Sneeuwwitje reeds een aardig snapstertje geworden.

Zij was een allerliefst kind en zou stellig eenmaal door schoonheid en liefalligheid uitblinken.

De Koningin, die zoo hoog had opgegeven over de zorg voor de opvoeding van het Koningsdochtertje, bemoeide zich al bijzonder weinig met het kind.

De gouvernante, die 't met de trotsche vrouw volstrekt niet kon vinden, was reeds door eene andere vervangen, die nog listiger was dan de Koningin zelve.

De Koning had nu in het geheel geen tijd meer om zich met de opvoeding zijner dochter te bemoeien, en daar hij geloofde, dat daarvoor door zijne gemalin nu wel uitstekend gezorgd zou worden, zag hij er in het vervolg niet meer naar om.

Gelukkig had Sneeuwwitje de zachtheid harer moeder geërfd en de opvoeding, die zij genoot, was niet in staat daarin eenige verandering te brengen.

Zij groeide op tot een schrandere meisje en wie haar zag moest getuigen, dat hij nimmer zulk een prachtig kind had gezien.

't Werd dan ook overal hardop gezegd: Sneeuwwitje zal nog veel mooier worden dan de Koningin.”

Deze laatste vernam dit ook eens van een paar kamermeisjes, die er over spraken, zonder te vermoeden dat de Koningin alles verstond wat zij zeiden.

De trotsche vrouw vond het hoogst onaangenaam, dat zulk een kleuter haar bijna nu reeds in schoonheid ter zijde streefde.

Dit was voor haar een onbehagelijk denkbeeld en stemde de toch zoo trotsche vrouw niet beter. „Als dat meisje eerst nog maar wat ouder is,” zoo zei de Koningin bij zich zelve; „dan zal ik wel een middel vinden om mij van haar te ontslaan.”

Naar dat ouder worden behoefde niet lang gewacht te

worden; want Sneeuwvitje groeide als een lenteroos en was ook zoo schoon wel als zulk een bloem.

De meesten, die haar zagen, zouden gemeend hebben dat zij minstens een paar jaren ouder telde dan zij werkelijk was.

Algemeen werd van het meisje getuigd, dat zij reeds even schoon was als hare stiefmoeder, de Koningin.

Toen deze de snelle en schoone ontwikkeling zag van Sneeuwvitje, maakte zij zelve heimelijk de opmerking, dat het meisje al bijzonder mooi was.

Het verdroot de Koningin natuurlijk, dat het meisje haar wellicht spoedig in schoonheid zou kunnen overtreffen.

Om zeker te weten, dat dit nu nog niet het geval was, nam zij den tooverspiegel ter hand en vroeg weer:

„Spiegeltje, spiegeltje, laat mij toch weten,
Wie of de schoonste van 't land wel mag heeten.”

En zij las met schrik het antwoord:

„De schoonste, o Koningin, zijt gij,
Al streeft Sneeuwvitje U reeds op zij.”

De Koningin werd zeer toornig, nadat zij dit gelezen had en dacht dat het nu lang genoeg was.

„Dat verwenschte kind,” zoo sprak zij in stilte, „moet maar, hoe eer hoe beter, uit den weg geruimd worden.”

Van een der koksknechten heb ik wel eens gezien hoe kalm hij een lam den hals kan afsnijden, misschien is de ruwe man er wel toe over te halen, om voor veel geld ook Sneeuwvitje te dooden,” dacht zij.

„Ik zal hem eerst maar eens in 't geheim ondervragen.”

Eene gelegenheid deed zich spoedig voor om aan dit booze plan gevolg te geven.

Terwijl de Koningin in de nabijheid der keuken in den tuin vertoefde, hoorde zij eenig leven achter zich.

Omziende bespeurde zij den koksknecht, die bezig was achter het traliewerk van een kelder, naast de keuken, een paar vette ganzen te dooden.

„Dat gaat u handig af, goede man; sprak de Koningin.

„Ja, Majesteit, ik maak er mij zoo snel mogelijk af; „want ik kan die arme beesten niet zoo onnoodig mishandelen,” hernam de man.

„O,” hervatte weer de Koningin, „ik dacht dat het U volstrekt niet hinderde, om een dier te dooden.”

„Als het niet moest gebeuren, Majesteit!” antwoordde de koksknecht; „zou ik het niet willen doen.

't Is met mij geheel anders dan met den boschjager; of deze man een beest doodt of een mensch moest slachten, maakt hem al bijzonder weinig uit.”

Het gezicht der Koningin klaarde eenigszins op, toen zij die woorden had vernomen.

„Ha,” zoo dacht de booze vrouw; „ik moet dus bij den boschjager zijn; 't is goed dat ik het weet.”

Eenige dagen daarna ging de Koning voor enkele dagen uit, naar het lustslot van een naburigen Vorst, om daar de opening van de jacht bij te wonen.

Toen zond de Koningin eene boodschap naar den boschjager met verzoek oogenblikkelijk op het kasteel te verschijnen.

De man liet zich niet lang wachten. 't Was een forsgebouwde kerel, met een ruw uiterlijk.

„Zijt gij de boschjager?” vroeg de Koningin.

„Om u te dienen, Majesteit!” was het antwoord.

„Ik verlang morgen het hart en de lever van een hert te eten; kunt gij mij dat bezorgen?”

„Dat zou ik wel denken, Majesteit!” hernam de boschjager.

„Goed zoo! Bezorg het mij dan maar persoonlijk,” voegde de Vorstin hem nog toe.

De man boog en vertrok.

Den volgenden morgen verscheen de boschjager met het hart en de lever van een jong hert aan het paleis.

De Koningin beval hem 't maar aan de keuken af te geven en te zeggen, dat men het daar voor haar in gereedheid bracht.

Toen de jager zich van zijn taak had gekweten, stelde de Koningin hem een goudstuk ter hand.

De man was er uitermate blij mede en bedankte zeker wel tien malen.

„Zoudt ge gaarne vele van die goudstukken willen hebben?” vroeg de Koningin.

„O ja, Majesteit! heel graag,” haastte zich de boschjager te antwoorden.

„Als gij driehonderd zulke goudstukken er mee kondt verdienen, zoudt gij dan iemand kunnen dooden, die mij in den weg leeft?”

„Zeker zou ik dat, Majesteit!”

„Goed zoo, dan wil ik je deze som laten verdienen en opdat je alles stipt geheim zult houden, voeg ik er nog vijftig goudstukken bij.”

„Daarvoor wil ik alles doen wat Uwe Majesteit van mij verlangt,” riep de jager verheugd uit, in het vooruitzicht in weinige uren eene flinke som te kunnen krijgen.

„Welnu,” hernam de Koningin; „gij moet beginnen met deze bijeenkomst geheim te houden en er tegen niemand ooit een woord van te spreken. Zorg er voorts voor, om morgenochtend, twee uren voor zonsopgang hier te zijn, dan zal ik wel verder mededeelen wat ik van je verlang.”

De boschjager boog tot aan den grond en zei bij 't heen-

gaan nog: „Uwe Majesteit kan geheel op mij rekenen en heeft slechts te gebieden!”

Nadat de man vertrokken was, ging de Koningin naar hare vertrekken en nam de tooverspiegel in handen, om dezen eerst nog eens te raadplegen.

Nieuwsgierig vroeg zij dus:

„Spiegeltje, spiegeltje, laat mij toch weten,
Wie of de schoonste van 't land wel mag heeten.”

Aanstonds las zij het antwoord, dat haar bijna dol maakte van ergernis.

Er stond toch met duidelijke woorden:

„Schoon zijt gij, o Koningin, maar toch
Sneeuwwitje overtreft U nog.”

„Daar zal zij niet lang plezier van hebben,” mompelde de Koningin nijdig; „gelukkig, dat ik juist in tijds mijne maatregelen heb getroffen met den boschjager.”

Op het bepaalde uur kwam de ruwe man aan het paleis, om te vernemen wat hij voor de hooge belooning moest doen.

Sneeuwwitje was niet weinig verbaasd, dat de Koningin haar reeds zoo vroeg kwam wekken, 't was nog volslagen donker.

„Kom,” zei de valsche vrouw; „sta op mijn kind, dan moogt ge met uw Pa aan de jacht deelnemen.

De boschjager wacht reeds om U bij hem te brengen.”

In het vooruitzicht een prettig dagje te zullen smaken, sprong Sneeuwwitje haastig het bed uit, zonder ook maar een

flauw vermoeden te hebben, dat hare stiefmoeder haar aan een moordenaar zou overleveren.

Inmiddels had de Koningin, terwijl het meisje zich kleepte, een onderhoud met den boschjager en zei tot hem:

„Gij moet Sneeuwwitje, het dochtertje des Konings . . .”

„Dat mooie kind?” viel de jager haar vragend in de rede.

„Ja, ja,” hernam de Koningin, „dat zeggen alle gekke menschen; maar juist daarom moet zij sterven.

Ik verlang dus van u, dat gij het meisje heel diep in het bosch brengt, tot bij de slangengrot.

Daar moet gij haar dooden, toont mij daarna haar hart en werpt het lijk in de slangengrot.

Als gij uw taak goed volvoert, en de zaak stipt geheim houdt, zal ik u nog vijf goudstukken meer ter hand stellen, dan wij zijn overeengekomen.

Hebt gij nu alles goed begrepen?”

„O ja, Majesteit!” antwoordde de boschjager; „ik zal zorgen, dat u goed over mij tevreden zijt en vóór den avond breng ik u Sneeuwwitjes hart.

Het meisje was gereed, groette de Koningin en vertrok in het volste vertrouwen naar een jachtfeest te worden geleid door den snooden boschjager.

’t Was kil weer, zoo vroeg nog in den herfstmorgen.

Zwijgend gingen zij voort.

De boschjager voerde het meisje aan de hand met zich mede.

„Moeten wij nog lang loopen?” vroeg Sneeuwwitje, die al moe begon te worden, nadat zij een paar uren hadden gewandeld.

„Nog eens zoo ver als wij nu gegaan zijn,” luidde ’t antwoord.

Langzamerhand werd het een weinig lichter en juist toen men het bosch zou ingaan, kwam de zon te voorschijn.

De ruwe man keek onwillekeurig naar het schoone meisje, dat daar argeloos naast hem voortliep en dacht bij zich zelve: „’t is toch warempel zonde, om zoo’n lief schepseltje te vermoorden.”

Maar even later overlegde hij weer in stilte: „maar nu ben ik in de gelegenheid om in een oogenblik een groote som gelds te winnen en die kans komt vermoedelijk wel niet zoo spoedig weer; ’t moet dus gebeuren.”

Eindelijk hielden zij stil, vlak bij de slangengrot.

„Wat gaan wij nu doen; zullen wij wat rusten?” vroeg Sneeuwwitje.

„Ja, en gij voor altijd!” voegde de ruwe man haar toe.

Zij schrikte hevig, toen hij zijn scherp zwaard uit de scheede trok.

„Wat wilt gij nu doen?” vroeg het meisje hevig beangst.

„U ’t hoofd afslaan; daarom zijn wij naar hier getrokken in ’t dichtst van het bosch, waar geen mensch ons zien of hooren kan.

„Och, genade, lieve, beste jager!” smeekte het radeloze meisje en zonk voor den dreigenden man op de knieën.

„Laat ons er spoedig een eind aan maken, hernam de boschjager met onvaste stem;” dat dralen leidt toch tot niets.

„Spaar, o spaar mijn jonge leven, lieve, beste jager,” snikte ’t arme Sneeuwwitje weer.”

De boschjager stond een oogenblik besluiteloos en streek met duim en vinger langs de scherpe snede van het zwaard, als wilde hij onderzoeken of het nog wel scherp genoeg was.

Het mooie meisje omvatte de knieën van den ruwen man en sprak: „Hoe zoudt gij te moede zijn als eens iemand een van uwe kinderen ’t hoofd wilde afslaan?”

Die woorden drongen den boschjager diep in ’t hart en

aanstonds dacht hij aan zijne Greta, een meisje dat nog een paar jaren jonger was dan Sneeuwwitje.

Eensklaps liet hij 't kind los en snelde op eene jonge hinde af, die hij tusschen de struiken gewaar werd.

Voor het arme dier kon ont-

snappen,
had de bosch-
jager het met één
enkelen slag van zijn
geducht zwaard geveld.

Zieltogend lag het beest
nog een poos in 't gras te wentelen en was toen dood.

Toen wendde zich de boschjager tot Sneeuwwitje, die hem

met 't bebloede zwaard sidderend en snikkend zag naderen.

„Sta op,” riep de man met gesmoorde stem; „ik heb nog nooit een mensch gedood en wil het ook nu niet doen; maar zweer mij eerst, dat gij nooit naar het ouderlijk paleis terug zult keeren; want dan kon het mij het leven kosten.”

„Ik dank u, ik dank u, beste brave jager!” riep Sneeuwwitje in vervoering; „ik wil alles zweren wat gij verlangt.”

„Best, ik reken er op, dat gij uw eed zult houden; want mocht gij ooit ontrouw worden aan uw woord, dan zal ik u toch dooden, vóór men mij iets kan doen.”

Daarna vervolgde hij: „Verlaat onmiddellijk dit oord en loop maar steeds door in de richting der bergen. Daar zult gij wel houthakkers ontmoeten of wellicht komt gij bij de dwergen aan. Als ge goed doorloopt en u onderweg niet ophoudt, kunt gij vóór den avond nog wel ergens onder dak komen.”

Sneeuwwitje heel blij, dat zij er het leven had afgebracht en bevreesd, dat de man nog wel weer tot andere gedachten zou kunnen komen, groette den boschwachter en trok aanstonds in de aangewezen richting heen.

Onderwijl had de man, die toch bleek niet zoo boos te zijn als de Koningin, de jonge hinde geopend en er netjes het hart uitgesneden.

„Ziezoo,” mompelde hij; „die vrouw moet nu al buitengewoon geslepen zijn om het onderscheid te kunnen ontdekken tusschen het hart van dit jonge beest of dat van haar stiefdochter, die zij zoo vreeselijk schijnt te haten.

Als zij mij nu maar betaalt, is het toch nog beter zooals ik dat zaakje beredderd heb, dan zooals zij het verlangde.

Toen greep hij het lichaam van het gevelde dier, sleepte het naar de slangengrot en slingerde daar het lijk in.

Als uitgehongerd vielen honderden glibberige slangen op de welkome buit aan en betwistten elkaar de lekkere prooi.

Sneeuwwitje rende maar voort, al dieper en dieper het bosch in.

Nu en dan op een open plek, zag zij in de verte de toppen van het gebergte en daardoor was zij zeker in de goede richting voort te gaan.

Van moeheid gevoelde zij nu niets meer; want de gedachte, dat de boschjager berouw zou kunnen krijgen over de verleende genade en haar misschien nog weer zou kunnen vervolgen, verdreef elke andere gedachte.

Inmiddels had de boschjager van het hindehart een pakje gemaakt en ging dit aan het paleis bezorgen, waar de hardvochtige Koningin zijn komst reeds afwachtte.

„Hoe is 't gegaan?” vroeg de wreede vrouw; „heeft Sneeuwwitje nog tegengesparteld?”

„Voor zij dit kon doen, Koningin,” antwoordde de sluwe jager; „was de daad al volvoerd en had ik haar met één enkelen slag 't hoofd afgehouden. Toen heb ik 't hart uitgesneden en kom U dit, volgens afspraak, persoonlijk bezorgen, om daarna mijn loon te kunnen ontvangen.

De onmenselijke Koningin ging de goudstukken halen en telde ze den ruwen, maar toch niet meedoogenloozen man voor.

Hij streek met een glimlach het goud op en dacht heimelijk: „Jij laat je toch aardig foppen, vrouwtje!”

Maar toch bedankte hij beleefd en zei bij 't heengaan: „Als Uwe Majesteit weer eens van die karwijtjes hebt te verrichten, dan ben ik tegen eene goede belooning altijd tot uw dienst.”

De snoode vrouw liet in de keuken het hart klaar maken en gebruikte het des middags als eene lekkernij.

De zon stond niet hoog meer boven de bergen, toen het doodmoede Sneeuwwitje een aardig huisje zag, tusschen eenig geboomte, aan den voet der bergen. Met de laatste krachten, die haar nog restten, ging zij naar dat huisje toe.

Evenzeer als de moeheid, kwelde haar de dorst.

In dat huisje zouden stellig wel goede menschen wonen, die haar te drinken en te eten wilden geven, en misschien ook medelijdend genoeg zouden zijn, om haar voor dien nacht een huisvesting te verleen.

Zij klopte aan de deur der kleine woning, doch kreeg geen antwoord.

Na een poosje gewacht te hebben, klopte zij andermaal aan en toen haar nog niemand opende, dacht zij: „de bewoners zijn zeker in het bosch of het gebergte werkzaam en van de dagtaak nog niet teruggekeerd.”

Zij opende dus vrijmoedig de deur en trad naar binnen.

Niemand kwam haar te gemoet.

Na een klein portaalte te zijn doorgegaan, kwam zij in een net vertrek.

O, wat beeldige bankjes stonden daar bij de gedekte tafel, waarop zeven kleine bordjes, eenige schotels met spijzen, twee karaffen met wijn, zeven heel kleine, volgeschonken glaasjes stonden, benevens mesjes, vorken en lepels gereed lagen.

„Hier moet zeker een avondmaaltijd voor kinderen plaats hebben,” dacht Sneeuwwitje; maar meer aandacht schonk zij aan het brood en de andere spijzen, doch ook aan de glaasjes wijn.

Nadat zij de huisdeur weer had toegedaan, kon zij de verzoeking niet weerstaan, om eens een teugje uit elk der glaasjes te nemen, en een paar stukjes brood te eten.

O, wat smaakte dat alles overheerlijk. Nooit had zij te huis iets geproefd, dat er bij in vergelijking kon komen.

Maar daar had zij ook nooit honger of dorst geleden.

Nu eerst gevoelde Sneeuwwitje hoe moe ze was en zij kon de oogen nauwelijks meer openhouden.

„Hé!” geeuwde zij; „als ik een bed gewaar word, kruip ik er dadelijk in.”

Zij ging door de deur van een belendend kamertje en zag daar zeven alleraardigste kleine ledikanten staan.

Haastig ontdeed zij zich van mantel en schoenen, en ging aanstonds in een der ledikanten liggen.

Het bedje was voor haar veel te kort. Toen beproefde zij het in een tweede, maar ook hierin kon zij niet languit liggen.

Vervolgens werd een proef genomen in het derde, het vierde ledikantje en zoo telkens in een ander; in het zevende alleen vond zij voldoende ruimte, om zich flink te kunnen uitstrekken.

Nauwelijks lag zij met het hoofd op 't kussen of hare oogleden vielen toe en geen twee minuten later sliep zij zoo vast, als zij misschien vóór dien tijd nooit gedaan had.

Weldra kwamen de eigenaars der woning te huis. Het waren zeven goede dwergen, die voor gezamenlijke rekening in het gebergte werkzaam waren om erts te graven.

Den geheelen dag arbeidden de kleine mannetjes daar onvermoeid en waren beurtelings te huis om den maaltijd gereed te maken.

Zoodra dit geschied was, ging hij, die met deze taak belast was, de anderen waarschuwen, die dan ophielden voor dien dag en met elkaar naar het huisje togen.

Sneeuwwitje was dus juist in de woning aangeland, toen de wachthebbende dwerg naar de ertsgroeve was gegaan, om de makkers te roepen. Daarom had zij niemand aangetroffen en het huisje onbewaakt en ongesloten gevonden.

Bij de terugkomst der dwergen was het in de eetkamer reeds geheel duister geworden; daarom stak een der mannetjes de lamp aan.

Nauwelijks was dit geschied, of een der dwergen zei: „Er schijnt wel iemand in huis te zijn geweest.”

„Zeker is dat zoo,” riep een tweede; „kijk maar, er is een stuk van mijn brood gebroken.”

„En van mijn wijn is gedronken,” vervolgde een derde; „zie maar eens toe: 't glas is nauwelijks half vol.”

„Ze zijn geen van allen vol,” merkte een vierde op.

„Ik heb ze toch allemaal eerst gevuld, vóór ik jelui ben gaan roepen,” verzekerde de dwerg, die de huiswacht had gehad.

„Er is ook eten uit de schotels gesnoept,” riep een vijfde.

„Dan zullen wij allereerst, vóór wij gaan eten, het geheele huis doorzoeken,” stelde de wachthebbende dwerg voor.

„Ja, dat is het beste,” hernam het zestal makkers.

De dwergen staken hun mijnlantaarns aan en begaven zich gezamenlijk naar het slaapvertrek, om daar eerst eens te zoeken.

„Ha!” riep een der mannetjes, die Sneeuwwitje ontdekt had, op fluisterenden toon; „ha, deze zal het gedaan hebben!”

De zeven dwergen omringden het bed en stonden eerbiedig naar dat schoone meisje te turen.

„Stil,” fluisterde een der mannetjes; „stil, maakt haar niet wakker!”

„O, wat een mooi schepseltje,” deed een der andere dwergen hooren; „dat is zeker een koningskind, dat verdwaald is.”

Zorgvuldig dekten de dwergen daarop het slapende Sneeuwwitje toe en gingen daarna welgemoed aan den maaltijd, waar zij onophoudelijk, op fluisterenden toon, over het vreemde meisje spraken.

„Wij moeten van nacht maar in dit vertrek gaan slapen,” stelde er een voor; „dan heeft dat schoone meisje geen last van ons, als wij soms eens luid mochten snorken.”

De anderen vonden dien voorslag goed, droegen voorzichtig het overige beddegoed uit het slaapvertrek en wel een half uur later dan gewoonlijk gingen de dwergen ter rust, nu voor dezen nacht in de eetkamer.

Zoodra de dwergen ontwaakten en zich gewasschen en gekleed hadden, togen zij vóór het ontbijt, alle zeven nieuws-

gierig naar het vertrek, waar de vreemdelinge nog rustig sliep.

Terwijl de mannetjes, aardige goedgehartige kereltjes, met groote knevelbaarden, daar zoo een poosje bewonderend aan het bed van Sneeuwwitje stonden, scheen het of het meisje door een benauwd droom gekweld werd.

„Och, lieve beste jager, spaar toch mijn leven; ik ben nog zoo jong,” prevelde zij, en daarna ontwaakte zij met een diepe zucht.

— Wees gerust, lief meisje, — ge zijt hier bij vrienden, — sprak een der dwergen en de anderen knikten bevestigend.

Sneeuwwitje blikte onderzoekend om zich heen en scheen volstrekt niet te begrijpen of zich te herinneren, hoe zij hier gekomen was.

„Maar waar ben ik toch?” vroeg zij, ten hoogste verwonderd.

— Gij zijt in het huis van de zeven dwergen, lief meisje, — luidde het antwoord; — maar gij hebt daar zooeven zeker heel erg benauwd gedroomd.

„O ja,” hernam zij, terwijl zij zich in het ledikant half oprichtte; „ik droomde dat de jager mij wilde doden.”

Toen begon zij alles geregeld te vertellen wat er met haar was voorgevallen en de dwergen gaven door allerlei teekenen en uitroepen te kennen, dat zij alles ten zeerste afkeurden, wat men Sneeuwwitje had aangedaan.

De brave mannetjes beloofden haar bescherming en stelden voor, dat zij de huishouding voortaan zou waarnemen, dan konden telkens alle zeven geregeld dagelijks aan den arbeid blijven.

De Koningsdochter, erg blij dat zij zoo goed was aangeland, nam den voorslag gaarne aan en beloofde uitermate haar best te zullen doen, om het haren beschermers zoo goed mogelijk naar den zin te maken.

Onderwijl was de Koning van het jaarfeest teruggekomen en nu maakte de Koningin groot misbaar, dat Sneeuwwitje zoo plotseling verdwenen was.

De valsche vrouw wendde eene droefheid voor, die de Koning voor echt aannam en ook hij deed niets dan jammeren en weklagen over de vermiste dochter.

Door het geheele land werden soldaten uitgezonden om naar het verdwenen Sneeuwwitje een onderzoek in te stellen, terwijl de boschjager, die met alle hoekjes en plekjes van het groote woud bekend was, last kreeg om met zijne knechten in alle richtingen het uitgestrekte bosch te doorzoeken.

De sluwe man was slim genoeg, om zelve in de streek te zoeken waar de Koningsdochter was en werkelijk ontdekte hij ook al spoedig waar zij zich bevond, doch hij paste er wel voor op, om er iets van te laten blijken.

Sneeuwitje was weg en bleef weg en de Koning was bijna ontroostbaar over haar verlies.

De Koningin deed ook of zij er diep bedroefd over was, maar in haar vertrek lachte zij heimelijk en dacht dan, nu is er geen schooner in het geheele rijk dan ik.

Op zekeren avond kon zij niet nalaten haar wonderspiegeltje weer eens te raadplegen en sprak:

„Spiegeltje, spiegeltje, laat mij toch weten,
Wie of de schoonste van 't land wel mag heeten.”

Het wonderspiegeltje ontviel door haar schrikken haast aan hare handen, toen zij er dit antwoord op las:

„Gij zijt de schoonste nog van 't land;
Maar ginder, aan der bergen rand,
Woont Sneeuwitje in het dwergenrijk.
Geen schoone op aard is haar gelijk!”

Woedend sprong de schoone, doch wreedaardige Koningin op. „Hu,” zoo siste zij met verbeten woeden: Hu, dan heeft die looze boschjager mij bedrogen of is 't meisje hem ontvlucht! Maar ik zal mij weten te wreken.”

Bij eenig kalmer nadenken, achtte zij het toch voorzichtiger om voorloopig niets te laten blijken en vooral door uiting te geven aan een dwaze drift niet alles te bederven.

Dit stond echter bij de wraakgierige vrouw vast: Sneeuwitje moest er aan, hoe of 't ook ging en als zij met geweld

niet kon slagen, zou zij trachten het booze plan door list te volvoeren.

Toch kwam zij meer en meer tot het besef, dat het geraden was, voorloopig alles met rust te laten en zich te houden, alsof zij nog altijd heel erg bedroefd was over het verdwijnen van Sneeuwitje.

De koning echter had zich het verlies zijner lieve schoone dochter zoo erg aangetrokken, dat hij geheel grijs was geworden en er heel oud begon uit te zien.

Noch soldaten, noch boschjagers konden eenig naricht geven omtrent de jeugdige Koningsdochter, die op zoo raadselachtige wijze verdwenen was.

Alle hofvijvers en wateren, benevens alle putten en bronnen in den omtrek werden onderzocht, in de veronderstelling, dat Sneeuwitje wel verdronken kon zijn.

De boschjager gaf als zijn vermoeden te kennen, dat de prinses misschien naar het bosch afgedwaald en daar door wilde dieren, verscheurd kon zijn, omdat 't in den laatsten tijd daar wemelde van wolven en beren.

Maar de Koningin dacht, toen zij dit vernam: „wacht maar, mannetje, ik zal jou dat sprookje van de wilde dieren wel eens inpeperen!”

Intusschen had Sneeuwitje het best naar haar zin in het huisje van de zeven dwergen. Zij kon wat goed overweg met de aardige vriendelijke mannetjes, die met den dag meer van haar begonnen te houden.

Het meisje groeide zoo op tot een allerliefst huishoudstertje, terwijl hare schoonheid nog met den dag scheen toe te nemen.

Het koken, wasschen en schuren, en al wat er verder in de huishouding te doen was, ging haar hoe langer hoe vlugger af.

Zij verlangde er volstrekt niet naar om weer naar het vaderlijk paleis terug te keeren, want de dwergen hadden haar

beduid, dat al wat er met Sneeuwwitje geschied was, alleen het werk der valsche Koningin kon zijn.

Toch verlangde zij heimelijk naar haren vader, die toch altijd vriendelijk en goed voor haar was geweest, ofschoon hij zich in de laatste jaren bijna niet met het meisje bemoeid had.

Als zij zoo heel alleen in huis was, overviel haar wel eens een moedeloze bui, doch dan verdreef zij deze maar, door luid het aardige liedje aan te heffen, dat hare eerste gouvernante haar zoo mooi kon voorzingen aan het klavier.

Zoodra Sneeuwwitje zong, was 't precies of men een nachtegaaltje hoorde en telkens weer zong zij dan dit liedje:

Wanneer de leeuwerik zoo blij
Zijn lofzang hooren doet,
Is 't of hij zegt tot u en mij:
Wees rein en braaf en goed!

De stemme van den nachtegaal
Spreekt ook tot ons gemoed
In schoone, lieve, teedre taal:
Wees rein en braaf en goed!

Als het gebloemte in hof en veld,
Zijn geuren, heerlijk zoet,
Om niets ons geeft, is 't of 't vermeldt:
Wees rein en braaf en goed!

Versta toch alles om u heen
Wat spreekt tot uw gemoed;
Want telkens klinkt tot iedereen:
Wees rein en braaf en goed!

Zij had dat liedje steeds gezongen als zij alleen was; meest met het doel om het gevoel der eenzaamheid wat te verdrijven.

Eens echter had een der dwergen er toevallig iets van gehoord, toen hij naar huis was gegaan, om een gebroken stuk gereedschap voor een ander te verwisselen, in het schuurtje, dat vlak achter het huisje stond.

Opgetogen had onze dwerg toegeluisterd en onmiddellijk aan zijne makkers verteld wat hij gehoord had.

Sneeuwwitje had van het mannetje niets bemerkt en zong dus lustig door.

Toen de dwergen 's avonds aan den disch zaten en het meisje, zooals zij dit van den aanvang gewoon was, hen bediende, zei het mannetje, dat 's middags haar liedje gehoord en 't laatste coupletje onthouden had: „ik heb in mijn jeugd eens een lied gehoord, waarvan ik alleen nog maar het laatste coupletje ken.

Dat luidde als ik mij niet vergis zoo:

„Versta toch alles om u heen
Wat spreekt tot uw gemoed;
Want telkens klinkt tot iedereen:
Wees rein en braaf en goed!”

„O, hernam Sneeuwwitje,” dat ken ik ook wel; er zijn vier coupletjes aan.

„Dat meende ik mij nog te herinneren,” antwoordde het schalksche mannetje, dat het meisje gaarne aan 't zingen wilde hebben; „maar de wijs is mij ontgaan, en het was een heel lieve wijs ook op.”

„Die ken ik wel,” sprak Sneeuwwitje.

„Och, laat dan eens hooren,” voegde haar de vorige spreker toe.

„Ja, ja, lief Sneeuwwitje,” riepen alle dwergen; „zing dat mooie liedje eens voor ons.”

Zij aarzelde even, ving toen schuchter aan en zong weldra uit volle borst:

„Wanneer de leeuwerik zoo blij,” en zoo verder alle coupletjes.

Zooiets was in het huisje der dwergen nooit gehoord.

't Geleek precies naar het zoet gekweel van een nachtegalenkoor.

Met open monden luisterden de dwergen toe en toen Sneeuwwitje geëindigd had, klonk er zulk een onstuimig handgeklap door de kamer en drongen allen er zoo sterk op aan, om dat liedje nog eens te mogen hooren, dat het meisje na eenig aarzelen toch maar aan het verlangen voldeed.

Natuurlijk moest nu alle avonden het liedje gezongen

worden en het duurde niet lang, of de dwergen zongen den laatsten regel in koor mee.

Zij zouden Sneeuwwitje voor al het goud der wereld niet meer hebben willen missen en het meisje, dat daar zoo liefderijk bejegend werd door de hartelijke mannetjes, dacht er zelfs niet aan hen ooit te zullen verlaten.

Zij was er reeds een half jaar geweest.

Intusschen dacht de Koningin, die nog niets had durven ondernemen om de schuilplaats van Sneeuwwitje uit te vinden, voortdurend aan den dag der wraakneming.

Zij had voorgewend eenige weken naar hare ouders te gaan logeeren, doch heimelijk had zij het voornemen om, als eene oude koopvrouw verkleed, het meisje op te zoeken en als zij haar alleen aantrof, door list te doden.

Toch wilde zij eerst onderzoeken of Sneeuwwitje nog leefde en of het meisje nog altijd zoo schoon was.

Daarom nam zij haar tooverspiegeltje en sprak weer de bekende woorden:

„Spiegeltje, spiegeltje, laat mij toch weten,
Wie of de schoonste van 't land wel mag heeten.”

Het antwoord in den spiegel overtuigde haar, dat zij slechts hier de schoonste was, maar dat het door haar gehate meisje nog leefde en schooner was dan de Koningin.

Immers las zij in den tooverspiegel:

„De schoonste Koningin zijt gij;
Maar een prinses streeft u voorbij,
Sneeuwwitje, in het dwergenrijk,
Geen schoone op aard is haar gelijk.”

De woede nam weer toe bij de booze vrouw, nadat zij de overtuiging had gekregen, dat het meisje leefde en schooner was dan zij.

Een paar dagen later ging de Koningin op reis, zooals zij voorgaf om hare ouders te bezoeken, doch heimelijk met het voornemen om Sneeuwwitje op te sporen en van kant te maken.

Een hofkoets bracht haar naar het kasteel van hare ouders, doch niet ver van deze plaats zei de Koningin tot den koetsier: „Hier is een fooi; ge kunt nu wel terugkeeren. 't Is zulk mooi weer, dat ik het verdere van den weg nu liever wil wandelen.”

Even later was zij een zijweg ingeslagen, die naar het bosch leidde.

Daar vermomde zij zich, door het gelaat en de handen donker te kleuren, en een ander, zeer armelijk gewaad aan te trekken, dat zij in een pakje had meegenomen.

Toen zocht de Koningin een stok, waarop zij als een oud vrouwtje leunde en trok verder in de richting der bergen, waar in eene kleine vallei, door het volk wel eens het dwergenrijk genaamd, ook de kleine mannetjes woonden, bij wie Sneeuwwitje het zoo goed had.

Na een paar dagen kwam de vrouw in die streek aan, vervuld met zeer booze bedoelingen.

Een klein pakje droeg zij onder den arm, waarin wat linten, band en veters waren geborgen, die als koopwaar moesten dienen.

Uit voorzichtigheid durfde zij niemand naar Sneeuwwitje vragen en hoopte dit, al ventende, wel zelf te zullen uitvinden.

Toch was zij reeds eenmaal voorbij het huisje gegaan, waar het meisje woonde, zonder dit te ontdekken, doch toen zij 's avonds op haar terugtocht weer voorbij kwam, zong Sneeuwwitje juist het lied, dat de dwergen steeds zoo buitengewoon behaagde.

„Ha,” sprak de booze Koningin binnensmonds; „dat is haar stemmetje; daar moet ik meer van weten.”

Zij sloop tot onder het venster en gluurde door een kiertje naar binnen.

Alles kon de bespiedster waarnemen, wat daar binnen gebeurden. De zeven dwergen hielden de wijnglaasjes in de handen en Sneeuwwitje, hun lieveling, moest met hen klinken en drinken.

Zij had dan ook zooeven weer verrukkelijk mooi gezongen.

„Wacht maar, gekkinnetje, modepop!” zoo mompelde de Koningin; „ik zal je morgen wel eens een ander liedje leeren zingen.”

Zij zocht de hut van het kolenbrandersgezin, waarin zij den vorigen nacht had doorgebracht, weer op en vroeg om haar nog een nacht gastvrijheid te verleenen.

De medelijdende bewoners, die geloofden eene arme koopvrouw voor zich te zien, willigden dat verzoek in.

's Morgens, voor het nog dag was, ging de Koningin reeds heen en verschool zich, niet ver van de woning der dwergen, achter een rotsblok, waar omheen eenig struikgewas groeide.

Niet lang had zij daar zitten turen, of zij zag de deur van het huisje opengaan en de zeven dwergen naar buiten komen.

„Ha,” dacht de slechte vrouw; „alle dwergen gaan weg, nu blijft zij alleen achter en kan aan mijn wraak niet ontkomen. Ik zal haar leeren de schoonste van 't land te willen zijn; wat verbeeldt zich zoo'n nest wel.”

Een half uurtje bleef de Koningin achter het rotsblok wachten en toog daarna naar het huisje.

Zij klopte aan.

„Wie is daar?” riep Sneeuwwitje, boven uit een venstertje, dat zij geopend had.

„Ik ben eene arme koopvrouw, lief meisje,” steunde de valsche vrouw met veranderde stem; „koop asjeblijft wat van mij, en zoo ge niets noodig hebt, geef mij dan asjeblijft wat drinken met een stukje brood.

„Die ongelukkige vrouw zal mij toch heusch geen kwaad doen,” dacht Sneeuwwitje; „en riep naar beneden: „wacht maar even, moedertje, ik zal open doen.”

Zoodra zij de koopvrouw had binnengelaten, zette zij haar een flinke boterham voor en bracht haar ook een beker melk.

De Koningin, die werkelijk honger en dorst had, liet zich alles goed smaken en zei, toen zij klaar was, met eten en drinken: „gij zijt een goedhartig meisje en mooi zijt gij ook; maar ge zoudt nog veel schooner zijn als uw figuurtje wat netter geregen was.

Uit dankbaarheid wil ik dat eens doen en dan moogt gij dezen zijden veter wel behouden ook.”

De boosaardige vrouw nam uit haar pakje een mooie zijden veter en begon Sneeuwwitje te rijgen; maar deed dit zoo stijf en zoo sterk, dat zij 't kind de borst toeneep, zoodat het meisje naar adem snakte en bewusteloos op den grond neerzank.

„Ziezoo, mooi dametje!” grijnslachte de Koningin valsch; „nu ben ik weer de schoonste van het land en dat zal ik nog lang blijven. Maar nu moet ik trachten weer ongemerkt weg te komen, opdat geen mensch mij hier ziet.”

De moorddadige vrouw sloop naar het bosch en nam haastig de terugreis aan.

Zij verstopte het gewaad der koopvrouw en haar pakje met koopwaren nabij het kasteel van hare ouders in een hollen boomstam en bleef toen nog eene week op het kasteel logeeren.

Toen tegen den avond de dwergen te huis kwamen, verwonderde het hen eenigszins dat zij hun lief Sneeuwwitje nog

niet hoorden zingen; maar nog meer verwonderde het hen, dat zij bij hun binnentreden geen groet van haar vernamen.

De verbazing ging tot ongerustheid over, toen zij de tafel niet gedekt vonden en er niets gereed scheen gemaakt te zijn.

„Zou Sneeuwwitje ontvlucht of weggevoerd zijn?” dachten de mannetjes.

Daar stiet een der dwergen in het midden van de kamer, waar 't reeds vrij duister was, met den voet tegen iets aan.

Hij tastte voor zich uit en voelde aan de kleederen terstond, dat het Sneeuwwitje was.

„Steekt licht op,” gilte hij; „ze is vermoord. Hier ligt ze!”

Aanstands werd de lamp aangestoken en vol afgrijzen, maar met van droefheid verwrongen gelaatstrekken, bleven de dwergen zielsbedroefd naar het schijnbaar doode Sneeuwwitje staren, dat marmerbleek op den grond lag uitgestrekt.

Daar zag een der mannetjes de sterk toegeregen veter en in een ommezien had hij een mes van de tafel gegrepen en den knellenden band doorgesneden.

Voorzichtig maakte men de bovenkleertjes los en een der mannetjes onderzocht het schoone meisje.

„Zij is niet dood!” riep hij juichend; „want ik voel het hart nog flauwtjes kloppen.”

Die mededeeling beurde de goede dwergen weer eenigszins op.

Men beijverde zich om het hardst om Sneeuwwitje hulp te verleenen. De een kwam met water, een tweede met azijn aandragen en zoo was ieder op zijne manier bezig.

Gelukkig was het schoone meisje weldra buiten gevaar en in staat om te verhalen, hoe alles zich had toegedragen.

„'t Is schandelijk!” riep de een.

„Afschuwelijk!” sprak een ander en zoo keurden allen de laaghartige daad van de vreemde vrouw ten sterkste af.

Algemeen geloofden de dwergen, dat de koopvrouw door de

Koningin zou zijn omgekocht, zonder zelfs een flauw vermoeden te hebben, dat deze zelf de misdadigster was geweest.

„Voortaan doet ge niemand meer open, als wij niet tehuis zijn,” zeiden de dwergen; „want als men u doodde en wij u moesten missen, was er voor ons op de wereld geen vreugde meer.”

„Ik weet iets beters,” riep een der mannetjes; „vroeger bleven wij beurtelings een voor een tehuis, en het werk in de erts-groeve ging er bijna even goed om als tegenwoordig.

Laten wij nu voortaan een voor een weer thuis blijven om op ons lief Sneeuwwitje te passen.”

Met gejuich werd die voorslag aangenomen, doch het meisje verzette er zich nogal tegen, door te zeggen, dat zij geen kind meer was en voortaan wel beter zou oppassen, wanneer vreemden een bezoek kwamen brengen.

Weinige dagen na dit voorval, was de Koningin weer tehuis gekomen.

Haar eerste werk was den wonderspiegel ter hand te nemen, in de verwachting, dat deze nu wel iets anders zou hebben te vertellen.

Niet anders denkende, dan dat zij nu voor de allerschoonste zou verklaard worden, sprak de Koningin:

„Spiegeltje, spiegeltje, laat mij toch weten,
Wie of de schoonste van 't land wel mag heeten.”

Tot haar schrik las zij dit als antwoord:

„Gij, o Koningin, zijt zeker schoon;
Maar Sneeuwwitje spant toch de kroon.
Noch hier noch in het dwergenrijk;
Vindt men een tweede aan haar gelijk.”

„O wee, de aanslag is dus mislukt en zij schijnt weer te zijn bijgekomen,” riep de onmenselijke Vorstin in groote drift uit. „Sterven zal zij toch,” voegde de slechte vrouw er bij; „al zal ik den boschjager nog eens zooveel er voor moeten betalen.”

Zij liet onmiddelijk een boodschap naar dien dienaar zenden, om oogenblikkelijk op het kasteel te komen.

De boodschapper kwam met het bericht terug, dat de boschjager zijn oude woning verlaten had en heimelijk naar een ver, vreemd land was vertrokken.

De man had er zeker de lucht van gekregen, dat de wraakzuchtige Koningin achter het geheim was gekomen en om zich nu voor de gevolgen te beveiligen, had hij het land verlaten.

Sneeuwwitje was echter weer volkomen gezond en de misdadige aanslag der booze koopvrouw nagenoeg vergeten.

Vroolijk klonk weer haar liedje door de kleine woning en 's avonds zongen de dwergjes lustig mede.

Toen de mannetjes zoo een half jaar achtereen beurtelings waren te huis gebleven om de wacht bij Sneeuwwitje te houden, had deze laatste hen toch weten te bewegen die moeite voortaan na te laten, terwijl zij vast beloofde, voor niemand, wie het ook mocht zijn, de deur weer te openen.

De wraaklustige Koningin zat echter ook niet stil en was maar steeds op middelen bedacht, om de schoone dochter van 's Konings eerste vrouw uit den weg te ruimen. Zoo wist zij met een tovenaarsaanraking te komen, die het geheim kende om een vrucht gedeeltelijk te vergifigen. Wie van dat vergiftigde deel beet, werd terstond bedwelmd, terwijl het afgebeten gedeelte onmiddelijk in de keel schoot. Werd dit echter verwijderd, al was het maanden later, dan kwam de bedwelmden terstond weer bij.

Het niet vergiftigde deel der vrucht kon, zonder er schadelijke gevolgen van te ondervinden, worden opgegeten.

Wie met het geheim bekend was, kon aan een donkerder gekleurd plekje van de vrucht zien wat wel en wat niet vergiftigd was.

De Koningin liet in den hoftuin een mand met keurige appels plukken en zond deze naar den toovenaar; met het verzoek de appels voor de helft met de gifstof te doortrekken.

Toen de man de vruchten terugbracht, ontving hij tien goudstukken als belooning, en was met dit geschenk zeer tevreden.

In het holst van den nacht stond de Koningin op, deed de appels in een mand en trok, nog veel onkenbaarder dan de eerste maal, als koopvrouw naar de bergen.

Zij overnachtte weer in de kolenbrandershut en ging den volgende dag met de koopwaar verder.

Weer klopte zij aan de woning der dwergen, en Sneeuwitje, nu alleen te huis, opende boven het vensterje om te zien wie daar klopte.

„Zie eens wat prachtige appels, mooi meisje,” sprak de valsche vrouw; „ze zijn niet duur ook; maar vóór je koopt mag je ze eerst wel proeven.”

Bij die woorden nam zij een der mooiste vruchten, sneed deze doormidden, at er de helft van op en smet Sneeuwitje de andere helft, die vergiftigd was, toe. „Proef nu maar eens gauw, dan koop je vast wel wat;” ging de snoode Koningin voort; „deze appeltjes smelten je in den mond.”

Het argelooze meisje beet in het stuk appel en sloeg tegelijkertijd, zonder eenig geluid te geven, bedwelmd achterover.

„Mooi zoo, mijn schoone duifje!” riep de vrouw boosaardig; nu mogen de dwergen je begraven; maar zingen zal je wel nooit meer voor hen.”

IJlings ging zij naar het paleis terug, blijde dat zij voortaan

geen mededingster meer kon hebben, die schooner genoemd mocht worden dan zij zelve was.

Toen de goede dwergen 's avonds uit de ertsgroeve van het gebergte terugkeerden, waren zij als verslagen bij het vinden van Sneeuwitje.

Zij schreiden en snikten, zonder in het eerst een woord te kunnen uitbrengen.

„Och, och, wat raad; onze lieveling dood!” weeklaagde er eindelijk een.

„Zeker vergiftigd!” jammerde een tweede en zoo zaten daar de mannetjes uren achtereen de lieve vriendin te beweenen, die daar roerloos nederlag.

Geen der dwergen had lust om te eten of te drinken.

Den volgenden dag gingen zij niet naar de ertsgroeve, maar bleven te huis om voor het doode Sneeuwitje te zorgen.

„Wij moeten haar niet begraven,” stelde er een voor; „maar een glazen kist maken, die wij goed sluiten, dan kunnen wij haar alle dagen zien en houden haar toch bij ons.”

Dat voorstel vonden allen goed.

Er werd een fraaie glazen kist gemaakt, waarin Sneeuwitjes lichaam werd neergelegd.

Men droeg haar in deze kist naar den tuin, waar de lieve doode vlak bij den rozehaag werd geplaatst.

Toen verzamelden de dwergen de schoonste bloemen, die zij konden vinden, vlochten er kransen van, waarmede zij de glazen kist versierden.

Daarna ging het zevental zitten treuren en weeklagen over de geliefde doode, die nog met den blos op de wangen, als een beeld van schoonheid en jeugd, in de glazen kist sluimerde.

Beurt om beurt bleven de dwergen bij de kist de wacht houden.

Droevig en treurig gingen nu de dagen voor de arme kereltjes voorbij, terneergedrukt als zij waren door de smart.

Zoo bij de kist zittende, spraken de dwergen telkens over haar en herinnerden zich dan ook hoe mooi ze vaak gezongen had.

„Ja,” zeiden ze dan tot elkaar; „zooals zij in haar liedje zeide, zoo was zij zelve, want geen reiner en braver en beter wezen dan ons gestorven Sneeuwitje.”

Nadat de afschuwelijke Koningin weer te huis was gekomen, wilde zij aanstonds weten of nu haar misdrijf beter geslaagd was en nam zij den tooverspiegel, terwijl zij de gewone regelen prevelde:

„Spiegeltje, spiegeltje, laat mij toch weten,
Wie of de schoonste van 't land wel mag heeten.”

Nu scheen het antwoord haar beter tevreden te stellen, daar zij in den spiegel las:

„Gij zijt de schoonste van het rijk,
Want Sneeuwitje ligt als een lijk

Te sluimeren, in een glazen kist;
Als 't offer van verraad en list."

„Nu ja," dacht de booze Koningin; „laat maar sluimeren; als zij eerst maar begraven is zal ze wel blijven sluimeren." Inmiddels zwierf er een rijke vreemde prins door het gebergte, om eene prinses te zoeken, die zijne gemalin zou kunnen worden.

Een tooverfee had hem gezegd, dat hij maar overal door bergen en dalen moest zoeken, dan zou hij een Koningsdochter vinden, zoo schoon als er geen tweede op de wereld bestond.

Als hij haar hart en hand vroeg, zou zij zeker wel een toestemmend antwoord geven.

Reeds dagen had hij gezocht en zoo kwam hij eindelijk aan de woning der dwergen.

Omdat hij aan de deur geen gehoor kreeg, liep hij vrijmoedig den tuin in.

Daar vond de prins een der dwergen in droef gepeins bij de kist neergezeten.

Toen de prins daar Sneeuwvitjes beeld gewaar werd, ontroerde hij zoo hevig, dat hij eerst geen woord kon uit brengen.

Met geweld echter bedwong hij zijn gevoel en riep op ontstelden toon: „dat is de prinses van wie ik reeds maanden lang gedroomd heb. Zij moest mijne vrouw worden en nu vind ik haar levenloos.

Maar dat is al te verschrikkelijk!"

„Ja, wel verschrikkelijk!" hernam de dwerg; „maar wie zijt gij en wat zoekt gij hier?"

De prins deelde den man alles mee en scheen toen eene goede ingeving te krijgen.

„Laten wij Sneeuwvitje naar de tooverfee brengen," sprak hij tot den dwerg; „misschien weet zij wel een middeltje om

haar weer te doen ontwaken. De schoone prinses kon wel slechts schijndood zijn."

Die woorden schonken zelfs den dwerg weer een weinigje moed en opspringende, sprak hij: „ik zal terstond mijn makkers roepen."

De prins boog zich over de glazen kist en tranen rolden hem langs de wangen, toen hij het beweginglooze lichaam der schoone prinses daar zag liggen, met nog een blosje op de wangen.

Weldra verschenen de zeven dwergen.

„Vrienden," zoo sprak de prins hen toe; „neem de glazen kist op en draag haar naar de tooverfee. Misschien slaagt zij er in, om haar weer te doen ontwaken!"

Zwijgend voldeden de mannetjes aan het verlangen van den vreemden prins en langzaam zette de stoet zich in beweging.

Aan het eind van den tuin gleed een der dwergen uit over een steen, bonsde tegen een makker en beiden vielen op den grond. Nu gleed de kist de andere dwergen uit de handen en smakte zoo hevig op den grond, dat zij brak.

Door den schok echter schoot het stukje appel uit Sneeuwvitjes mond en dadelijk hield de bedwelming op.

Zij sloeg verwonderd de oogen op en de prins, die een kreet van vreugde uitte, greep hare hand en richtte haar op van den grond. En de dwergen schreiden en lachten beurtelings bij dit onverwacht geluk.

„Gij zijt de prinses, naar wie ik reeds weken heb gezocht," riep de prins op blijden toon.

„En gij zijt de prins van wien ik heb gedroomd," hernam Sneeuwvitje.

Daarna trad zij op de dwergen toe en reikte allen de hand.

„Prinses, mag ik u met een hofrijtuig komen afhalen, om u naar mijne ouders te voeren en wilt gij mij het geluk aandoen mijne vrouw te worden?" vroeg de prins.

„Als hier mijne zeven vaders het toestaan,” hernam Sneeuwwitje, op de dwergen wijzende, „heb ik er niets tegen.”

Nu het haar geluk betrof, konden de mannetjes er wel in bewilligen, dat zij het goede, vroolijke meisje zouden moeten missen.

Eenige dagen later reeds kwam de vreemde prins met een sierlijke hofkoets, om Sneeuwwitje mee te nemen naar zijn

vaderland, waar zij spoedig met hem in den echt zou treden.

Sneeuwwitjes vader, de oude koning, was geheel versuft. Hij begreep er zoo goed als niets van, toen hem het bericht werd gebracht van het aanstaand huwelijk zijner dochter.

Met opzet liet men na om ook de Koningin er bericht van te geven.

Echter wilde zij nog eens den tooverspiegel raadplegen, of zij nog altijd de schoonste des lands genaamd mocht worden.

Sinds het tooverglas haar had gemeld, dat Sneeuwwitje in een glazen kist sluimerde, had de valsche vrouw het voorwerp niet meer in handen gehad. Zij prevelde weer:

„Spiegeltje, spiegeltje, laat mij toch weten,
Wie of de schoonste van 't land wel mag heeten.”

Inmiddels zou Sneeuwwitje weldra Koningin zijn en daarom antwoordde het spiegelglas reeds bij voorbaat:

„Gij zijt de schoonste hier, Vorstin!
Maar Sneeuwwitje, dra Koningin,
Is wel de schoonste van elk rijk;
Geen tweede is ooit aan haar gelijk.”

Dit antwoord maakte de Koningin woedend en zij besloot weer in den nacht naar het dwergenland te vertrekken en haar op te sporen.

Onderweg meende zij wel een onfeilbaar middel te zullen vinden, om Sneeuwwitje nu zeker te dooden.

In het bosch overviel haar echter een verschrikkelijk onweer.

Om zich voor den stortregen en 't felle hemellicht te beveiligen, wilde zij een grot binnenvluchten, maar daar kwam de snoode vrouw juist in de slangengrot terecht en vóór zij hare ontzettende vergissing bemerkte, hadden de glibberige dieren haar omstrengeld en vond de valsche Koningin een ellendigen dood.

Inmiddels was de huwelijksdag van Sneeuwwitje aangebroken.

De zeven dwergen vonden het een heel dankbare gedachte van het schoone bruidje, om hen bij het schitterend bruiloftsfeest uit te noodigen.

Dezelfde hofkoets, die haar had afgehaald, kwam ook de pleegvaders halen. Zij waren niet weinig trotsch, dat zij aan dezelfde tafel moesten plaats nemen, waaraan Sneeuwwitje zat.

De dwergen deden dapper mee aan de pret en zongen en dansten, dat het een lust was om te zien.

Ten slotte hielden zij niet op, of hun pleegkind moest met hen het oude liedje zingen, en opgewekt klonk het door de feestzaal :

„Wanneer de leeuwerik zoo blij
Zijn lofzang hooren doet,
Is 't of hij zegt tot u en mij :
Wees rein en braaf en goed!

De stemme van den nachtegaal
Spreekt ook tot ons gemoed,
In schoone, lieve, teedre taal:
Wees rein en braaf en goed!

Als het gebloemte in hof en veld
Zijn geuren, heerlijk zoet,
Om niet ons geeft, is 't of 't ook meldt :
Wees rein en braaf en goed!

Versta toch alles om u heen,
Wat spreekt tot uw gemoed ;
Want telkens klinkt tot iedereen :
Wees rein en braaf en goed!

E Z E L S V E L .

In zeker groot rijk regeerde eens een wijs en machtig Koning. Hij bezat tevens de deugd der zachtmoedigheid en wist zijn volk met liefderijke hand te besturen.

Geen wonder, dat de bewoners van het geheele uitgestrekte rijk hun gebied met de meeste achting en getrouwheid aangingen, zooals dit de rechtgeaarde Nederlanders het stamhuis van Oranje-Nassau doen.

Ofschoon de Koning bij den aanvang van zijne regeering nog niet getrouwd was, beviel hem dat leven niet.

Wanneer 's avonds de bemoeiingen met de vele staatszaken waren afgelopen, wilde de Vorst ook gaarne eens wat meer gezelligheid smaken.

De goede Koning behoefde natuurlijk niet lang te zoeken, om eene brave en lieve Prinses te vinden, die zijne vrouw wilde worden.

Deze Prinses stond evenzeer bij het volk in achting.

Het huwelijk van den hooggeëerden Koning met de alom beminde Prinses had op luisterrijke wijze plaats.

Stad en dorp, vlek en gehucht prijkte in feesttooi en overal heerschte geestdriftvolle vreugde.

Misschien bestond er nooit gelukkiger huwelijk, dan tusschen dit vorstelijk echtpaar.

Rustig en aangenaam vlood de eene week na de andere aan het hof voorbij, maar ruim een jaar later heerschte er in het paleis een nog opgewekter geest, omdat er een allerliefst kindje geboren werd, een beeldig mooi prinsesje.

Voorspoedig mocht dit kind opgroeien. Het prinsesje was gaarne in den fraaien hofuin, waar zij 't liefst speelde, maar hield er ook van nu en dan in de stallen te komen zien naar de prachtige paarden, waaronder er waren van de edelste rassen.

Voorts vertoefde in een der fraaiste stallen een zeer merkwaardig dier, een eenvoudige grauwe ezel, doch een beest, dat eigenlijk een wonderzezel was.

In plaats van den mest, die bij gewone paarden en ezels door de stalknechts moest worden weggeruimd, vond men achter dit dier dag aan dag een aardig stapeltje goud.

Het geheele hof kon van de opbrengst van den wonderzezel blijven bestaan en het overschot werd in de schatkist gestort.

Voor al het jeugdig prinsesje vermaakte zich bijzonder met dien wonderzezel, en dagelijks bezocht zij het dier, om te zien hoeveel goud het in den verlopen nacht wel geschonken had.

De ouders op hun beurt hadden er veel plezier in, dat hun dochtertje zooveel genoeg in den wonderzezel had.

Nu zou het geluk der Koninklijke ouders en hun eenig kind zeker volkomen zijn geweest, zoo niet geheel onverwacht de dood tusschen beiden ware getreden.

De Koningin had sinds een paar dagen geklaagd over hevige hoofdpijn en groote lusteloosheid.

Spoedig werd de hofarts geroepen en deze schreef geneesmiddelen voor.

De zieke nam ze trouw in, doch de ongesteldheid scheen veeleer te verergeren, dan beter te worden.

Nu beproefde de dokter het met andere geneesmiddelen, doch ook deze hadden niet de gewenschte uitwerking en de ziekte nam voortdurend toe.

Toen werden de bekwaamste professoren en doctoren uit het geheele rijk bij de zieke Koningin geroepen, om een consult te houden.

De geleerde heeren redeneerden uren, trokken heel bedenkelijke gezichten en voorzagen een slecht einde.

Met groote droefheid werd dit door den goeden Koning vernomen, die zoo innig veel van zijne vrouw hield.

Eenstemmig luidde echter de sombere uitspraak: „Er is geen hoop meer!”

Nog eenige dagen gingen zoo in vrees voorbij en toen werd de droeve voorspelling vervuld en stierf de algemeen geliefde Koningin.

De Koning was door deze ramp zoo ontzettend getroffen, dat hij in jammerklachten losbarstte en als van het verstand beroofd scheen.

Het prinsesje vergoot ook heete tranen om het verlies van de zorgzame, teerbemide moeder, al besepte het Vorstelijke kind slechts ten deele wat haar ontvallen was. De droefheid van het geheele volk was diep gevoeld en oprecht gemeend.

De Koning echter was ontroostbaar en weeklaagde, dat er voor hem geen geluk op aarde meer mogelijk was, nu hij voor altijd zijn trouwe levensgezellin moest missen.

Men poogde echter den Koning te wijzen op zijn geliefde dochtertje, dat voor hem toch een zonnetje op den levensweg kon zijn.

Eerst was hij onvatbaar voor alle troostwoorden, doch de tijd had ook invloed op de droefheid van den Koning en niet minder werd dit veroorzaakt door het vroolijk gesnap van zijn schoon dochtertje.

Intusschen trachtten de raadslieden der kroon den Koning te bewegen het somber zwart gewaad af te leggen, doch ook daartoe was de vorst in het eerst niet te bewegen.

„Gij zult ook zelf ziek worden en sterven, o Koning,” zeiden de staatslieden tot hem; „en,” zoo voegden zij er bij: „hadt Gij nu een zoon inplaats van eene dochter, dan zou er ten minste een plaatsvervanger op den troon kunnen komen, maar zulk een meisje! . . . 't is wel een lief en vriendelijk kind; maar land en volk hebben daar niet veel aan!”

Zooals de voornamen heeren over dit alles spraken, zoo praatte hen 't volk na. Al dat gemompel en die blijken van ontevredenheid bleven den koning niet verborgen en schenen zijn verdriet nog te verergeren.

Treurig kon hij uren in de hofzaal zitten te peinzen en dan dacht hij: „wie zal hier uitkomst geven; wie kan mij van raad dienen?”

Toen hij op een vroegen morgen weer aan zulke droefgeestige gedachten ten prooi was, bedacht de koning eensklaps, dat er in het woud, in een spelonk een toovenaar woonde, een buitengewoon oud man, met zilvergrijzen baard.

Tot hem, zoo dacht de Koning, moet ik mij maar eens heimelijk wenden om raad.

Zoo gedacht, zoo gedaan!

Vroegtijdig trok de Vorst alleen het donkere woud in.

Daar toch, in een afgelegen spelonk, woonde de toovenaar.

Toen hij de vorst nabij zijne woonplaats zag, trad de oude te voorschijn. De grijsaard was geheel in het wit gekleed, terwijl groote bladeren zijn hoofd omkransten, waartusschen enkele vlokjes grijs stoppelig haar kwamen kijken.

Op een grooten steen, die daar sedert vele jaren reeds gelegen had en geheel met donker mos was begroeid, ging de oude toovenaar zitten.

Hij hield een groote sikkels in de handen.

In dat werktuig scheen zijn toovermacht te zijn besloten.

De Koning naderde eerbiedig, groette den ouden man beleeft en deelde hem alles mee wat hem zoo verdrietig maakte en waarover hij reeds zoo lang tobde. „Als gij mij weet te helpen, om mijn volk weer tevreden te maken en mij zelf weer wat meer levensvreugde kunt doen smaken,” sprak de Koning; „dan zal ik u mild beloonen.”

„Gij verlangt dus een zoon,” sprak de toovenaar, heel plechtig, en vervolgde toen: „die wensch is gemakkelijk te vervullen, waarde Vorst!”

„En op welke wijze dan?” vroeg de Koning.

„Wel,” zoo luidde 't antwoord; „laat uw wonderschoone dochter met prins Podros trouwen, dan zult gij immers een schoonzoon en daarmede een troonopvolger hebben!”

Die raad scheen den koning te bevallen; want hij bedankte er den toovenaar voorloopig hartelijk voor en spoedde zich toen naar huis.

Aanstands liet hij de grootwaardigheidsbekleeders bijeenroepen tot eene vergadering.

Nog denzelfden dag verschenen de heeren en zaten daar met gepasten ernst en hoogwijze gezichten af te wachten, wat de Koning hen zou hebben te boodschappen.

Alvorens tot de mededeeling over te gaan, gelastte de Vorst zijn hofschenkers, om eerst maar eens wat van den besten wijn uit de kelders te halen en de leden der vergadering een beker toe te dienen. Nadat dit alles geschied was, nam de Koning het woord en sprak: „Mijne heeren, ik weet dat door U en heel het volk sedert eenigen tijd verlangd wordt naar een troonopvolger, indien ik mocht komen te overlijden.

Mijn dochter, thans nog wat jong, hoe goed en schoon

ook, is door de wetten des lands uitgesloten om eenmaal mijne plaats te kunnen innemen, doch wanneer zij trouwt met een prins, zal haar gemaal als Koning en zij als Koningin kunnen optreden."

Na deze woorden gesproken te hebben, waarbij de heeren goedkeurend knikten, als vonden zij dit ook de beste oplossing, noodigde de Koning hen uit nog een beker te ledigen.

't Was geheel overbodig om dit den heeren voor de tweede maal te verzoeken. Toen de heeren nog eens en ook een derde maal gedronken hadden, ging de Koning aldus voort:

„Welnu dan, mijne heeren, weet dan, dat ik besloten ben om mijne dochter te laten trouwen met prins Podros, die dan natuurlijk de toekomstige troonopvolger zal zijn."

Nadat de Koning had uitgesproken, ging er een storm van toejuichingen op.

Men vond dit plan nu wel zoo wijs en verstandig, als men nooit scheen te hebben kunnen uitdenken.

Ook de prinses vernam, wat door haar vader besloten was, en zij scheen er volstrekt niet mede ingenomen te zijn. 't Was dan ook allerverschrikkelijkst. Wel was die prins Podros van hooge afkomst en stamde van voornamen Koninklijke voorouders af, doch hij zag door zijne mismaakte gestalte, er niet zeer behagelijk uit.

Dit was echter nog niet het ergste. De aanstaande gemaal der prinses was bovendien valsch, twistziek en norsch van aard.

Met zulk een wezen te moeten trouwen was eenvoudig eene onmogelijkheid. Alleen het denken er aan, deed de prinses reeds beven en sidderen en in stilte schreide zij van verdriet, bij de gedachte, dat haar vader het heilloos plan zou doordrijven,

Het schoone meisje snikte 't uit en riep: wat raad, wat raad!"

In de volheid van haar smart herinnerde zich de prinses hoe eenmaal hare overledene moeder tot haar gezegd had: „lief kind, wanneer gij na mijn dood ooit in moeilijke omstandigheden mocht geraken en geen uitweg meer weet; als U niemand met raad en daad ter zijde staat en ge waant op niemand meer te kunnen rekenen, wend u dan ten slotte tot de Fee der herfstseringen.

Zij heeft mij beloofd u even trouw ter zijde te zullen staan als ik dit steeds gewoon was te doen."

„Ha," dacht de prinses, „wanneer zou ik mij ooit beter tot haar kunnen wenden dan thans, nu mij zulk een groote ramp boven het hoofd hangt."

Nog denzelfden avond, toen alles in het paleis reeds sliep, wist zij ongemerkt haar slaapvertrek te verlaten.

Zachtjes, ofschoon met luid kloppend hart, sloop de prinses ongemerkt verder, liep de zalen door, schreed door gangen, ging ongemerkt de dommelende wachters voorbij en daalde heel stil de marmeren trappen af, die naar den hoftuin voerden.

Ook daar sloop zij in de schaduw der boomen verder.

Helder stond de volle maan aan den hemel en wierp een zilveren glans op torens en daken.

Geen koeltje bewoog het gebladerte der boomen en een kalme rust lag over alles uitgespreid.

Zonder door iemand te zijn opgemerkt, bereikte de prinses de stallen. Daar zag zij een alleraardigst wagentje gereed staan, met een fraai schaap bespannen.

De prinses scheen terstond te begrijpen, dat dit alles door de goede fee zoo beschikt was en alleen voor haar gebruik gereed stond.

Aanstands stapte zij dan ook in het fraaie rijtuigje, en voort snelde het schaap. Onhoorbaar ging dit nachtelijk groepje

door de breede lanen van het koninklijk lustslot, kwam op den landweg en ijde zonder ophouden voort, al verder en verder landwaarts in.

Verwonderlijk mocht het heeten, dat het schaap zoo uitstekend den weg wist. Eindelijk hield het goedige dier, schijnbaar slechts vermoeid, voor het buitenverblijf der tooverfee stil.

De beschermster, die de prinses bij het licht der volle maan

reeds heel in de verte had zien aankomen, ging haar vriendelijk te gemoet en kuste haar.

„Wees maar niet bezorgd en treurig, lief kind,” sprak zij tot het meisje; „ik wil over u waken en met mijn raad en daad ter zijde staan.

Niemand kan of mag u dwingen om tegen uw zin in het huwelijk te treden. 't Zou ook waarlijk een schande zijn, als ge met zulk een ondeugend mensch in den echt moest worden verbonden.

't Zal ook nooit gebeuren, mits ge maar nauwlettend mijn raad volgt.

„Weet ge,” vroeg de fee, „wat ge moet doen?”

De prinses schudde ontkennend het hoofd.

„Welnu,” vervolgde de tooverfee, „dan moet gij aan uwen vader zeggen, dat gij zijn besluit goedkeurt en wel met prins Podros wilt trouwen, mits uw vader allereerst een wensch van u vervult. Vraagt hij dan welke wensch dat is, dan moet gij antwoorden: „Schenk mij dan eens een kleed, dat de kleuren des hemels zal hebben, namelijk blauw en rood.

„Ziet ge,” aldus besloot de fee, „'t zal uw vader niet mogelijk zijn u een kleed met zulke zuivere kleuren te schenken en dan komt er van het huwelijk eenvoudig niets.”

Dankbaar voor dien raad, omhelsde de prinses de goede fee, steeg daarna weer in het rijtuigje, en 't wondervlugge schaap bracht het meisje op dezelfde manier terug als het haar had afgehaald. Onbemerkt en onbespied wist de prinses weer haar slaapvertrek te bereiken. Toen de Koning haar des morgens ontmoette en als naar gewoonte met een kus aan het ontbijt ontving, kwam hij al dadelijk met de vraag aan, hoe zij over zijn voorstel van gisteren had gedacht.

„Wel papa,” sprak zij, „ik zal er mij niet tegen verzetten, mits u mij allereerst een kleed laat maken met de kleuren des hemels.”

„Met de kleuren des hemels?” riep de koning; „dat zal niet zoo gemakkelijk gaan; „en welke kleuren hebt ge dan 't liefst?”

„Het smetteloos blauw van een onbewolkte hemel, vermengd met het rood, dat de opkomst der zon voorafgaat,” sprak de prinses.

„Wij zullen trachten zulk een kleed te verkrijgen,” hernam de koning.

Toen liet de vorst een der grootste kunstenaars des rijks komen en gaf hem te kennen welk een ongewoon weefsel hij verlangde.

De kunstenaar schudde twijfelachtig 't hoofd.

„Ik zal u rijk beloonen,” sprak de koning, als gij 't nog deze week gereed krijgt; doch neemt gij het aan en voldoet het niet aan alle eischen, dan loopt gij gevaar het hoofd te verliezen.”

Vertrouwende op zijn geluk en er op bouwende, dat de altijd zoo goede koning 't met die laatste bedreiging wel niet zoo heel erg zou nemen, nam de kunstenaar de vereerende opdracht aan.

Tot groote verbazing van den Koning was de man reeds den volgenden dag met den lang niet alledaagschen arbeid gereed.

De Koning vertrouwde nauwelijks zijne oogen, toen hem het schoone kleed getoond werd.

Reiner hemelsblauw was zoomin op den vollen dag als tegen den schoonsten zomeravond denkbaar en dan het rood: 't was in één woord eenig en met geen mogelijkheid van het liefelijkste morgenrood te onderscheiden.

Maar nauwelijks had de prinses het kleed, dat haar onder andere omstandigheden zeldzaam gelukkig zou hebben gemaakt, gezien, of het schreien stond haar nader dan 't lachen.

Nu zou de raad van de lieve tooverfee toch niets baten en zij toch gedwongen zijn met den afschuwelijken prins te trouwen.

De Koning toch drong er nu bij zijne dochter sterk op aan, dat het huwelijk met den verfoeiden prins Podros, toch maar spoedig gesloten zou worden.

„Nooit,” zuchtte zij in stilte; „dan nog liever dood!”

's Nachts echter toog zij weer op weg naar de vriendelijke tooverfee, om haren nood te klagen en op nieuw hulp en bijstand te verzoeken.

Verbaasd hoorde deze het klagende meisje aan en sprak: „hoe is 't mogelijk, mijn liefje, dat men zulk een wonderkleed heeft kunnen vervaardigen; daar moet toovenarij bij in 't spel zijn. Weet ge echter wat ge moet doen?”

„Om dit te weten,” hernam de prinses, „ben ik juist tot u gekomen; want o, ik ben ten einde raad!”

„Wees goedsmoeds, kindlief!” voegde de tooverfee haar toe; „want eer het tot een huwelijk komt, willen wij eerst alles beproeven, wat maar in ons vermogen is.

Gij moet nu morgen een kleed vragen, zoo schoon en rein als de maan; dat zal wel niemand kunnen maken.”

Weer eenigszins gerustgesteld vertrok de prinses naar huis.

Toen de Koning den volgenden morgen zijne dochter ontmoette, vroeg hij: „Nu, zullen wij heden prins Podros hier ontbieden?”

„O, papa,” antwoordde zij, „nu nog niet. Laat mij eerst nog een kleed maken, zoo rein als de maan en dan mag hij komen.”

„Welaan,” zei de Koning, „ook deze wensch wil ik nog trachten te vervullen.”

Weer moest de kunstenaar aan het hof verschijnen.

Zoodra hij had plaats genomen, sprak de vorst: „gij hebt u al bijzonder goed gekweten van de taak, die ik u had opgedragen; maar nu zal ik u eene gelijke som betalen, als gij mij binnen eene week een kleed bezorgt, volkomen gelijk aan de kleur der maan.

Ziet gij daar kans toe?”

„Dat zal wel gaan, Sire!” antwoordde de man vrijmoedig en vol zelfvertrouwen.

„Nu, dat is goed; maar denk er wel aan,” ging de Koning voort, „dat het u 't hoofd kost, als het niet is zooals bedoeld wordt, of als gij er niet op den bepaalden tijd mede gereed zijt.”

„Nu ja,” dacht de kunstenaar; „dat zal wel zoo'n vaart niet loopen,” en moedig toog hij weer aan het werk.

Vóór de avond nog gedaald was, meldde de man zich weer aan het paleis aan en werd spoedig toegelaten.

Het zonderling kleed was klaar en de Koning verbaasde er zich nog sterker over dan de eerste maal over het kleed met de kleuren des hemels.

„Dat is een knap stuk werk,” sprak hij vol bewondering; „er is waarlijk geen verschil tusschen de zachte kleur van 't maanlicht en de kleur van dit keurig kleed.”

De prinses werd geroepen en toen zij het prachtgewaad gezien had, vond zij het wel verrukkelijk schoon, maar aanstonds bedacht zij, wat doel er aan verbonden was, en nu vond zij 't op eens afschuwelijk.

Nadat de kunstenaar, die met een glimlach zijn loon had opgestreken, weer was heengegaan, sprak de Koning tot zijne dochter: „Ziezoo, mijn kind, nu hebt ge ook dit fraaie kleed.

Morgen zullen wij vroegtijdig een boodschap naar prins Podros zenden en hem verzoeken in het paleis te komen.

„Maar waartoe zulk een haast gemaakt,” merkte de prinses op; „ik ben immers nog zoo jong!”

De Koning gaf geen antwoord op deze woorden en reedeneerde maar aldoor over het huwelijk met dien voornamen prins Podros, die zijne dochter zoo onuitstaanbaar vond.

's Nachts ging zij voor de derde maal naar het buitenverblijf der tooverfee, om raad in te winnen.

Deze ontving hare beschermeling weer even vriendelijk, doch het hinderde haar, dat een machtiger tooverkunst iemand in staat scheen te stellen, kleedjes te vervaardigen, die zij onmogelijk had geacht, dat te maken zouden zijn.

De tooverfee dacht even na, en zei toen: „wij willen 't nog eens op deze manier beproeven; vraag uwen vader u een kleed te laten weven, dat dezelfde glans vertoont als de zon. Er zullen geen menschenhanden in staat zijn zoo iets te maken.”

De prinses kuste hare beschermster goeden nacht en ging naar huis.

Toen haar vader den volgenden morgen al weer dadelijk begon om prins Podros in het paleis te laten komen, zei de dochter:

„Pa, sta mij eerst nog eene gunst toe.”

„Welke verlangt ge?” vroeg de Koning.

„Dat de kunstenaar, die mij twee zulke prachtige kleedjes heeft gemaakt, er nu nog een derde bij vervaardige, dat schittert als de zonneglans.

Eerst in zulk een gewaad durf ik den vreemden prins te ontvangen.”

„Goed, het zal gebeuren,” antwoordde de Koning, die onverwijld om den kunstenaar liet zenden.

Deze verscheen spoedig, aangespoord door de gedachte: „daar is weer wat te verdienen!”

„Goede vriend,” sprak de Koning; „daar ik gezien heb, dat voor U niets onmogelijk is, zou ik voor de prinses wel een kleed willen hebben, schitterend als de glans der zon en in kleur volkomen daaraan gelijk.

Acht gij u in staat zulk een sierlijk kleed te vervaardigen.”

„Ik vermoed, Sire, dat het wel zal gaan,” antwoordde de vernuftige man vol zelfvertrouwen.

„Nu,” ging de Koning voort, „ik geef u nog eens zooveel als het kleed met den glans der maan, doch het moet binnen drie dagen klaar zijn.

Onthoud het daarenboven wel: als ge niet precies op tijd gereed zijt, of er iets aan 't kleed hapert, dat je 't hoofd er door zult verliezen.”

De kunstenaar boog toestemmend, maar dacht in stilte: „Nu ja, met dat hoofd-af-slaan zal 't wel zoo'n vaart niet loopen.”

Hij vertrok en ging dus andermaal aan den arbeid en werkelijk was het wonderschoon gewaad op den derden dag kant en klaar.

Toen de man er mee aan 't paleis verscheen en het pak openmaakte, moest de Koning maar gauw de oogen sluiten, omdat hij er de zonnescittering niet in verdragen kon.

Zulk een wonderschoon kleed was in zijn rijk nog nooit vervaardigd en de Vorst kon geene woorden vinden om er zijne groote bewondering over uit te drukken.

Vergenoegd ging de duizendkunstenaar met zijn loon heen en bekommerde er zich niets om, dat zijn kunst een braaf meisje ongelukkig zou maken.

O, wat keek de arme Kroonprinses treurig, toen zij het schitterend kleed aanschouwde. Het scheen of alle middelen, door de fee uitgedacht, moesten falen.

Mismoedig begaf de prinses zich naar hare kamer, met het voornemen des nachts weer een bezoek te gaan brengen aan hare beschermster.

Deze kwam haar echter reeds in de kamer der prinses opzoeken, greep de beide handen van het bedroefde meisje en zeide: „Geef nog den moed niet op, lief kind! Zijn alle middelen thans mislukt, zeker door geheime tooverkunsten; toch bestaat er nog één redmiddel, en dat kan niet mislukken, als gij het slechts van uwen vader zult weten te verkrijgen.”

„O, spreek slechts wat het is,” viel haar de prinses ongeduldig in de rede: „ik wil het alleruiterste beproeven om te ontkomen aan de ramp, dat ik met dien vreeselijken man zou moeten trouwen.”

„Luister dan goed toe,” hernam weer de tooverfee, en vervolgde na een poosje:

„Ga tot uw vader en vraag hem, om de huid van den ezel te mogen hebben.

„Wat! van onzen goudezel toch niet?” vroeg de prinses, verrast door den onverwachten raad.

„Ja zeker, het vel van dien ezel!”

„Maar,” sprak de prinses, „dat verzoek zal mijn vader mij nooit toestaan.”

„Des te beter,” zei de tooverfee; „dan springt op die weigering het huwelijk af. Laat uw vader den ezel villen, dan kost dit het dier het leven en houdt tevens voor het geheele rijk de gemakkelijke goudwinning op.

Het is dus zoo goed als zeker, dat uw vader u het verzoek zal weigeren.

Maar gij houdt er maar op aan, en zegt dat ge nooit met den prins zult trouwen, vóór het ezelsvel in uw bezit is.”

„Ik dank u zeer voor dien raad,” voegde de prinses de vertrekkende fee toe, „en zal precies doen wat u gezegd hebt.”

Aanstands begaf zij zich tot den Koning en sprak tot hem: „Het zonnekleed is beeldig; maar toch is het nog niet het gewaad, waarin ik den Prins hier wil ontvangen.”

„Wat! Zoudt ge dan nog iets sierlijkers willen dan dat kleed, mijne dochter?” hernam de vader.

„Mooi is het wel, papa,” hernam de prinses; „maar ik begeer meer een bijzonder kleed, dan iets dat uitblinkt door groote pracht.”

„Maar wat zou dat dan kunnen zijn?” vroeg de Vorst weer.

„Het vel van onzen ezel, u weet wel, de goudezel,” waagde nu de prinses te zeggen.

De Koning fronste het voorhoofd.

Na eenig nadenken zei hij echter: „En kan ik er vast op rekenen, dat gij dan met Prins Podros zult trouwen, als ik u het ezelsvel schenk?”

„Ja, papa,” hernam de prinses, die er stellig op rekende, dat haar vader dien wensch nooit gehoor zou leenen.

Zij schrikte dus niet weinig, toen de Koning haar deed verstaan: „Het zij dan zoo; 't goede onmisbare dier moet dan maar gedood worden en gij zult het vel hebben. 't Is wel een groot offer, dat door mij en het geheele land wordt gebracht, doch het kan nu eenmaal niet anders.”

Inplaats van met deze beschikking gelukkig te zijn, vergoot de prinses er heete tranen over.

Nog denzelfden dag werd het trouwe dier ter dood gebracht en moest op die wijze ook al ondervinden, hoe ondankbaar sommige menschen kunnen zijn.

Het vel werd den ezel afgestroopt en daarna nog dampende bij de prinses gebracht, die van het griezelige geschenk rilde en beefde.

Nauwelijks was zij weer alleen, of zij brak in luid gejammer los en was aan de grootste wanhoop ten prooi.

Gelukkig kwam haar op dat oogenblik de goede tooverfee bezoeken.

„Kom hier,” sprak de fee; „'t is wel erg, dat al wat wij ondernemen, ons schijnt te mislukken, maar dit is nu nog geen reden om den moed geheel te laten varen.

Droog dus maar spoedig uw tranen en neem dit weinig bekoorlijk ezelsvel op.

Het moet toch het middel worden, om u voor dien gehaten prins Podros in veiligheid te stellen.”

„Hoe zou dit kunnen gebeuren?” mokte de bedroefde koningsdochter.

„Sla het vel om uwe schouderen en wikkel er uw lichaam in,” sprak de fee en vervolgde toen: „vlucht dan heen, ver van hier; waar 't geluk u maar leidt. Hier is een fraai kistje, waarin edelgesteenten en andere kostbaarheden, benevens uwe prachtigste kleederen en ook de wonderlijk glanzende weefsels.

Dat kistje zal steeds onopgemerkt in uwe nabijheid zijn.”

Toen reikte de fee aan het meisje een staf toe, en sprak: „Ziehier, mijn tooverstaf; neem deze mede. Zoodra ge daarmede driemaal op den grond slaat, zal het kistje geopend voor u staan en zult gij er uit kunnen gebruiken wat ge maar wilt.

Doch omhul u nu allereerst met het ezelsvel. Ik wil je daarbij wel even helpen.”

De prinses streefde niet tegen; want liever zou ze alles gedaan hebben wat de fee maar verkoos, om slechts gespaard te zijn voor een huwelijk met den leelijken prins Podros.

Het gelaat en de handen van het meisje werden met een donkere kleurstof bedekt, en daarna hulde de fee haar netjes in het ezelsvel.

't Was nu een erg zonderlinge verschijning.

De prinses groette hartelijk hare goede beschermster en trok toen, langs een smal gangetje van achteren het paleis verlatende, de wijde wereld in.

Als haar eigen vader haar zoo ontmoet had, zou hij haar beslist niet herkend hebben.

De prinses verwijderde zich hoe langer hoe verder van huis.

Toen haar vlucht in het paleis ontdekt werd, was daar natuurlijk alles in rep en roer.

Niemand durfde den Koning het vreeselijk feit mee te deelen.

Maar 't liep tegen den middag en een feestdich was aangericht, om de verloving der prinses met prins Podros te vieren.

Herhaalde malen had de Koning reeds naar zijne dochter gevraagd en zelfs aan de deur van hare kamer geklopt, zonder antwoord te krijgen.

Doodelijk ongerust liep hij rond en eindelijk waagde hij het, om het vertrek zijner dochter binnen te treden.

Zij was verdwenen.

Niemand had iets van de prinses gezien en geen der hovelingen wist den Vorst eenige inlichting te geven.

De goede vader jammerde en weeklaagde, dat men meelijden met hem moest hebben.

„Laat terstond drie honderd ruiters opstijgen en duizend keursoldaten uittrekken,” gebod hij; „om in alle richtingen het geheele land te doorzoeken.

Wie mijne dochter terugbrengt aan het hof, zal eene koninklijke belooning te beurt vallen.”

Al die maatregelen zouden nochtans niets baten, want het meisje was in de landstreek gekomen, waar alleen de toovermacht der beschermende fee van kracht was.

Deze nu kon de prinses onzichtbaar maken en zij deed dit ook terstond, zodra maar een ruiter of voetknecht in hare nabijheid kwam.

Was er niemand in 't rond te zien, dan vervolgde de zonderling uitgedoste prinses maar weer kalmpjes haren weg.

's Nachts vond zij hier en daar wel een hut of grot, om te overnachten en des daags ontmoette zij genoeg medelijdende menschen, die haar welwillend zooveel te eten en te drinken gaven, als zij behoefde om honger en dorst te stillen.

Maar niemand toonde veel lust om dat vuile, vies gekleede meisje in huis op te nemen.

Zoo zwierf zij nog vele dagen verder en kwam eindelijk, niet ver van een groote stad, aan een boerenhoeve, waar zij wat te drinken vroeg.

De boerin had juist behoefte aan eene dienstbode, die belast was met het vuilste en ruwste werk, zooals het schuren van potten en ijzerwerk, het hoeden der kalkoenen, het voederen van het vee en 't zindelijk houden der schapen en geiten der boerderij.

Een mooi baantje was het volstrekt niet, en men kon op de boerderij dan ook niemand lang voor dit werk in dienst houden.

De boerin dacht dus: „zulk een haveloos meisje is zeker wel geen verwend schepseltje en zal dus uitstekend voor al dat vuile en moeilijke werk zijn te gebruiken.

„Zeg eens
meisje,” zoo vroeg de
boerin; „wil jij hier in dienst
treden voor het vuile werk?”

De prinses, die moe en hongerig was, dacht bij zich zelve: „'t is wel niet alles; maar dat doelloos omzwerven is op den duur toch ook niet vol te houden.”

Zij antwoordde dus: „ik wil het wel eens probeeren, goede vrouw; maar geef mij asjeblijft eerst wat te eten en te drinken.”

Aan dat verlangen werd voldaan en weldra aanvaardde de prinses hare nieuwe taak, doch van de overige dienstboden had zij veel te verduren en toen zij daar zoo op het erf der boerderij zat, met dat vieze ezelsvel om het lichaam geslagen, werd zij niet weinig bespot.

Iedereen trok den neus voor haar op en door allen werd zij op minachtenden toon „Ezelsvel” genaamd.

Maar toen zij den volgenden dag moest werken en men zag hoe vlug en handig zij met alles terecht kon, en hoe flink haar alle arbeid afging, toen hielden spoedig de plagerijen op; want nu meende men, dat die „ezelsvel” toch nog zoo min niet was als zij er wel uitzag.

Voortaan had zij dus van de plagerijen geen last meer en werd de prinses met rust gelaten.

Geduldig paste zij op schapen, geiten en kalkoenen, of schuurde ketels en potten.

Nu en dan reinigde zij de stallen en al spoedig zag alles er veel frisscher en zindelijker uit, dan ooit vroeger het geval was geweest.

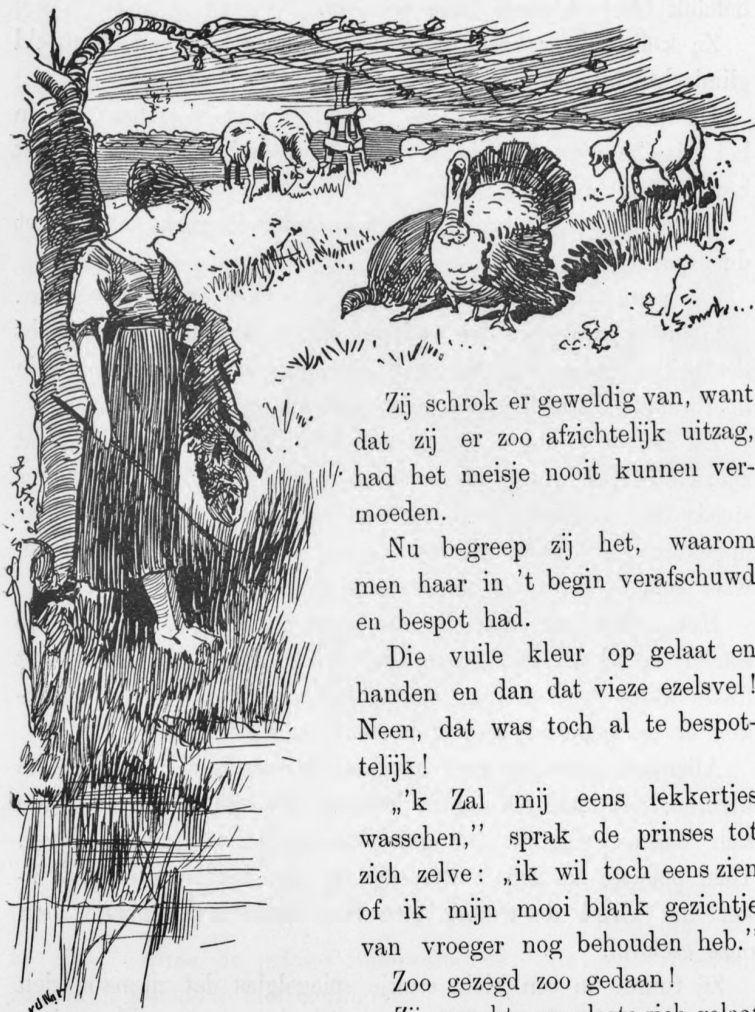
De boer, die gaarne zoo eens wat mocht zeggen als 't rijmde, zei dan ook op een goeden dag tot zijne vrouw:

„Dat ezelsvel
Voldoet mij wel.”

„Mij ook,” hernam de boerin; „wij hebben nog nooit zulk eene trouwe dienstbode voor al dat ruwe werk gehad.”

De prinses echter, die eens hare geitjes hoedde nabij een boschje in een heuvelachtige streek, waar een lief kristal-

helder beekje vloeide, kon op zekeren dag niet nalaten eens in 't spiegelglad beekje naar haar beeld te zien.

Zij schrok er geweldig van, want dat zij er zoo afzichtelijk uitzag, had het meisje nooit kunnen vermoeden.

Nu begreep zij het, waarom men haar in 't begin verafschuwd en bespot had.

Die vuile kleur op gelaat en handen en dan dat vieze ezelsvel! Neen, dat was toch al te bespottelijk!

„'k Zal mij eens lekkertjes wasschen,” sprak de prinses tot zich zelve: „ik wil toch eens zien of ik mijn mooi blank gezichtje van vroeger nog behouden heb.”

Zoo gezegd zoo gedaan!

Zij wachte en plaste zich gelaat en handen en toen zij daarna opnieuw in de spiegelende

beek keek, ontsnapte een blijde kreet aan hare lippen.

Zij zag er nog even bekoorlijk uit als voorheen, en een liefelijk bosje kleurde hare wangen.

Zij knikte haar beeld in den waterspiegel toe en dat beeld glimlachte even blij als het meisje in den ezelsvel.

De prinses kon zelfs de bekoring niet weerstaan om in het frissche water der beek een lekker bad te nemen en dat beviel haar bijzonder goed.

Maar inmiddels begon de zon onder te gaan en zou het dus spoedig avond zijn.

De prinses moest dus wel weer dat nare ezelsvel omdoen.

Gelukkig was het des anderen daags Zondag en dan mocht de geitenhoedster of „ezelsvel”, zoolang in haar dakkamertje doorbrengen, als zij zelve maar verkoos.

Zij bracht er dan nu ook wel heel lang door, want nadat zij zich in het water der beek weer gezien had, zooals zij er steeds had uitgezien, was het verlangen bij de koningsdochter opgekomen om toch, al was 't dan ook maar voor een uurtje, weer eens 't prinsesje van voorheen te zijn.

Het meisje nam den staf der tooverfee ter hand, deed drie slagen op den grond weerklinken en aanstonds zag zij het fraaie kistje met de rijke sieraden en schitterende kleedingstukken er in, geopend voor zich staan.

Allereerst paste zij eens het kleedje aan met de Hemelsche kleuren, dat haar als aan 't lichaam geschilderd zat, en tooide zich daarna rijkelijk met goud en paarden en edelgesteenten. Toen plaatste zij zich 't kroontje op het hoofd en er was zeker in geheel de wereld geen Koningsdochter schooner dan onze ezelsvel.

Zij tuurde in een klein stukje spiegelglas dat zij nabij den mesthoop gevonden en opgeraapt had en mompelde welgevallig: „Ha, zoo zie ik er toch oneindig beter uit, dan in

zulk een vies ezelsvel, met bevuild gelaat en morsige handen.”

„Voortaan” zoo fluisterde zij verder; „zal ik mij elken Zondag zoo tooien.” Zooals zij zich had voorgenomen, deed zij ook en 't speet haar maar alleen, dat ze zich zoo niet in het openbaar kon vertoonen.

„Kregen mijne dieren, de kalkoenen, geiten en schapen mij zoo

te zien,” sprak de prinses binnensmonds; „de goede beesten zouden mij heusch niet herkennen.”

Maar eens op een Zondag, toen zij juist het kleed van zonneglaans had aangetrokken, kwam uit de groote stad de

Kroonprins naar de hoeve gereden, om deze inrichting eens op zijn gemak te bekijken.

De boer was met het hooge bezoek ten zeerste ingenomen en geleidde zijn voornamen bezoeker overal persoonlijk rond.

De Kroonprins scheen groot behagen te vinden in de nette boerenhofstede, de keurige tuinen en de goed onderhouden stallen.

Ook het vee en het pluimgedierte boezemde hem groot belang in.

De hooge bezoeker gaf zijne ingenomenheid te kennen met de geheele inrichting en verlangde ook het inwendige der woning eens te zien.

Juist toen de bewoner den Kroonprins ook op dien tocht wilde vergezellen, kwam er iemand uit de stad, die den boer dadelijk dringend moest spreken.

„Ik zal het zelf wel vinden,” riep de vriendelijke Kroonprins, een flinke, vlugge, jonge man.

Hij begon met een trap op te loopen om eerst het uitgestrekte huis eens van boven goed te bekijken.

Ezelsvel zat rustig op haar kamertje en verlustigde zich in de aanschouwing van hare prachtige kleederen en schitterende sieraden.

Zij zag er in dat zonnekleedje dan ook beeldig uit.

Daar ontdekt de Kroonprins het kamertje, duwt even aan de deur, doch deze blijkt gesloten te zijn.

Eensklaps ontdekt hij het sleutelgat en aanstonds tuurt hij daardoor nieuwsgierig naar binnen.

Verrast sloeg de prins zijne handen in elkaar. Zulk eene liefelijke verschijning had hij nog nooit aanschouwd.

Hij waagde 't niet om aan te kloppen of te trachten het kamertje binnen te gaan. Een soort van eerbied scheen hem daarvan terug te houden, ofschoon hij het wel gaarne zou gedaan hebben.

Dat bekoorlijke wezen, hetwelk hij door het sleutelgat zag, straalde als het zonnelicht; maar boven al dat gestraal en geschitter ontdekte de Kroonprins een mooi, blozend engelenkopje.

Wel een kwartier bleef de jonge man zoo staan, toen sloop hij op de teenen bij de trappen neer en vroeg een paar knechten, die hij beneden ontmoette: „welke schoone koningsdochter zit er in dat vunzige kamertje opgesloten?”

„Koningsdochter! U bedoelt toch dat ezelsvel niet,” sprak een der mannen.

„Wat! die slons, die modderhuid, die vuile geitenmadam,” zei de andere knecht. Ook de andere dienstboden, die het vernamen, slopen nieuwsgierig nader en allen gaven op minachtende wijze leelijke namen aan ezelsvel, zonder ook maar een flauw vermoeden te hebben, dat het meisje, dat daar op dat eenvoudig dakkamertje huisde, eene rijke koningsdochter kon zijn.

Inmiddels had de Kroonprins zich al om inlichtingen tot den boer gewend.

„Welke bekoorlijke jonge dame mag er toch hierboven in dat zolderkamertje wonen?” vroeg hem de prins.

„Uwe Hoogheid vergist U,” hernam de boer; „daar woont volstrekt geene jonge dame, althans geene bekoorlijke.”

Daar vertoeft alleen ezelsvel, een slons, een verwaarloosd, vuil kind, dat door mijne vrouw uit medelijden is aangenomen, om tegen het genot van kost en inwoning op de beesten te passen, de stallen schoon te houden, potten en ketels te schuren en verder het vuile werk te verrichten.

Zij is nogal gewillig en handig, maar ziet er uit als een eend, die pas uit een moddersloot is gekomen.”

„Ben jij ook nog zoo dom, om mij niets anders te kunnen vertellen dan al die knechten en meiden,” dacht de Kroonprins, die er niets van begreep.

Hij groette vluchtig den boer en ijldde naar huis, geheel vervuld van de gedachte aan dat nooit eerder geziene wezen, dat zoo betooverend schoon was en schitterde gelijk de zon.

„Morgen ga ik weer naar de boerderij,” zoo dacht de Kroonprins, en dan moet en zal ik weten wie die mooie jonge dame is.” Hij soesde en tobde er zoo over, dat hij ziek werd van overspanning.

De arme prins was zelfs den volgenden morgen niet in staat om zijn bed te verlaten.

Zijne moeder, eene lieve vrouw, was zeer bezorgd over haren zoon en kon zelfs niet vermoeden wat hem scheelde.

Zij wilde camille-thee voor hem zetten, doch de prins zei: „'t zal niets baten, lieve moeder; ik heb reeds chinine geslikt en andere medicijnen ingenomen, maar 't zit mij dieper.

Er is slechts één middel, moeder, dat mij zal kunnen genezen.”

„Zeg mij terstond, mijn zoon wat dat is,” hernam de bezorgde Koningin; „en al zou 't nog zooveel moeten kosten, ja, al zou 't van het andere eind der aarde gehaald moeten worden, gij zoudt het hebben.”

„Wat ik wensch te hebben, moeder,” hervatte de Kroonprins, „is veel dichterbij.

Ik zou zoo gaarne een tulband willen hebben, die door Ezelsvel was gebakken. Als ik van dit gebak slechts een stukje mag gebruiken, zal mij dit meer helpen dan de allerbeste en allerduurste medicijnen.”

„Ezelsvel!” zeide de Koningin verbaasd; „Ezelsvel! Wie mag dat zijn; ik ken haar niet, mijn zoon.”

„Mag ik het Uwe Majesteit meedeelen,” zei een der oudste dienaren van het hof, en liet er op volgen: „Ezelsvel is de vuile veemid van de hoeve, Majesteit!”

„Nu, dat doet er voor heden niets toe,” ging de Koningin weer voort; „ga nu maar onmiddellijk het gebak bestellen.

Als mijn zoon slechts geholpen wordt, dat is toch het voornaamste.”

De hoveling ging naar de hofstede en bracht den last der Koningin over.

De boerin lachte om deze opdracht en begreep er niets van, hoe men aan zulk een morsig meisje zoo iets kon opdragen.

Toch durfde de boerin niet nalaten, om het bevel ten uitvoer te doen brengen.

Glimlachend vernam Ezelsvel, wat er van haar verlangd werd, doch heimelijk dacht zij: „nu zal ik toch ook eens toonen wat ik kan.”

Aanstands begon zij het deeg voor den tulband te mengen, doch onder het kneden gleed er ongemerkt een mooi gouden ringetje van een harer vingers in het baksel.

Het verlangde gebak viel zoo prachtig uit, dat ieder die het zag, terstond de lust be kroop, om er dadelijk van te proeven. Geen wonder dan ook, dat de Kroonprins, toen hem het begeerde werd gebracht, gretig een stuk van den tulband nam en het met smaak opat.

Dit gebak had hem leelijk kunnen bekomen, want eensklaps voelde hij iets hards tusschen de tanden, dat hij bijna had ingeslikt.

Bij onderzoek bleek het een mooi, keurig bewerkt gouden ringetje te zijn.

't Was nog een geschenk der moeder van Ezelsvel.

De Koningin, die zag wat de Kroonprins in de hand hield, vroeg het ringetje en bezag het nauwkeurig.

„Hé,” sprak zij; „zulk een mooi, fijn ringetje, met een klein wapentje er in gegraveerd; „dat kan dunkt mij, slechts van eene prinses afkomstig zijn.”

„Mocht ik zulk een prinsesje nog eenmaal tot bruid bekomen, moeder!” zuchtte de Kroonprins.

„Lieve moeder,” zoo ging hij na een poosje voort; „zou het niet mogelijk zijn de prinses uit te vinden, aan wie dit ringetje behoord heeft?”

„Misschien wel, mijn zoon,” hernam de moeder; „wij kunnen beginnen om het eens al de prinsessen en hofdames te laten passen.

Misschien is er wel eene bij, die de verlangde inlichtingen kan verstrekken.”

Nu ving men terstond aan om alle prinsessen en hofdames uit te noodigen dat mooie fijne ringetje eens te passen, doch het bleek dat alle vingertjes er te dik voor waren.

„Zou Ezelsvel het ook eens mogen passen, moeder?” vroeg de Kroonprins.

„Daarover moet ik straks eerst eens met uw papa den Koning spreken,” hernam de Vorstin, die het toch wel een beetje al te ver gedreven vond, om zulk een vieze geitenhoedster aan het hof te laten verschijnen.

Weldra deelde de Koningin haren gemaal het verlangen van den Kroonprins mede, en de Koning meende, dat men den jongen man nu maar eens zijn zin moest geven, omdat anders zijne ziekte wel zou kunnen verergeren.

Er werd een hofkoets naar de boerderij gezonden om Ezelsvel af te halen en iedereen stond met open mond toe te zien, toen de weerzinwekkende meid in het vorstelijk rijtuig stapte. Toen zij aan het hof verscheen, schrikte de Koning en de Koningin niet weinig van zulk een zonderling schepsel, met een vies ezelsvel omhangen. Ook de Kroonprins kreeg er haast kippenvel van, toen hij haar zoo zag verschijnen en dacht: „nu heeft hier toch zeker eene leelijke vergissing plaats, want wat ik door het sleutelgat op het dakkamertje mocht zien, was de volmaakste schoonheid, en dit schijnt mij de onover-trefbare leelijkheid te zijn. Nu Ezelsvel er echter was,

diende men ook te zeggen waarom men haar had ontboden.

„Wij wilden eens weten, meisje,” zoo ving de Koningin aan, „of dit fraaie kleine ringetje ook zou kunnen passen aan een uwer vingers.”

„Ik zou het wel gelooven, Majesteit!” antwoordde zij, met een wonderschoone stem.

Toen kwam van onder den ezelsvel een fraai, allerliefst blank handje te voorschijn.

Aanstands bleek het, dat het mooie ringetje precies aan een der vingertjes paste.

Vol verbazing zag men tot het vreemde meisje op, doch hoe steeg niet die verbazing ten top, toen zij eensklaps den tooverstaf te voorschijn haalde en daarmee driemaal achter-een den grond aanraakte.

Toen liet de prinses het ezelsvel vallen en stond zij daar in het schitterend zonnekleed, dat straalde en glinsterde met ongekende pracht.

„Dat is zij, dat is zij!” riep de Kroonprins; „dat is de Koningin van mijn hart!”

Hij ijldo op de schoone bezoekster toe en greep in vervoering hare hand.

„Laat ik eerst Uwe ouders en U vertellen wie ik ben, o Prins,” zeide de Koningsdochter en verhaalde wat er met haar gebeurd was en wat de reden was, dat zij haren vader ontvluchtte.

Toen zij haar lang verhaal geëindigd had, omarmden haar de Koningin en de Koning en van de weeromstuit sloot ook de Kroonprins haar in de armen en vroeg of zij met hem wilde trouwen.

„Met U duizendmaal liever dan met dien verschrikkelijken prins Podros,” gaf de prinses ten antwoord.

„Ik zal terstond renboden naar Uwen Koninklijken Vader zenden, om Zijne Majesteit te berichten, dat zijne geliefde dochter in ons huis een toevlucht heeft gevonden en Hem hier verbeidt om hare bruiloft bij te wonen. Gij hebt veel geleden en ontbeerd, lief kind, doch mijn zoon zal geen grooter genot kunnen smaken dan uw geluk te mogen verzekeren.” Alle toebereidselen tot de bruiloft, die met de grootste pracht en praal zou worden gevierd, werden er gemaakt.

Drie dagen later kwam de Koning, de vader der gevluchte prinses, aan het hof van den naburigen Koning, wiens zoon weldra zijn schoonzoon zou worden en later zijn troonopvolger.

Nimmer echter was er aan het hof, bij de ouders van den Kroonprins, zulk een prachtige stoet aanschouwd, als de Koning uit het naburig rijk met zijne gasten te zien bood.

Rijkgetuigde paarden, fraaie witte en grijze olifanten, kameelen, drommedarissen, struisvogels, giraffen, zebra's, krokodillen, lama's, stapten deftig naast en voor elkander heen, en droegen op den rug een of meer personen.

Zelfs kwamen er rijtuigjes aan, bespannen met flamingo's, kraanvogels, pelikanen, ooievaars en zoo al meer.

In één woord, 't was een ongekennd fraaie stoet. Maar het mooiste was wel, dat de prinses zich voor altijd van den

afschuwelijken prins Podros ontslagen kon rekenen, een zeer gelukkig huwelijk deed en met den Kroonprins en haren ouden vader, zeer prettig en tevreden in het ouderlijk paleis mocht leven.

RIKET MET DE KUIF.

Ergens, ver van ons land, werd eens aan het hof van zekeren Koning een kind geboren, dat er teer en zwakkelijk uitzag.

Het ventje was zoo tener, dat de baker hem zelfs ter nauwernood durfde aanraken en tot de Koningin zei: „O, zie toch eens, waarde Koningin, welk een armzalig schepseltje de jongstgeborene is.”

De Koning, die zoo naar een stamhouder verlangd had, was niet zoo in zijn schik met de geboorte van dit kind, als wel 't geval zou geweest zijn, zoo 't er als een stevige knaap had uitgezien.

„Mooi is hij ook al niet, Sire!” sprak de baker, „maar och, dat zit aan den buitenkant, als 't inwendige maar goed is, en daar valt nu nog weinig over te oordeelen.”

De Koning moest van dit alles nu wel de waarheid erkennen, maar toch vond hij 't heel onplezierig als een Kroonprins er zoo uitzag. De ouders hadden zoo gehoopt, ja, er bijna vast op gerekend, dat hen een kind zou geboren worden, dat er flink en gezond zou uitzien.

Toen de baker het den tweeden dag na de geboorte op de schoot had, zei de Koningin eensklaps half verschrikt: „O, zie eens aan; 't kind heeft nu reeds een kuif op 't hoofd!”

De Koning, die deze woorden ook hoorde, sprak: „dan zal zijn naam zijn Riket met de kuif!”

Niet alleen, dat de kleine erg mismaakt was, maar hij kon ook uren heel verdrietelijk schreien en dus zeer lastig zijn.

Eens dat de baker alles beproefd had, om het kind tot rust te brengen, zonder dat dit gelukte, en reeds allerlei vroolijke liedjes had gezongen, hief zij eensklaps aan:

„Een knaapje, leelijk als de nacht,
Maar als de blanke duif
Geduldig, vriend'lijk, goed en zacht,
Wordt Riket met de kuif.”

Aanstands staakte het knaapje zijn geschrei als had hij de woorden verstaan.

Telkens als hij daarna maar een kik gaf, deed de baker dit liedje hooren, en als bij tooverslag werd het jongetje stil. De Koningin volgde de baker daarbij, ofschoon het haar telkens moeite kostte om te zeggen: „Een knaapje leelijk als de nacht.” Geen moeder getuigt dit gaarne van haar eigen kind, al is 't nog zoo waar.

En dat het maar al te waar was moest de Koningin op nieuw erkennen en zuchtend zei ze, toen ze het kind nog eens goed bekeek: „Arm schaap, wat moet er van je worden; zoo gebocheld, mager, met kromme beentjes en dan die bespottelijke kuif op je hoofdje! Och, och, arme Riket met de kuif!”

Terwijl de moeder daarover heel droefgeestig tobde, werd een tooverfee aangediend, die nu en dan eens aan het hof verscheen. Toen zij tot de Koningin was toegelaten en haar begroet had, bleef zij een geruimen tijd het mismaakte kind aandachtig beschouwen, zonder dat zij een woord sprak; maar toen begon ze heel zachtjes te zingen:

„Een knaapje, leelijk als de nacht,
Maar als de blanke duif
Geduldig, vriend'lijk, goed en zacht,
Wordt Riket met de kuif.”

O, goede fee,” sprak de Koningin,
die weer wat moed kreeg door deze
woorden, die met nadruk waren
uitgesproken; „is het heusch
waar, zal de ongelukkige

vriendelijk, goed en zacht worden?”

„Dat durf ik u verzekeren, o Koningin!

hernam de tooverfee, maar bovendien acht ik mij gelukkig u
veel goeds ten opzichte van dit kind te mogen voorspellen.”

„Is het toch waar?” vroeg de Koningin, nog half en half
twijfelend.

„Twijfel daaraan volstrekt niet, o Koningin,” antwoordde
de fee; „de Koning en Uwe Majesteit zullen groote vreugde
van dit knaapje beleven; er zal geen schranderder en wijzer
kind in het gansche rijk gevonden worden.

Hij zal zoo in wetenschap en kennis uitblinken, dat niemand
met uw Riket te vergelijken zal zijn.

Bovendien wordt den prins het vermogen geschonken, om
de persoon van wien hij 't meest zal houden zoo verstandig
te maken als hij zelf is.

Wees dus goedsmoeds en wanhoop geenszins aan de toekomst
van Riket met de kuif.”

Deze woorden klonken als muziek in de ooren der ouders
en deden weer hun hoop verlevendigen.

Telkens, als de Koningin 's avonds haar kind in de keurige
wieg zacht heen en weer schommelde, was het knaapje niet
eerder tot bedaren te brengen, dan wanneer zij met zachte
stem zong:

„Een knaapje, leelijk als de nacht,
Maar als de blanke duif,
Geduldig, vriendelijk en zacht,
Wordt Riket met de kuif.”

Dan kwam er een lachje op het gelaat van het zoo mis-
maakte kereltje en ging het rustig slapen.

Intusschen werden in een naburig rijk aan het koninklijke
hof, twee dochtertjes te gelijk geboren.

Een der meisjes zag er al weinig bekoorlijker uit dan Riket met de kuif, doch de andere was een schoon kind.

De ouders, ofschoon blij dat tenminste een der dochtertjes er zoo allerliefst uit zag, waren toch geenszins prettig gestemd, dat de andere bijna ontoonbaar mocht heeten.

Ook hier verscheen de goede fee om eens naar de kindertjes te komen zien.

Nadat zij de ouders begroet en de kleinen aandachtig beschouwd had, sprak zij: „wees niet te zeer bekommerd, o Koning en Koningin, over uwe kinderen.

De kleine prinses, die zooveel minder schoon is dan hare mooie zuster, zal onder de meisjes van dit land de wijste en schranderste worden; in alle wetenschappen en kunsten zal zij uitblinken en schitteren.

Het schoone dochtertje zal daarentegen stompzinnig en dom zijn en alle moeite, om haar tot ontwikkeling des verstands te brengen, zal weinig vrucht dragen.

Evenwel verleen ik haar de gave om hem, dien ze op aarde 't liefst zal krijgen, zoo krachtig en schoon te doen worden als zij zelve is.”

Dit was nu wel niet eene voorspelling, welke de ouders geheel bevredigde, doch zij durfden nu weer hoop voeden, dat 't met de dochtertjes misschien nog beter af zou komen, dan zij aanvankelijk gevreesd hadden.

Intusschen sprak iedereen in het Vaderland van Riket met de kuif, met de grootste bewondering over de zeldzame gaven van den Koningszoon, die in kennis weldra de voornaamste geleerden des lands overtrof.

Geen vraagstuk, dat hij niet wist op te lossen; geen wetenschap, waarin hij niet uitblonk.

Wie hem niet kende lachte nochtans om dat nietige mannetje met de vervaarlijke kuif op 't hoofd.

De jonge Riket toch maakte, mismaakt en klein als hij gebleven was, een bespottelijk figuur.

Waren nu maar alle menschen zoo verstandig geweest als Riket's baker, door te zeggen dat dit alles maar aan den buitenkant zit en er minder op aan kwam, als 't inwendige maar deugde; maar de menschen van dien tijd waren in dit opzicht al niet wijzer dan de menschen van thans.

Evenzeer als hij om de gaven van hart en geest werd bewonderd, geschiedde dit in het andere rijk met de leelijke Koningsdochter; maar toen zij en hare schoone zuster grooter werden, bemoeide weldra iedereen zich meer met de laatste dan met de eerste.

Het schoone meisje zag zich steeds door vele jongelieden omringd, maar zoodra deze met haar in gesprek geraakten, trokken zij toch al spoedig weer naar de leelijkste zuster, die zoo geestig kon zijn en zoo verstandig wist te praten.

De mooie, maar domme prinses, kon het dan ook al heel erg maken.

Vroeg men haar bijvoorbeeld: wat is de hoofdstad van Spanje, dan antwoordde zij in vollen ernst: „Berlijn,” of als haar gevraagd werd aan welke rivier ligt Londen, dan gaf zij ten antwoord: aan den Rijn.

Ook in het rekenen kwam aanstonds hare domheid aan den dag; want op eene vraag hoeveel 6 en 6 was, zei ze: vijftien, en aan een hofdame, die van haar wilde weten hoeveel vijfmaal vijf was, antwoordde zij: negentien.

Van taal en natuurkennis had zij heelemaal geen begrip en heimelijk dreef menigeen de spot met de onwetende, doch dit was in waarheid erg liefdeloos, omdat 't toch niet haar schuld was, dat zij niet meer wist.

Eens, zij was toen al achttien jaren, en Riket met de kuif telde reeds twee-en-twintig, ging de schoone prinses in eene

boschrijke streek, niet ver van 't ouderlijk paleis, alleen uit wandelen.

Hoe weinig zij ook begreep, toch hinderde het haar zeer, dat men bij feesten en partijen liever het gezelschap harer

verstandigeen geestige, doch domme zuster opzocht, dan zich met haar te bemoeien.

De huwbare prins en

jonge edel-
lieden, schenen
haar zelfs wel te
mijden.

Terwijl zij over dit alles in het bosch liep te mijmeren, werd de domme prinses

eensklaps vriendelijk gegroet, door een klein jeugdig mannetje.

Het was Riket met de kuif, die naar het rijk haars vaders was getrokken, en zich op reis bevond, om naar eene vrouw uit te zien.

„O,” dacht het meisje, „wat een leelijk mannetje is dat!”

De prins echter staarde de schoone prinses vol bewondering

aan en zuchtte in stilte: „O, mocht deze mijne vrouw worden.”

Hij sprak het meisje vriendelijk toe en zij luisterde naar zijne stem, die toch niet onwelluidend klonk, zonder hem recht te begrijpen.

Zij zuchtte echter nog zwaarder dan straks.

„Mijn lieve prinses,” sprak Riket met de kuif tot de schoone koningsdochter; „waarom zucht gij toch zoo?”

„Och,” antwoordde zij, „omdat ik zoo ongelukkig ben.”

„Wat zegt ge daar,” hernam hij; „gij ongelukkig, zulk een schoon meisje!”

„Wat baat die schoonheid mij!” zuchtte zij opnieuw.

„Zou dat u niet baten? Ik wilde er wel de helft van mijn verstand voor geven, als ik half zoo schoon was als gij,” verzekerde de prins.

„En als gij dan ook zoo dom was als ik?” vroeg zij weer.

„Gij dom! dat kan niet zijn,” hernam hij weer; „iemand, die zoo onvergelykelyk schoon is, kan onmogelyk dom wezen.”

„En toch is het zoo,” verzekerde zij openhartig, doch treurig gestemd; „in het geheele land is geen dommer meisje dan ik.”

„Zoudt gij dan gaarne veel willen weten en niet dom zijn?” vroeg Riket.

„Nu, dat laat zich gemakkelijk genoeg begrijpen,” antwoordde de prinses.

„Dat verlangen kan bevredigd worden, als gij met mij wilt trouwen,” zei Riket weer; „want ik bezit het vermogen de persoon, die ik 't liefst heb, kennis en wijsheid mede te deelen.”

„Dat is aardig,” sprak de prinses.

„En omdat ik u 't liefst heb op de wereld, sta ik u gaarne wat van mijn verstand af,” verzekerde Riket met de kuif, geheel bekoord door de schoonheden der mooie koningsdochter.

„Maar,” zoo ging hij voort; „dan moet gij met mij trouwen.”

„Goed,” hernam de prinses; „kom dan over een jaar maar weer hier; — dan wil ik met u trouwen.”

Toen keerde zij verheugd naar huis terug, want zij ontdekte, dat zij al veel verstandiger was dan ooit te voren.

Alles wat zij vroeger nooit begrepen had, werd haar nu aanstonds duidelijk en 't viel haar gemakkelijk, om tot haar gerichte vragen spoedig en juist te beantwoorden.

Zoowel hare ouders als hare leelijke zuster en alle hovelingen verbaasden zich over de merkwaardige verandering, die er met de domme prinses had plaats gegrepen.

Niemand begreep hoe dit mogelijk kon zijn en ieder verdiepte zich in gissingen.

Van hare ontmoeting vertelde de prinses niets, doch Riket met de kuif, die weer naar zijn vaderland teruggekeerd was, dacht onafgebroken aan haar, die hem zoo lief was.

Van dag tot dag ging zij vooruit in kennis en wijsheid, tot genoegen van hare ouders.

Weldra verdrongen zich om haar de huwbare princen en edellieden, die nu wel gaarne met het zoo plotseling veranderde meisje zouden willen trouwen.

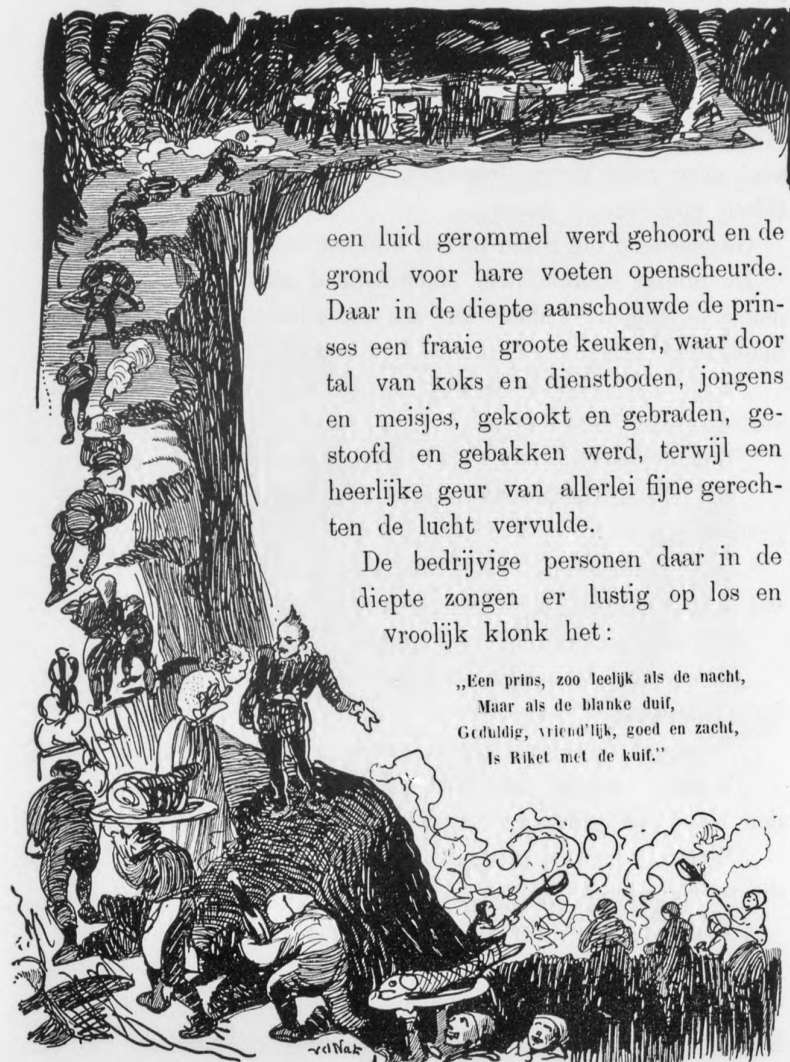
Waar zij zich ook bevond of heenging, bijna altijd was zij omringd van eene drom trouwlustige jonge lieden.

De tijd vlood snel heen, doch aan den vreemden, mismaakten prins dacht het meisje nooit.

Evenmin was zij nog tot een besluit gekomen met welken aanbieder zij het liefst in den echt zou treden.

Eens op een morgen, 't was juist een jaar na de ontmoeting met Riket met de kuif, ging zij weer alleen wandelen in de boschrijke streek.

Op de plaats gekomen, waar de vreemde prins haar ontmoet had, hoorde zij eene vriendelijke stem, en opziende, zag zij weer dezelfde mismaakte vreemdeling voor zich, terwijl plotseling

een luid gerommel werd gehoord en de grond voor hare voeten openscheurde. Daar in de diepte aanschouwde de prinses een fraaie groote keuken, waar door tal van koks en dienstboden, jongens en meisjes, gekookt en gebraden, gestoofd en gebakken werd, terwijl een heerlijke geur van allerlei fijne gerechten de lucht vervulde.

De bedrijvige personen daar in de diepte zongen er lustig op los en vroolijk klonk het:

„Een prins, zoo leelijk als de nacht,
Maar als de blanke duif,
Geduldig, vriend'lijk, goed en zacht,
Is Riket met de kuif.”

De prinses, die het bedrijvige leven verbaasd aanschouwde, zag ook lange tafels staan, met stapels borden, schotels, glazen en wat er verder bij een feestdich behoort.

Zij begreep er niets van.

Toen gingen de knapen en meisjes, onder vroolijk gezang tafels en stoelen, banken en borden, schotels en glazen en nog veel meer naar boven dragen en plaatsten alles op een lommerijken plek van 't bosch.

Glimlachend zag Riket met de kuif het levendig tafereeltje aan.

De prinses staarde hem onderzoekend aan en waagde 't eindelijk te vragen: „Maar wat zou dit alles toch te beteekenen hebben?”

„Wel,” hernam de prins, „zijt gij onze overeenkomst van verleden jaar dan vergeten?”

„Welke overeenkomst?” klonk 't vragend van hare lippen.

„Dat wij heden zouden trouwen, zooals gij toen beloofd hebt.” hernam hij.

„Ja,” zuchtte zij; „'t is waar, ik herinner het mij; maar dat kan toch niet, mijn waarde prins.”

„En waarom zou dat niet kunnen?” vroeg hij.

„Zal je niet boos zijn, als ik dat openhartig meedeel?” luidde de wedervraag.

„Volstrekt niet,” zei hij; „spreek gerust!”

„Welnu,” klonk het toen min of meer schroomvallig uit den mond der schoone; „omdat gij zoo leelijk zijt.”

„Welnu,” liet hij er op volgen; „'t ligt in uwe macht om dit te veranderen.”

„Wat zou ik daaraan kunnen doen?” vroeg zij weer.

„Mij zoo liefhebben als ik u bemin,” hernam hij, en liet er op volgen: „gij weet, schoone prinses, dat mij het vermogen geschonken was, om de persoon, die ik 't liefst op aarde had, zoo verstandig te maken als ik zelf was.

U had ik het liefst en bemin u nog het meest van alle schepselen ter wereld.

Daarom was ik ook terstond bij onze eerste ontmoeting bereid u de helft af te staan van mijne kennis en wetenschap.”

„Dat is waar, en ik dank er u wel zeer voor, waarde prins,” gaf het meisje ten antwoord.

„Maar ik weet ook,” vervolgde de prins weer, dat u het vermogen werd geschonken, om hem, dien ge 't liefst hebt

ter wereld, bijna even schoon en krachtig te maken, als gij zelve zijt. Door mij dus uwe wederliefde te schenken,” ging Riket met de kuif voort, „zoudt gij immers mijne afzichtelijke gestalte kunnen doen verdwijnen.”

„'t Is waar,” riep zij bijna hartstochtelijk uit; „vergeef mij, dat ik daaraan niet gedacht heb, beste prins. Welnu, weet dan, dat ik u liefheb en met u wil trouwen.”

Bij die woorden zag zij onmiddellijk een geheel ander wezen voor zich staan.

De mismaaakte Riket met de kuif was, als bij tooverslag veranderd in een rijzige jonkman, recht van lijf en leden, met een schoon blozend gelaat, die voor de schoone prinses boog, toen naar haar toetrad en glimlachend aan het meisje den arm bood.

Twaalf bruidsmisjes, met kransen om de blonde lokken en in sneeuw witte kleederen, kwamen uit den grond te voorschijn en zongen met vroolijke stemmetjes.

„Een prins, eens leelijk als de nacht,
Thans schoon gelijk de duif,
Bevrijd van aller toovermacht,
Is Riket met de kuif.

Een Koningsdochter, dom weleer,
Is thans met hem gepaard;
Geen toovermachten gelden meer;
Zij heeft hem 't liefst op aard.”

Een blijde lach kwam op het gelaat van het jonge paartje, dat gearmd naar den bruiloftsdisch schreed, terwijl de bruidsmisjes hen zingend begeleidden.

De goede fee had de ouders van het bruidspaar tijdig uitgenoodigd en maar pas waren Riket met de kuif en de Koningsdochter aan tafel gezeten, of men vernam vroolijke muziek en daar verschenen de ouders van het bruidspaar, vergezeld van wel meer dan honderd gasten.

Er werd gezongen en gedanst, gegeten en gedronken en het vroolijk bruiloftsfeest duurde tot den volgenden morgen en toen kraaide de haan en met 't vroolijke leventje was het gedaan.

DE SCHOONE SLAAPSTER.

Heel lang geleden was er eens een Koning en eene Koningin, die over een groot en rijk land regeerden.

In dat Koninkrijk waren zeer schoone bosschen. De bewoners ademden er steeds een gezonde lucht in en werden dan over het algemeen ook zeer oud.

Armoede kwam er bijna niet voor en zoo leidde de bevolking er een zeer gelukkig leven.

De Koning en Koningin werden door het volk even zeer bemind als in Nederland onze jonge Koningin en Hare Moeder.

Toch gevoelde het Koninklijk echtpaar zich niet gelukkig, omdat zij geen kind hadden.

Maar ook aan dat verdriet zou een einde komen.

Jaren toch, na het huwelijk van den Koning en de Koningin, werd er in het paleis een allerliefst meisje geboren.

De jeugdige prinses zag er even fleurig en vriendelijk uit als een klein zachtrood doornroosje en toen de gelukkige ouders dit zagen, noemden zij hun kind doornroosje.

O, wat heerschte er een vreugde aan het hof, toen de lieve kleine ter wereld was gekomen.

Er werden door het geheele land schitterende feesten voorbereid en het volk nam met blijdschap deel aan de vreugde,

die het gemoed der Koninklijke ouders vervulde. Vooral aan het hof was het feestbetoon enig door schitterende pracht.

Alles werd dan ook in het werk gesteld, om dit geboortefeest zooveel pracht en luister bij te zetten, als maar eenigszins mogelijk was.

Zelfs besloot de Koning er alle toovergodinnen, die in zijn rijk woonden, bij uit te noodigen.

Niet minder dan dertien zulke dames, ook wel feeën genaamd, woonden er over het koninkrijk verspreid.

Een er van, woonde heel ver van het Koninklijk paleis verwijderd.

Deze tooverfee stond nu eigenlijk niet zoo heel gunstig bekend en het Vorstelijk echtpaar zag er wel eenigszins tegen op, om ook de booze toovergodin uit te noodigen.

Nu waren er aan het hof precies twaalf gouden borden, met even zooveel kokers of étui's van goud, rijk versierd met paarlen en diamanten.

In deze kokers zaten de gouden lepel met den gouden vork en het mes met gouden heft.

Dit bracht de opperkamerheer er toe, om tot den Koning te zeggen: „Majesteit, er is eene goede reden voor U, om de booze fee niet uit te noodigen. Wij hebben juist zooveel gouden borden, lepels, vorken en messen, dat er niet meer dan twaalf toovergodinnen kunnen uitgenoodigd worden.

Komt nu de booze fee soms later nog te weten, dat al de andere toovergodinnen hier op het doopmaal genoodigd zijn geworden, dan kunnen wij haar zeggen, dat er voor haar geen gouden bord met toebehooren meer in voorraad was.”

De Koning, die het heel druk had, vond alles goed wat de opperkamerheer voorstelde, en liet dus de goede feeën op den bepaalden tijd uitnoodigen.

't Was op een der schoonste lentedagen, toen alles bloeide

en geurde, dat alle toovergodinnen op het kasteel verschenen, hetwelk in 't midden van een plein, omringd van zwaar geboomte, gebouwd was.

Nauwelijks waren de feeën om den rijk voorzienen disch geschaard, of daar trad de Koningin de zaal binnen, met het liefdallig prinsesje op de armen.

Aanstonds stonden de toovergodinnen op, en begonnen een voor een alle goede voorspellingen voor het Vorstenkind uit te spreken.

De een voorspelde haar de schoonste van het geheele Koninkrijk te zullen worden, een tweede voorspelde, dat zij de deugdzaamste, de derde dat Doornroosje de meest talentvolle zou zijn, en zoo deed ieder op hare beurt eene voorzegging.

Reeds waren elf voorzeggingen gedaan.

De twaalfde tooverfee, was opgehouden doordien een wiel was gebroken van haar rijtuig, dat door zes edelherten werd getrokken.

Maar eensklaps vloog er een groote vogel naar binnen. Op zijn rug droeg hij de dertiende toovergodin, de tooverfee, die niet op het doopmaal was verzocht.

„Ik zie, dat hier nog juist eene plaats aan tafel open is,” zei ze brutaalweg; „en daar zal ik nu maar gaan zitten.

Alles, wat door de andere godinnen voorspeld is,” zoo ging zij op bitsen toon voort, „zal de prinses slechts weinig kunnen baten. Zij zal met een spinnewiel in aanraking komen, zich daaraan de hand bezeren en dan sterven.”

De Koning, die juist de feestzaal was binnengekomen, hoorde, evenals de Koningin, vol afgrijzen en ontzetting aan, wat de booze vrouw over hun kind uitsprak.

Inmiddels wenkte de nijldige fee den grooten vogel, sprong op zijn rug en verdween met een nijldigen schaterlach, die akelig door de feestzaal weerklonk.

Daar trad eene jonge schoone fee binnen, boog voor de koninklijke ouders, naderde daarna de prinses, die met een

eenigszins lachend
gezichtje tot haar opzag
en sprak toen plechtig:

„Ik vernam zoeven de booze
voorspelling, o Koning en Koningin, die
door de kwaadaardige toovergodin over uw
geliefd kind is uitgesproken.

Mijne macht strekt niet ver genoeg om de voorspelling te kunnen bezweren, doch ik reken mij gelukkig door mijne toovergaven in staat te zijn, het lot dat uw kind bedreigt, te kunnen verzachten.

Indien de prinses voor haar zeventiende jaar geen spinnewiel zal hebben aangeraakt, zal de voorspelling der booze fee niet meer van kracht zijn. Mocht zij vóór dien tijd zich werkelijk aan een spinnewiel kwetsen, zoo zal zij niet sterven, maar is haar het lot beschoren om honderd jaren achtereen in slapenden toestand te moeten doorbrengen.

Zijn die honderd jaren verstreken, dan zal een schoone prins uit een vreemd land haar wekken en haar tot zijne gemalin maken. Ik blijf voorts met al mijne macht uw kind bewaken.”

Toen de schoone fee dit gezegd had, stonden de elf eerstgekomen toovergodinnen van hare plaatsen op, strekten eenparig haar tooverstaf naar het kind uit en riepen: „Ook wij blijven het schoone Doornroosje bewaken.”

Deze verzekering van de twaalf goede feeën, stelde de Koning en de Koningin weer in zooverre gerust, dat het feestmaal kon doorgaan.

Nog denzelfden dag vaardigde de Koning het bevel uit, dat alle spinnewielen in het rijk moesten worden stukgeslagen en verbrand.

De bevolking vond zulk een bevel van den goeden Koning wel wat onrechtvaardig en zonderling, maar zoodra ieder wist, wat door de booze fee was voorspeld, haastte men zich om het bevel uit te voeren.

Toen kort daarna dan ook in allerlei richtingen soldaten door het rijk werden uitgezonden, om gestreng te onderzoeken of aan den last gevolg was gegeven, konden zij nergens meer een spoor van een spinnewiel ontdekken.

Inmiddels groeide Doornroosje zeer voorspoedig op. Zij was

niet alleen schoon, doch ook vriendelijk en goedhartig, rijk begaafd met talent en bovenal de lust en vreugde van hare goede ouders. De prinses werd door hare onderdanen dan ook als het ware vergood.

Op haar zestiende geboortedag zou het in 't geheele rijk feest zijn en alles beloofde zoo schitterend te zullen worden, dat de feesten, welke bij de geboorte der prinses waren gevierd, er niet bij zouden kunnen halen.

Overal werden smaakvolle versieringen aangebracht en op het feest ten hove waren in de groote receptiezaal de voornamesten van het land, edelen en kunstenaars, vroolijk bijeen.

Juist toen men aan tafel zou gaan, kreeg Doornroosje lust, om eens boven van een der torens van het paleis, over den omtrek uit te zien, naar de versieringen en verdere feestelijkheden van het getrouwe volk.

De Prinses was daar nog nimmer boven in den toren geweest.

Bijna had zij, vergezeld van eenige hofdames, de hoogste zoldering bereikt, toen een eigenaardig gedruisch in hare ooren drong.

Doornroosje stiet een half geopende deur open en blikte in een kamertje, waar eene oude vrouw, de moeder van een der torenwachters, zat te spinnen.

De oude had er nooit van gehoord, dat door den Koning reeds lang geleden het bevel was uitgevaardigd, dat alle spinnewielen vernietigd moesten worden.

De Prinses kende die dingen natuurlijk in het geheel niet.

Zij zeide dus tot de oude vrouw: „He, dat is aardig! Hoe noemt men zoo'n rad?”

„Wel, weet Uwe Hoogheid dat niet?” vroeg de oude vrouw verbaasd.

„Neen, heusch niet, vrouwtje!” hernam Doornroosje.

Het gevolg, dat reeds verder was gegaan, werd nu ook opmerkzaam, doch de Prinses was inmiddels het kamertje binnengetreden.

„Maar dat zou ik ook wel kunnen,” sprak zij tot de oude vrouw.

„'t Zou uwe Hoogheid zeker niet meevallen,” luidde 't antwoord.

„Nu, maar dat wil ik dan

toch eens probeeren,” vervolgde Doornroosje, stak de hand uit naar het snorrende spinnewiel, doch werd op hetzelfde oogenblik vrij gevoelig aan een der vingers gekwetst.

Aanstands zonk zij, zonder eenig geluid te geven, op een rustbank neer en scheen in bezwijming te liggen.

De oude spinster slaakte een kreet; de hofdames snelden toe en jammerend omringden zij de slapende prinses, terwijl sommigen de oude vrouw met verwijtingen overlaadden, omdat zij haar spinnewiel reeds voor jaren niet vernietigd had.

Men beurde het slapende Doornroosje op en droeg haar voorzichtig naar de feestzaal terug.

Somber staarden de Koning en de Koningin naar hun slapend kind, voor wie eenige dienaren haastig een fraai ledikant hadden klaar gezet.

Juist was zij daarop neergelegd, toen voor het kasteel een schoon rijtuigje stilhield, door schoone vlinders getrokken. Eene schoone fee stapte uit het rijtuigje en trad regelrecht de feestzaal binnen.

„Het uur der betoovering is gekomen,” sprak zij; „en opdat de prinses bij haar ontwaken weer alles in denzelfden toestand zal terugzien, als waarin het zich thans bevindt, beveel ik u allen, om met haar in te slapen.”

Even strekte de goede fee haar tooverstaf in alle richtingen uit, of de Koning zoowel als de minste koksjongens sliepen als marmotten.

De tafels waren rijk voorzien en keurig met bloemen versierd, maar van de gerechten evenmin als van de kostbare wijnen, die in kristallen karaffen fonkelden, was nog niets gebruikt.

Alles in het kasteel sliep.

Voordat de toovergodin weer vertrok, zweefde zij in haar vlinderwagen rondom het kasteel en raakte de boomen aan met haar tooverstaf.

Aanstonds begonnen dan de takken zich om en door elkaar te slingeren en eer de nacht was voorbijgegaan, omringde een muur van ondoordringbaar levend groen het kasteel, waarin de Koning en de Koningin, benevens de schoone prinses met de hooge gasten en alle bedienden en wachters, honderd jaren

achtereen zouden moeten slapen. Aldus beschermd voor storingen van buiten kon niemand het kasteel bereiken.

Intusschen gingen de jaren voorbij en allengs wisten nog maar alleen de oude lieden te spreken van de bewoners uit het onbereikbare kasteel.

Meer dan één moedig man beproefde nu en dan door den boschmuur heen

te komen en eens te onderzoeken hoe het er wel in dat geheimzinnige kasteel zou uitzien.

Al wie het beproefde om er in te komen, kon steeds on-

verrichterzake terugkeeren en de dichte plantengroei breidde zich al verder en verder uit, zoodat men ten slotte nog maar alleen op grooten afstand een paar torens van 't paleis boven enkele boomtoppen zag uitsteken.

Eens, 't was bijna honderd jaren geleden sinds de prinses was ingeslapen, bevond zich een vreemde jonge prins in het woud, waar het kasteel stond.

't Was een rijzige, schoone jongeling, met een moedig hart en een aangenaam open gelaat.

Bij het achtervolgen van een hert, was hij van zijn jachtgezelschap afgeraakt en doolde verder en verder, tot diep in het woud.

Eindelijk was hij zoover gekomen, dat hij in 't verschiep een der torens van 't geheimzinnig kasteel te zien kreeg.

Terwijl hij daar in de eenzaamheid staat te turen, nadert een oude man, die bezig is hout te sprokkelen.

„Zeg eens, goede man,” voegt de vreemde prins hem toe; „zeg eens, wie woont daar in dat kasteel?”

„Ik heb van mijn vader wel eens hooren vertellen,” antwoordt de grijsaard; „dat daar vroeger een koning heeft gewoond met zijne vrouw en dochter.

Deze dochter moet een buitengewoon mooie prinses zijn geweest,” vervolgde de oude daglooner.

„Zie zoo,” sprak de prins verder; „ik dacht soms dat daar een toovenaar of eene fee woonde, maar al ware dit zoo, ik moet nog vandaag binnen dat kasteel trachten te komen.”

„Onderneem het maar niet, beste prins,” ging de oude voort; „want het is nog aan niemand gelukt er binnen te komen, en 't getal van hen, die 't beproefd hebben, is niet gering.”

„Dan zullen zij het niet goed aangelegd hebben,” zei de prins luchthartig; „ik zal dat wel eens anders doen.”

Terwijl hij dit zeide, trok hij zijn hartsvanger en begon links en rechts tusschen den muur van levend groen een smal pad te banen.

Het geluk scheen hem te begunstigen, want hij vorderde hoe langer hoe meer; maar het kasteel meer naderende, schenen de boomtakken minder dicht in elkaar gegroeid te zijn.

Eindelijk zag hij eene breede open laan voor zich, die recht-

streeks naar het kasteel geleidde.

Tusschen het hoog opgaand geboomte, welks dicht bladerdak

zelfs geen zonnestraaltje doorliet, heerschte een geheimzinnig duister.

Geen vogeltje liet zich hooren.

Alleen zag men hier en daar een spinneweb hangen, met groote donkere spinnen er in. Met hoog blozend gelaat schreed de prins door de donkere laan, recht op het kasteel toe.

Voor zich, boven op de marmeren stoep, werd hij een

wachter gewaar, die met het hoofd tegen den deurstijl geleund, daar reeds honderd jaren sliep.

't Geleek precies naar een steenen beeld, doch zoodra hij den man genaderd was, zag hij al dadelijk, dat hij geregeld ademde.

De prins ging de stoep op, den man voorbij en trad het voorportaal binnen van het ouderwetsche kasteel.

Ook hier in het voorportaal vond hij eenige slapende wachten.

Zelfs eenige jachthonden, ter zijde van het portaal, sliepen nog even vast als op het oogenblik, waarop de betoovering was aangevangen.

Op de wapenrusting van eenige hellebaardiers weefden de spinnen rustig haar web.

Alvorens de feestzaal te betreden, kwam de prins door een zijdeur in de keuken.

Daar vond hij ook alles slapende.

Koks, keukenjongens en dienstboden, allen zaten of lagen daar, bont door elkaar, als steenen beelden.

De Prins begreep aanstonds, dat hier alles onder den invloed van een groote toovermacht moest zijn.

Hij verliet de keuken en kwam door een kleinere deur in een eenigszins donkere gang.

Aan het eind van dien gang was een trap, die naar een der torens leidde. De Prins klom deze trap op, met het voornemen eerst maar eens naar boven te gaan en daar van uit de spiegaten den omtrek te verkennen, opdat hij, zoo de duisternis soms mocht invallen vóór hij het geheele kasteel had doorzocht, weer een uitweg zou weten te vinden.

Juist toen hij de trappen opklom, sloeg een der torenklokken kwartier voor vier.

De klank was nog zoo helder, alsof de klok eerst gisteren geplaatst was.

Zij werd regelmatig opgewonden, want de man, die voor dit werk had te zorgen, was er mede bezig op het oogenblik, dat de betoovering begon. Hij was de eenige persoon, die op den tijd, waarop hij gewoon was het uurwerk op te winden, dit werk in den slaap bleef verrichten; want deze man sliep, met de handen aan het rad waaraan het uurwerk werd opgewonden.

Toen de Prins de uurwerkkamer binnentrad, zag hij tot zijn verbazing, dat de uurwerkwachter, met gesloten oogen aan het rad ging draaien.

„Zeg mij eens, goede man,” zoo sprak de prins hem toe; „waar ik het Koninklijk gezin kan vinden?”

De man verstond er evenmin iets van, als dat hij de stem van den Prins hoorde.

De mond van den klokkenist bleef half geopend, doch de oogen ontsloten zich niet.

De man verrichtte op dezelfde wijze zijn werk, als men dit wel eens van poppetjes ziet, die méchanisch in beweging worden gebracht.

Die stumper is er nog het ergst aan toe,” mompelde de Prins binnensmonds; „hij schijnt hier de eenige te zijn, die in den slaap nog werkzaam moet zijn.”

Een verdieping hooger gekomen, ontdekte de Prins het kamertje van de oude vrouw. Zij zat er nog, met een hand aan het spinnewiel geslagen, doch hield het hoofd voorovergebogen en de oogen stijf gesloten.

Toen klom hij nog een verdieping hooger en was nu boven op den toren.

Voor de spiegaten, zaten aan beiden zijden torenwachters met den rug tegen het muurwerk geleund.

Ook deze mannen waren in diepen slaap verzonken.

De Prins keek naar buiten.

Helder scheen de zon op het dichte groen van de fraaie boomen, die hecht aan elkaar gesloten, wel drie uren rondom het kasteel een ondoordringbaren muur van levend hout vormden.

Maar overal was het even stil.

Geen vogeltje zag men in 't rond; zelfs geen koeltje bewoog de bladeren.

De Prins kon zelfs de plek niet onderscheiden, langs welken het hem gelukt was dit stille oord te bereiken.

Hij was min of meer bang om de gezelschapszaal of de feestzaal te betreden, doch zijn verlangen de oude Koninklijke familie te zien en vooral het vooruitzicht de schoone Prinses te zullen aanschouwen, was sterker in hem en verdreef ten laatste alle angstvalligheid.

Hij daalde weer de trappen af en sloeg, beneden gekomen, een anderen weg in en opende weldra een breede deur.

Toen trad hij een ruim, smaakvol slaapvertrek binnen, doch vond er niemand.

Ook daar heerschte de stilte van het graf.

De Prins ging in de lengte de zaal door, waar hij twee breede deuren zag, die door hem geopend werden.

Maar welk een zonderling gevoel maakte zich thans van hem meester, nu hij daar eensklaps de feestzaal voor zich zag, waarin het zoo stil was als op een kerkhof.

Zijne verbazing duurde slechts een oogenblik, want daar, aan 't einde der zaal, slechts weinige schreden van hem af, zag hij de schoone Prinses op het sierlijke ledikant uitgestrekt.

Het lieve meisje was nog precies even schoon als honderd jaren geleden.

De Koning zat op zijn troon aan 't eind der tafel en de Koningin leunde met 't hoofd tegen dien troon.

Alle gasten en bedienden bleken zich in denzelfden toestand te bevinden als honderd jaren geleden.

Doch zij allen sliepen voort, omdat het tijdstip der betoovering nog niet voorbij was.

Op de tafels stonden nog alle gerechten onaangeroerd en

onbedorven, terwijl de wijn nog in de karaffen wachtte, om in de kristallen glazen te worden uitgeschonken.

De knappe Prins had nochtans voor dit alles weinig oog. Veel meer werd hij aangetrokken door de schoone

slaapster, daar in dat fraaie ledikant.

Bewonderend stond de vreemde Prins over haar heen gebogen.

Wel eene minuut stond hij zoo en met vreugde zag hij, hoe de schoone slaapster zeer geregeld ademde.

„Gelukkig dat zij leeft!” mompelde de prins op nauw hoorbaren toon.

't Klonk zeer zonderling, het geluid eener menschenlijke stem,

op de plek waar honderd jaren achtereen geen geluid zich had doen hooren of iemand gesproken had.

Daar greep de prins de rechterhand der prinses, welke even buiten het ledekant afhing.

Op dat oogenblik dreunden vier slagen van den toren, en de schoone slaapster opende de oogen en glimlachte tegen den jongen prins, die hare hand in de zijne hield.

„Ha,” zei ze, met zilverreine stem; „zijt gij toch gekomen, van wien ik zoo lang gedroomd heb?”

„Wees gegroet, schoone prinses,” klonk het antwoord van den jeugdigen vreemdeling; „ook ik heb uw beeld dikwijls in den droom aanschouwd en naar dat beeld heb ik dag en nacht verlangd.

Gij moet mijne vrouw worden en wij zullen gelukkig zijn.”

Terwijl de prins zoo sprak, werd de lucht eenigszins verdonkerd in de zaal en statig, met zacht geruisch, kwam een sierlijk rijtuig onder de hooge zoldering langs, getrokken door zes ravenzwarte adelaars, met gouden banden om den hals.

De wagen daalde voor het ledekant en eene vriendelijke oude fee, met zilverwitte haren, stapte er uit en begroette de ontwaakte schoone slaapster.

„Gegroet, gegroet! o, Koningsdochter!” sprak de toovergodin; „aan uw wiegje mocht ik de booze voorzegging der nijldige fee wijzigen en u mijne bescherming beloven.

Dit alles is nu volbracht.

Deze jonge prins, was door uwe goede feeën reeds lang voor u bestemd om uw gemaal te worden.

„Alle toovergodinnen zijn reeds gestorven; ik bleef alleen over, om U na uw honderdjarigen slaap te komen begroeten.

Mijne jeugd vlood echter reeds lang heen en ik vertrek zoo aanstonds, als ik mijja laatste taak verricht heb.”

De schoone prinses, die reeds uit het ledekant was gestapt,

greep de hand der oude goede fee en stamelde woorden van dank, doch de toovergodin zeide: „nu moeten eerst uwe ouders gewekt worden en ook de gasten en de bedienden.

Allen moeten uw geluk aanschouwen. Ook daarbuiten, in het woud om dit kasteel zal de lentevreugde wederkeeren.

Ik heb reeds de boomen en planten met mijn tooverstaf aangeraakt en de gevederde zangers, die zich honderd jaren achtereen niet in dit tooverwoud mochten doen hooren, zijn gewekt en vangen reeds met hun blij gezang aan.”

Terwijl zij nog sprak, klonk de nachtegalenslag in 't rond, herhaald van boom tot boom. Alles scheen van den dood tot het leven teruggekeerd.

Toen raakte de oude fee met haar tooverstaf even het kleed van den Koning en de Koningin aan en zij openden de oogen.

Vol verbazing staarden de ouders naar hun kind, dat in al haar geluk aan de zijde van den blozenden prins stond. De toovergodin maakte plaats voor de prinses, die hare ouders in de armen snelde.

De goede menschen dachten nog te droomen en konden ter nauwernood gelooven, dat alles werkelijkheid was, nu zij hun lief Doornroosje kustte en weer haar zoete stem mochten hooren.

Weer hief de fee haar tooverstaf op, spreidde deze in alle richtingen uit en ook de gasten en bedienden werden wakker.

Een paar der honden in 't voorportaal begonnen zelfs te blaffen en de prins stond onbewegelijk het zonderlinge schouwspel aan te staren, dat zich in de zaal aan zijn oog vertoonde.

Nu nam de toovergodin den prins bij de hand en trad met hem voor den troon van den Koning.

De schoone prins boog zich bijna tot den grond voor het Koninklijk paar en de oude fee nam nu het woord.

„Welkom uit uw langen slaap, O Koning en Koningin!” sprak zij, en vervolgde: „Deze jonge prins, die uit het na-

burig Koninkrijk naar hier is gekomen, had van mij de opdracht ontvangen om Uwe dochter, die honderd jaren heeft geslapen, even als gij en uwe gasten, te wekken en daarna met uwe toestemming uwe dochter, de schoone Prinses Doornroosje, te trouwen.

Aanstands vertrek ik met mijn adelaarswagen om de ouders van den Prins te boodschappen, dat zij morgen naar hier trekken, om het bruiloftsfeest van hun Zoon en uwe Dochter te helpen vieren.

Uw oude volk is gestorven, doch het jonge geslacht zal U met dezelfde trouw dienen als hunne vaders en moeders.

Vaartwel en leeft gelukkig!"

Toen zij deze woorden gesproken had, begonnen eensklaps de muzikanten een lustige wijs te spelen, de fee nam plaats, in haar zonderling voertuig, de adelaars stegen langzaam omhoog en even statig verdween de goede toovergodin, als zij gekomen was.

Nu begonnen ook de bedienden, na zulk een lange rust, zich van hun plicht te kwijten.

De vreemde Prins moest plaats nemen naast de Koningin en de schoone slaapster zat tegenover hem.

Geen wonder dat allen de gerechten en wijnen en het keurig ooft de noodige eer bewezen.

Alles smaakte nog even goed, alsof voor een uur de tafel was aangericht.

Weldra heerschte er een levendige vreugde in de feestzaal van het oude kasteel.

De boomen, uit de betoovering losgekomen, zagen er bijna weer precies uit als voor honderd jaren en de zangvogels kwinkeleerden zoo lustig en blij tusschen het lover, alsof de diertjes eerst voor weinige dagen uit verre streken in dit oord waren aangeland.

Het feest duurde drie dagen achtereen en dit kon ook gemakkelijk, nu zij, die er aanzaten, zoo lang geslapen hadden.

De Prins alleen trok zich den derden avond in het groote ouderwetsche, doch smaakvolle slaapvertrek terug.

Op den morgen van den vierden dag echter werd hij gewekt door het bazuingeschal van herauten, die de komst van een vreemden Koning en Koningin, met hun gevolg vermeldden.

Het waren de ouders van den Prins, die door de goede fee waren ingelicht, waar zij door hun zoon verwacht werden en wat er met den jongen man was gebeurd.

Voor Doornroosje hadden zij de prachtigste geschenken meegebracht, die er in hun land waren te bekomen.

Zij vonden de Koningsdochter, die honderd jaren had geslapen, eene uitnemende vrouw voor hun zoon en werden door dé ouders van Doornroosje met groote hartelijkheid ontvangen.

Toen begonnen de feesten op nieuw en eenige dagen later vierde het geheele land feest, want toen trouwde Doornroosje met den knappen Prins, en een [der muzikanten blies een mooi deuntje op de fluit en daarmee was 't sprookje uit.

DE TOOVERFEE.

~~~~~

Ergens in eene landstreek, ver van hier, woonde in het laatste huisje van zeker dorp eene weduwe met hare twee dochters. Nog maar kort geleden was de man der weduwe gestorven en daarom droeg zij nog altijd rouwkleederen.

Ook de beide dochters liepen nog geruimen tijd na vaders dood in 't zwart.

Eigenaardig mag het heeten, dat de moeder veel meer van de oudste dochter scheen te houden dan van de jongste, niet-tegenstaande deze laatste toch veel prettiger van humeur was en bij de dorpelingen algemeen om hare vriendelijkheid en welwillendheid werd geprezen.

Deze jongste dochter geleek meer op den gestorven vader, die altijd werkzaam en ijverig en daarbij beleefd, gediensstig en zindelijk was.

De oudste dochter was niet alleen norsch, stuursch en koppig, maar daarbij ook trotsch, slordig en lui.

Verzocht de moeder haar dit of dat te doen, dan pruttelde zij altijd tegen, of zei gemelijk: „Kommandeer het maar aan Flora!”

Flora zoo heette namelijk de jongste van het Zusterpaar.

De oudste was Adèle geheeten.

Tot de werkzaamheden, die aan de jongste zuster waren

opgedragen, behoorde onder anderen het halen van versch water, dat soms twee malen per dag moest geschieden. Dit water moest gehaald worden uit een bron, die zich aan 't eind van een naburig bosch bevond.

Er was een flinke put boven deze bron en nabij de monding van dien put een groote steenen vergaarbak, die telkens eerst moest worden volgepompt, alvorens men er de kruiken en kannen uit kon vullen.

Zeide de moeder soms eens: „Adèle, ga jij vandaag eens water halen,” dan antwoordde de oudste al spoedig: „laat Flora het maar doen, moeder!”

Zij is vlug en sterk en U weet ook, dat ik te zwak ben om zoo ver te loopen en zulke zware vrachten te dragen.”

Hoorde de jongste zuster zulk een gesprek van hare moeder met de oudste zuster, dan zeide zij al spoedig: „ik zal het wel doen, zus; ik ben gelukkig gezond en sterk en zoo'n wandeling frischt mij weer heelemaal op.”

Dan nam zij de twee steenen kruiken, of de groote waterkan, en liep er zingende mee naar het woud.

't Scheen of de zangvogeltjes van het bosch zelfs behagen vonden in het vriendelijk meisje, want zoodra Flora langs het pad verscheen, zongen zij haar opgewekt de lustigste wijsjes toe.

En 't scheen dan ook, alsof de bloemetjes zich op de stengels tot haar bogen, als wilden zij het goede meisje een vriendelijken groet brengen.

Nu, vele bloemetjes, vooral zij die wat veel aan de zon waren blootgesteld, hadden dan ook wel reden om dankbaar jegens het goedhartige meisje te zijn.

Zag Flora langs het pad bloemetjes staan, die kwijnden en naar wat verkwikkend vocht smachtten, dan aarzelde zij nooit hun wat water te geven.

Het gebeurde daardoor meermalen, dat zij op denzelfden dag een derde reis naar den brouput moest maken.

Eens, toen zij op den morgen van een heeten zomerdag weer was uitgegaan om nieuwen voorraad te putten, en pas hare kruiken gevuld had, zou Flora juist naar huis keeren, toen zij uit een zijlaan van 't bosch een oud vrouwtje op zich af zag komen.

Het oude moedertje hijgde en leunde vermoeid op haar stokje.

't Was de goede ziel aan te zien, dat zij moede en dorstig was.

De hitte maakte het gaan trouwens moeielijk genoeg.

„Meisjelief,” zoo steunde de oude vrouw; „och, geef mij toch asjeblijft een dronk water van je, want de tong kleeft mij haast vast aan 't gehemelte.”

„Ga maar even zitten, moedertje, hier op dit zodebankje,” antwoordde Flora, en liet er op volgen: „Neem je gemak maar en drink zooveel je lust; ik zal de kruik wel vasthouden.”

De oude zette zich neer en sprak toen met eene vaste, heldere stem:

„Goede woorden zijn als goud
In den mond van jong en oud.”

De oude knikte bevestigend en deed zich aan het frissche water heerlijk te goed.

Toen zij gedronken had, vroeg Flora: „heb je niet iets bij je om wat in te doen, dan zal ik je graag nog wat water medegeven op reis.”

„Neen, dank je hartelijk, beste meid!” zei de oude vrouw en liet er toen op volgen: „Gij behoeft mij niets mee te geven, maar ik wil u iets meegeven, waarvan gij uw geheele leven plezier en voordeel kunt hebben.

Ik heb gezien, dat je een mooi gezichtje hebt en ik mocht ondervinden, dat je hartje nog mooier is.

Welnu, lief kind, ik wil je toonen, dat ik dankbaar ben en machtiger dan een Vorst, om je zulke gaven te schenken, waarvan je altijd plezier zult kunnen hebben.

Telkens, als gij de regelen zult uitspreken, die ik u zoeven voorzeide, zult gij zien, dat die woorden, zoodra ze over uwe lippen zullen komen, terstond veranderd worden in bloemen, goud of edelgesteenten, al naar gij dat zelve verlangt; onthoud ze goed:

„Goede woorden zijn als goud
In den mond van jong en oud.”

Flora wilde het goede oudje bedanken, maar in plaats van de hulpeloze vrouw, zag zij eene mooie tooverfee van het zodebankje opstaan.

De goede fee kneep het meisje even glimlachend in den wang en verdween toen spoedig in het dichtst van het bosch. Alles scheen Flora een droom toe, doch eenigszins nieuwsgierig zei ze tot zich zelve: „ik wil toch eens zien, wat er van deze voorspelling waar is, en wensch nu alleen maar ieder woord in een mooie roos te zien veranderen.”

Toen sprak zij langzaam en met nadruk:

„Goede woorden zijn als goud
In den mond van jong en oud,”

en werkelijk, daar vielen twaalf mooie, prachtige rozen van hare lippen en rolden voor hare voeten.

„Hé, dat is toch aardig,” sprak het meisje; „die kunst moet ik straks thuis ook eens laten zien.”

Intusschen had Flora zich door de wonderlijke ontmoeting veel langer opgehouden dan zij gewoon was, en kwam dus wel een half uur later dan anders in het dorp.

„'t Is wat moois,” pruttelde de moeder; „met zulk een warmte zoo lang uit te blijven; wij versmachten haast van dorst.”

„Waarom loop je ook niet wat harder,” snauwde Adèle; „ik geloof, dat je met den dag luier wordt.”

Flora werd niet toornig, maar het bedroefde haar, zulke barsche uitvallen te moeten hooren, zoo geheel onverdiend.

Doch zij dacht: „ik zal zulke snibbige taal maar eens met rozen beantwoorden” en daarom zei ze tot hare zuster:

„Goede woorden zijn als goud
In den mond van jong en oud.”

Twaalf heerlijk geurende rozen lagen aan de voeten der booze zuster.

„Mijn hemel!” riep Adèle, „wat is dat nu voor kunstmakerij. Kind, waar heb je dat geleerd?”

Ook de moeder gaf hare groote verbazing te kennen, en zei: „ik geloof, beste Flora, dat gij met eene fee in aanraking zijt geweest!”

Beste Flora! dat had zij van hare moeder al in langen tijd

niet gehoord, doch de uitdrukking was het meisje toch hoogst aangenaam.

„Wacht,” zoo dacht ze; „moeder kan wel wat goudstukken gebruiken; ik wil haar maar dadelijk voor die welwillende woorden beloonen.” Daarom sprak zij:

„Goede woorden zijn als goud
In den mond van jong en oud.”

Twaalf mooie blinkende goudstukken rolden uit Flora's mond en vielen vlak voor de voeten der moeder neer, die nog meer verwonderd was dan zoeven, doch zich haastte het goud van den grond op te rapen.

„Mijn lieve, beste Flora,” riep zij ten hoogste verbaasd over alles; „wat is er toch met je voorgevallen?”

De jongste dochter begon nu veel plezier in hare tooverkunst te krijgen en toen de moeder haar zoo vriendelijk toesprak, dacht Flora: „nu moet gij ook nog twaalf mooie parelen hebben.”

Daarom opende zij andermaal glimlachend den mond en zei weer:

„Goede woorden zijn als goud
In den mond van jong en oud.”

Prachtige parelen kwamen er aanstonds te voorschijn en rolden voor de voeten der moeder, die er totaal niets van begreep.

„Maar mijn kind,” sprak zij weer, onderwijl de oudste dochter zich haastte de mooie parelen op te rapen; „mijn kind, hoe is het toch mogelijk, dat gij dit alles verrichten kunt?”

„Moeder,” hernam nu Flora, „ik ontmoette niet ver van de bron eene arme oude vrouw, die zich met moeite langs den weg voortsleepste.

Zij vroeg mij een dronk water en natuurlijk bediende ik de arme stumper, maar toen zij naar hartelust gedronken had, veranderde zij zich in eene tooverfee en schonk mij de gave, om bloemen, goud en edelgesteenten uit den mond te voorschijn te brengen, telkens als ik het versje opzeg, dat ik reeds een paar malen deed."

"Ik ben 't al weer vergeten," sprak de hebzuchtige Adèle, die nog meer kostbaarheden verlangde.

"Nu dan," hervatte Flora; dan wil ik 't U nog eenmaal voorzeggen, en dan zullen de woorden in mooie diamanten veranderen; voor elk woordje er een!"

Weer zei ze met nadruk, heel langzaam:

„Goede woorden zijn als goud
In den mond van jong en oud."

Werkelijk vielen er twaalf kostbare diamanten uit haren mond en de oudste zuster ving de dure steenen in haar voorschoot op.

"Dat is een onbetaalbare kunst," riep de moeder en liet er onmiddelijk op volgen: „Adèle, gij moet ook trachten die kunst te verkrijgen. Ge zijt thans niet meer zoo heel zwak."

"Ik zou het nu reeds kunnen beproeven," antwoordde de oudste dochter en zei toen, even als hare zuster even te voren:

„Goede woorden zijn als goud
In den mond van jong en oud."

Er kwam echter niets uit haren mond te voorschijn, dat naar goud, paarden of edelgesteenten geleek.

"Alleen de fee kan u de gave schenken, mijne dochter," voegde de moeder Adèle toe.

"Daarom moet gij morgen maar eens water uit den bronput halen.

Let dan vooral goed op of gij ook eene oude vrouw aan den weg ziet en zoo gij haar ontmoet, zorg er dan wel voor niet zoo bits en norsch te zijn als gewoonlijk, doch spreek haar vriendelijk en medelijdend aan.

Mocht zij van u te drinken verlangen, bied het haar dan vriendelijk aan.

Misschien zal zij u even mild willen gedenken als uwe zuster."

De hebzuchtige Adèle had hier wel ooren naar, ofschoon zij 't eene vernedering voor zich vond, om met een kruik vol water te moeten sjouwen.

Ontving zij van de tooverfee de gave welke aan haar zuster reeds was verleend, dan zou zij nooit zoo dwaas zijn om het versje op te zeggen voor een hand vol bloemen.

Zij zou dan wel zorgen, dat er niets dan goud en edelgesteenten uit haar mond zouden vloeien, en dan was zij spoedig rijk.

Den volgenden morgen, toen het hare beurt zou worden, scheen haar de taak om een half uur lang zoo'n vracht water te dragen wel wat al te erg en zij bedankte er ten slotte voor; omdat zij zich schaamde voor de menschen.

"En ik wil beslist dat je 't doen zult," sprak de moeder boos. Toen Adèle zag, dat haar moeder niet te vermurwen was, durfde zij niet meer tegenstreven en ging pruttelend naar den bronput, met de kruik aan de hand.

Maar nauwelijks had zij het huis verlaten, toen zij zich herinnerde, dat er op het kabinet nog een oude zilveren schenkan stond.

„Dien kan neern ik mee,” dacht ze; „die is gemakkelijker te dragen dan de zware grauwen kruik.”

Zij was er mee weg vóór hare moeder het beletten kon, anders had deze het nooit toegelaten.

Inmiddels was zij na een half uur aan de bron gekomen en begon weldra haar schenkkan te vullen. Toen Adèle daarmee gereed was, stond de fee aan hare zijde.

Deze was nu niet in het gewaad en de gestalte eener arme oude vrouw, doch vertoonde zich vol gratie als eene voorname prinses.

„Kindlief,” aldus sprak de tooverfee het meisje aan; „kindlief, geef mij asjebliet een weinig te drinken.”

„Je meent zeker dat ik eene dienstmeid ben,” antwoordde Adèle norsch.

„Maar al zijt gij meer dan eene dienstbode,” vervolgde de fee; „zoo zoudt gij mij evengoed toch wel een dronk water kunnen geven.”

„Als jij drinken wilt,” luidde het snibbig, dan moet je maar zelf putten en dan zie je maar één kan te krijgen ook.”

„Gij schijnt een slechte opvoeding te hebben genoten, of zeer onwillevend van aard te zijn;” voegde de fee haar toe.

„Dat gaat jou niets, niemendal aan,” hernam Adèle op ruwen toon.

„Daarin zoudt ge u wel eens kunnen vergissen, meisje!” antwoordde de fee.

„Meisje!” zeide Adèle hooghartig; „gij hebt eene jonge dame voor U.”

„Dat kan niet zijn,” hernam de fee weer; „jonge dames zijn netter in hare uitdrukkingen.”

„Nu weet je wat,” snauwde het meisje op denzelfden toon terug; „ik heb met al die praatjes niets te maken en ik

zeg je nog eens, als je te drinken wilt hebben, ga je maar zelve putten.”

„Gij hebt U al te zeer vergeten, meisje,” zei de fee bestraffend en om je te doen weten, met wie gij gesproken hebt, verzoek ik U om mij na te zeggen, als je tenminste durft:

„Woorden, bits en vol venijn,
Slangen, padden kunnen 't zijn.”

„Dat zou wat wezen, om zoo iets te durven zeggen,” spotte het onnadenkende meisje en zei hardop na:

„Woorden, bits en vol venijn,
Slangen, padden kunnen 't zijn.”

Nauwelijks had ze een woord gezegd, of een kleine slang ontglipte haren mond en bij 't tweede woord rolde er een pad over hare lippen.

't Was haar onmogelijk om op te houden en telkens kwam er een pad of een slang uit haren mond, bij elk woord, dat zij verder sprak.

Vol afgrijzen staarde zij naar den grond, waar de afzichtelijke dieren door elkaar liepen.

„Zoo behandel ik hardvochtige, booze meisjes,” voegde de fee haar toe, en besloot aldus: „nu zult ge zeker wel gemerkt hebben, dat ik de tooverfee ben, doch je straf is met dit lesje niet geëindigd.

Wanneer ge voortaan iemand weer bits of scherp wilt toespreken, zult ge eerst telkens dat versje zeggen, of ge 't wilt of niet, en dan komt voor ieder woord eene slang of pad over je lippen.”

Toen de fee deze bedreiging had uitgesproken, liep zij naar 't dichte woud en verborg zich daarin.

Adèle, eerst stom van ergernis en schrik, wilde haar eene verwensching achterna schreeuwen, doch zoodra zij vol woede meende te beginnen, ontglipten haar tegen wil en dank de woorden:

„Woorden, bits en vol venijn,
Slangen, padden kunnen 't zijn.”

Onmiddelijk vielen haar sissende slangetjes en vieze padden uit den mond.

Verschrikt greep het meisje den schenkkan en snelde heen, vast besloten om nooit weer water te gaan putten.

Hare moeder stond haar reeds aan de deur af te wachten en vroeg nieuwsgierig:

„Nu, hebt gij ook de fee gezien?”

Deze vraag deed weer opnieuw de gramschap van het boosaardige meisje ontwaken en reeds stond zij op het punt brutaal te antwoorden, doch eer zij kon zeggen: „Jij hebt dat wel geweten,” en „ik bedank er voor ooit weer water te halen,” kwam er van hare lippen:

„Woorden, bits en vol venijn,
Slangen, padden kunnen 't zijn.”

Terstond buitelden weer slangen en padden uit haren mond en de moeder slaakte een kreet van schrik.

„Maar kind,” riep zij half schreiend uit; „wat is er toch met je gebeurd?”

Adèle, bij 't vernieuwd gezicht van die akelige slangen en vieze padden weer wat kalmer geworden, deelde haar moeder alles mee, wat er was voorgevallen en welke ontmoeting zij had gehad.

„Maar lieve kind,” sprak de moeder zacht vermanend; „waarom hebt gij u ook zoo bits en onverstandig gedragen. Zoo gij een dronk water aan de dorstende fee hadt gegeven, ware u misschien een zelfde gave verleend geworden als aan Flora.”

Bij het vernemen dezer woorden, ontstak Adèle opnieuw in toorn en werd vreeselijk boos op haar jongste zuster. Zij wilde dat meisje, dat toch geheel onschuldig was, opnieuw gaan beledigen, doch zoodra zij den mond opende, klonk het weer:

„Woorden, bits en vol venijn,
Slangen, padden kunnen 't zijn.”

Andermaal kropen er slangetjes over hare lippen en vielen er padden langs haar kin op den grond, waar de afzichtelijke beesten op den vloer door elkaar kropen.

Adèle schreide vol machteloze woede en hare zachtmoedige zuster, die medelijden met haar gevoelde, dacht: „ik wil haar eenige vergoeding schenken, en eenige goudstukken voor haar doen verschijnen.” Zij sprak daarom alleen:

„Goede woorden zijn als goud
In den mond van jong en oud.”

Mooie, fonkelnieuwe goudstukken rolden in 't rond en de venijnige zuster was niet zóó boos, of zij haastte zich toch om maar spoedig het goud op te rapen.

„Dat versje moogt ge nog wel honderd malen opzeggen,” sprak zij tot Flora, doch deze was van meening, dat goede gaven niet misbruikt mogen worden.

Dit wekte weer aanstonds de drift bij Adèle op en zij wilde

hare goede zuster eens recht scherp afsnauwen, maar 't ging weer even als pas te voren, zoodra zij iets wilde zeggen, klonk tegen wil en dank:

„Woorden, bits en vol venijn,
Slangen, padden kunnen 't zijn.”

Ook nu weer kropen en schoven even zoovele der afschuwelijke dieren dooreen als er woorden gezegd waren.

Zoo iets verschrikkelijks vond Adèle dan ook wel wat al te erg en zij nam zich voor in het vervolg voorzigtiger te zijn.

's Avonds en ook in 't vervolg, ging Flora er weer welgemeed op af, om het noodige drinkwater uit den bronput te halen.

Eenige dagen later, zei Adèle tot hare moeder: „ik geloof, dat niemand anders schuld heeft aan wat mij overkomen is, dan Flora. Zij zal de fee met haar mooie praatjes tegen mij hebben opgehitst. Maar ik zal het haar betaald zetten. Als zij voortaan niet minstens tien malen per dag het versje opzegt, dat ons goud en kostbare steenen levert, zal ik haar niet afsnauwen of uitschelden, maar ik ransel haar met bezem of tang, of wat er maar in mijne handen komt, net zoolang, totdat zij het minstens een dozijn keeren achter elkaar uitspreekt.”

„Als gij 't niet te erg maakt,” hernam de moeder; „ga dan maar je gang; want ik vind ook, dat wij van Flora's gave veel meer voordeel zouden kunnen genieten; dat kind is er veel te zuinig mee.

Als zij wilde, zou zij ons schatrijk kunnen maken en 't kost haar niemendal.”

„Nu moeder,” liet de oudste zuster er weer op volgen; „laat mij straks maar eens begaan; ik zal 't haar wel inpeperen.”

Toen Flora, zacht een aardig liedje zingend, met haar water-

vracht te huis kwam, wachtte de booze Adèle haar reeds met de tang in de hand af.

„'t Was beter ons wat goud te geven, dan zoo te zingen; daar win je toch niets mee,” voegde zij het goede meisje toe.

„Maar gij hebt immers gisteren nog goud gehad en eergisteren parelen,” hernam Flora; „ik mag de goede tooverfee toch niet boos maken en dat zou ik misschien doen, als ik misbruik maakte van de gave, die zij mij schonk.”

„Een mooie tooverfee,” wilde de zuster boosaardig uitroepen; maar nog juist in tijds dacht zij aan de afschuwelijke slangetjes en padden en klemde de lippen daarom stijf op elkaar.

Nu nam de moeder het woord en sprak: „Hoor eens kind, wij verlangen, dat je in het vervolg ten minste tien of twaalf keeren per dag het versje zult opzeggen; want wij verlangen rijk, schatrijk te zijn.”

„Maar lieve moeder,” zeide Flora nu; „wij hebben immers aan niets gebrek.”

„Dat doet er niet toe; gij hebt het gehoord, schatrijk willen wij worden en daarom moet gij alle dagen op zijn minst twaalf malen het versje uitspreken, dat ons rijk kan maken.”

„Maar als men gezond is en alles kan bekomen, wat men redelijkerwijze noodig heeft, is men dan niet rijk?” waagde Flora nog op te merken; maar de booze zuster diende haar een slag toe met de tang en wilde woest uitroepen: „Toe gauw, zeg op 't versje of ik sla je dood,” toen slechts dit uit haar mond werd gehoord:

„Woorden bits en vol venijn,
Slangen, padden kunnen 't zijn.”

Natuurlijk kwamen nu ook weer onmiddellijk de leelijke slangetjes en padden over hare lippen rollen en de driftige

Adèle begon met de tang onder het gedierte dat langs den vloer kroop, duchtig om te ranselen.

Toen wendde zij zich, zonder verder te spreken, met nijdige blikken en wilde gebaren tot hare zachtaardige zuster en sloeg links en rechts zoo onbarmhartig, dat de verschrikte Flora luid jammerend de deur uitliep en vluchtte.

Bij den bronput stond zij een poos stil en liet hier aan hare tranen den vrijen loop.

Eensklaps hoorde zij een welluidende stem de vraag tot haar richten: „waarom zijt gij zoo bedroefd, lief meisje?”

De weenende hief het hoofd op en zag de kroonprins voor zich, die van de jacht uit het bosch terugkeerde.

„Och,” mijnheer de Kroonprins,” sprak het meisje; „ik ben ons huis ontvlucht, omdat mijne zuster en ook mijne moeder mij niet kunnen uitstaan en nu ergerlijk mishandeld hebben.”

Zij toonde hare armen, waarop de blauwe strepen nog zichtbaar waren, welke door het slaan met de tang waren veroorzaakt.

„'t Is schandelijk,” riep de Kroonprins verontwaardigd; „waarom vinden vele menschen er toch telkens behagen in om elkander kwaad te doen!

„Wat kon alles beter zijn,” vervolgde hij; „als iedereen goed wilde en goede woorden sprak; een goed woord vindt dikwijls eene goede plaats.”

„U hebt gelijk, Hoogheid,” hernam Flora:

Goede woorden zijn als goud
In den mond van jong en oud.”

Onbeschrijfelijk was de verwondering van den Kroonprins toen hem, bij deze woorden, twaalf prachtige geurende rozen voor de voeten lagen.

„Bij U,” sprak hij eindelijk; „zijn goede woorden nog iets schooners dan goud.”

„Bloemen zijn schooner dan goud, „dat is waar,” hernam Flora; „maar ook het goud kan men gebruiken.

De tooverfee, die mij de gave schonk om naar willekeur bloemen te voorschijn te kunnen brengen, gaf mij tevens het vermogen om goud en edelgesteenten op dezelfde wijze te verkrijgen, al naarmate ik dit zelve verlang.”

„'t Is zeker eene schoone wondergave,” liet de Kroonprins op deze woorden van het meisje volgen; „maar hoe heeft men U kunnen verjagen, die aan uwe familie zooveel fortuin kon bezorgen.”

„Omdat ik niet gedoogde,” antwoordde het meisje; „dat van de wondergave misbruik zou worden gemaakt.”

„Dat is zeer verstandig geoordeeld en tevens een bewijs van uwe bescheidenheid,” voegde haar de Kroonprins toe en al naarmate hij de liefvallige Flora opmerkzaam gadesloeg, werd het verlangen sterker in hem haar tot zijne vrouw te verheffen.

„Dus,” zoo sprak hij weer; „bij het opzeggen van het versje, dat gij zoeven hebt genoemd, kunt gij naar eigen verkiezing bloemen, goud of edele steenen te voorschijn brengen?”

„O, ja, Hoogheid!” hernam het meisje en daar u als een aandenken aan deze ontmoeting misschien 't liefst edelgesteenten wilt hebben, schenk ik er u gaarne eenige.”

Twaalf mooie flonkerende steenen lagen er in het gras, nadat zij langzaam gezegd had:

„Goede woorden zijn als goud
In den mond van jong en oud.”

„'t Zijn zeker heel mooie steenen,” zei de Kroonprins; „maar,”

zoo liet hij er op volgen, „de edelste van allen zijt ge zelf: het edelste meisje en de schoonste bloem. Uw bezit is meer waard dan goud en edele steenen en bloemen.

Lief, goed kind, wordt mijne vrouw.

Volg mij naar mijne ouders, opdat zij u leeren kennen en waardeeren, zooals ik.”

De Kroonprins greep hare hand en zij ging met hem mede.

Na een uurtje kwamen zij aan het vorstelijk kasteel, waar Flora buitengewoon vriendelijk werd ontvangen.

Daar hoorde zij andere woorden spreken dan thuis zoo vaak van de driftige moeder of hare boosaardige zuster.

Weldra werd op het hofkasteel nu de bruiloft gevierd van den Kroonprins met de liefallige Flora.

Adele was na het vertrek der jongste zuster zoo boosaardig en ongeneeslijk kwaad geworden, dat haar moeder haar 't bosch had moeten injagen, omdat 't in en om haar huisje letterlijk wemelde van slangen en padden.

De tooverfee zat mede aan den bruiloftsdisch op het kasteel, toen de zachte Flora in het huwelijk trad.

Op het uitdrukkelijk verlangen der goede dochter was ook hare moeder op het schitterend feest tegenwoordig en verzoende zich geheel met de zachtmoedige Flora, die van tijd tot tijd nog alleen eens het tooverversje liet hooren, als hare moeder behoefte aan geld had. Voor den Kroonprins behoefde zij dit niet te doen, want deze was rijk genoeg. Alleen uit aardigheid zei ze tot hem nog wel eens:

„Goede woorden zijn als goud
In den mond van jong en oud,”

maar dan schonk zij hem alleen twaalf van de schoonste en geurigste bloemen.

KLEIN DUIMPJE.

Niet ver van een zeer groot bosch woonde, reeds lang geleden, in een eenvoudige hut, een houthakker met zijne vrouw en zeven kinderen.

De jongste van dit zevental, allen jongens, was een klein, tenger kereltje, maar zeer schrander.

Omdat hij er zoo nietig uitzag, werd hij zoowel door de ouders als zijn broertjes, altijd Klein Duimpje genoemd, ofschoon de broeders ook dikwijls bij verkorting alleen maar Duimpje tegen hem zeiden.

Trouwens de oudste der jongens was ook nog niet zoo heel groot en telde nog geen dertien jaar.

Klein Duimpje was nog maar zeven.

't Ging in den laatsten tijd met de houthakkerij niet erg voordeelig; want ofschoon de ijverige man dag aan dag zijn best deed, werd het werk maar sobertjes beloond en zijn baas had hem al sedert een paar weken het loon niet uitbetaald.

Omdat nu de houthakker niets ontving, kon er ten laatste ook geen brood of ander voedsel meer worden gekocht en moest het gezin honger lijden.

De vader kon het al evenmin aanzien als de moeder, dat de kinderen schreiden van honger.

Zelfs Klein Duimpje, anders zoo'n vroolijke snaak, zag er bedrukt en neerslachtig uit.

Toen de jongens 's avonds naar bed waren gebracht en de

houthakker met zijne vrouw bij het vuur zaten en zwijgend naar de vlammetjes der brandende takken keken, zei de man met een diepe zucht: Hoor eens moeder, dat gaat zoo niet langer.

„Neen,” antwoordde de vrouw; „maar wat moeten wij beginnen?”

„Wij mogen onze kinderen niet van honger laten omkomen,” vervolgde hij.

„Wisten wij maar iets te bedenken, wat uitkomst kon geven,” liet zij er weer op volgen.

„Nu,” zoo sprak de houthakker verder; „ik weet er wel iets op: maar jij moet daarbij een handje helpen.”

„Als wij onze kinderen kunnen helpen,” zei ze met vuur; „zal het aan mij niet liggen.”

„Luister dan goed toe,” vervolgde de man.

„Morgenochtend, tegen dat de zon opkomt, gaan wij met alle jongens naar het bosch en trekken er uren ver in; dan zenden wij de kinderen van ons heen om kruiden te zoeken en keeren, als zij ver genoeg weg zijn naar huis terug.”

„Dat nooit! riep de vrouw verschrikt;” die arme stakkers zoo aan hun lot overlaten! Dat zou zonde en schande zijn!”

„St! St! schreeuw zoo hard niet, moeder,” ging de houthakker voort; anders worden ze nog wakker en dit is nu heelemaal niet noodig. Gij begrijpt toch dat het uit bestwil geschiedt. 't Is toch immers beter, dat de jongens naar een andere streek trekken dan hier van honger omkomen.

Als wij ze morgen ver in 't bosch achterlaten, zullen zij wel beproeven een uitweg te vinden en gelukt 't hen om er aan den anderen kant uit te komen, waar meest welgestelde boeren wonen, dan is er aan al hun ellende een einde.”

„Maar hoe zullen zij daar komen?” vroeg de bezorgde moeder weer; „de arme kinderen weten er immers heg noch steg.”

„Laat dat maar aan Klein Duimpje over,” hernam de houthakker; „hij is wel de kleinste, maar 't is een bij-de-hand kereltje!”

„Dat zult ge morgen wel zien, vadertje!” dacht Klein

Duimpje, die van honger niet kon slapen en alles gehoord had wat vader en moeder samen bespraken.

De dreumis was stilletjes uit bed geklauterd en onder moeder's stoel gekropen, waar niemand hem kon zien.

Nog lang redeneerden vader en moeder over de zaak en eindelijk praatte de houthakker zoo mooi, dat de vrouw eindelijk tegen wil en dank toegaf.

Toen sloop Klein Duimpje op zijn teentjes naar de bedstede en kroop bij zijn broers onder de dekens, maar slapen kon hij niet. 's Morgens stond hij al heel vroeg op.

De broertjes sliepen nog en vader en moeder waren ook nog niet wakker.

't Kleine ventje ging op een stoel staan om den grendel van de deur te schuiven en liep daarna op een drafje naar het beekje, dat achter hun tuintje was.

Daar zocht hij zooveel steentjes als hij maar vinden kon en stopte er beide zakken mee vol.

Juist kwam hij weer in de hut, toen zijn vader was opgestaan.

„Hé Duimelot!” zei de man; „waar kom jij al zoo vroeg van daan?”

„Ik had zoo'n honger, vader!” antwoordde 't knaapje; „en nu heb ik een wortel uit den grond getrokken in ons tuintje en toen heb ik mijn handen wat afgewasschen in 't beekje.”

„Haal dan voor ieder van je broertjes ook maar een wortel,” sprak de houthakker; „want aanstonds gaan wij allemaal 't bosch in. Moeder en ik zullen houthakken en jij, met de broers, moeten achter in 't bosch kruiden zoeken.”

Een kwartier later ging de heele stoet naar het groote woud, waar 't onder de dichte bladeren nog schemer was.

Vooraan ging de vader, met de bijl over den schouder.

Vlak achter hem liep de vrouw en Klein Duimpje kwam heel achter aan.

Telkens als hij een paar schreden gedaan had, liet hij ongemerkt een steentje vallen op het smalle pad.

Juist waren al zijn steentjes op, toen de vader zei: „Ziezoo, jongens! blijven jelui hier nu kruiden zoeken, dan ga ik met moeder hout hakken. Straks, vóór 't donker wordt, komen wij je weer halen.”

De ouders trokken verder, doch ze waren weg en ble-

ven
weg.

De broertjes keken erg benauwd, maar Klein Duimpje zei: „maak jelui je nu niet bang; ik zal je wel weer thuisbrengen; volg mij maar vóór 't donker wordt.”

Aanstonds gevoelden de jongens zich meer op hun gemak

en volgden Klein Duimpje op den voet, die nog goed de 's morgens uitgestrooide steentjes kon zien en zoo gemakkelijk den weg naar huis terugvond.

De ouders waren niet gaan houthakken, maar aanstonds langs een kleinen omweg naar huis teruggekeerd.

Daar zaten ze in droevig gepeins. De moeder schreide en de vader zuchtte. 't Berouwde hem nu vreeselijk, dat zij de kinderen aan hun lot hadden overgelaten.

Terwijl vooral de moeder bitter jammerde, kwam juist een knecht van den baas, om den houthakker het achterstallige loon te betalen.

Spoedig werden nu brood en andere levensmiddelen gekocht en weldra stond een groote ketel met brij te vuur.

„Och,” zuchtte de moeder; „de arme kinderen! hadden wij ze maar niet verlaten!”

Het eten was al lang klaar, maar zij kon niets door de keel krijgen.

't Werd reeds donker in het bosch; maar toen de jongens eenmaal weer op het bekende pad waren, kwamen zij spoedig bij de beek aan.

Op dat oogenblik riep de ongelukkige moeder in vertwijfeling: „Wie weet wat er van onze arme kinderen geworden is!” toen Klein Duimpje de deur opende en haar toevoegde: „hier zijn wij, moeder!”

Zij snelde op de knapen toe en omhelsde haar zevental schreiend, doch de vader greep gauw een handvol lepels en stopte ieder der jongens er een in de handen, met deze woorden: „Eet maar gauw; er is nu overvloed!”

Nu, dat lieten zij zich geen tweemaal zeggen, want ze vielen op de brij aan als uitgehongerde wolven, zoodat al spoedig alles op was en moeder nog een stapel boterhammen moest klaar maken.

Een uurtje later sliepen allen even rustig.

Dagen achtereen hadden de hutbewoners over niets te klagen, maar eer men een maand verder was, had men weer gebrek aan alles.

De baas was gestorven en nu scheen het of er in 't geheel geen loon meer aan den houthakker zou uitbetaald worden.

Door den nood gedrongen, overlegden eindelijk op een avond de ouders weer, nadat de kinderen te bed waren gebracht, om de jongens toch maar in 't bosch te brengen en dan aan hun lot over te laten.

„'t Was toch nog beter dan thuis van honger te sterven,” zoo sprak de vader, en de moeder verzette zich nog heviger dan de eerste keer, maar liet zich ten slotte toch weer door den man bepraten.

Ook nu had Klein Duimpje, die wakker was gebleven, alles verstaan, en toen hij zijn vader hoorde zeggen: „nu zullen wij een anderen kant uitgaan,” dacht hij: „dan ga ik morgen vroeg weer steentjes opzoeken.”

Hij had aan zijn broertjes evenmin verteld als aan zijne ouders, hoe het hem gelukt was den weg naar huis terug te vinden.

De vader echter wantrouwde Klein Duimpje en bond 's avonds de grendel met een stevig touw zoo vast, dat Klein Duimpje, toen hij 's morgens vroeg weer 't bed uitging, de deur niet kon openen.

Dat was een geduchte misrekening voor den schranderen knaap.

Toch had hij gauw een ander middelje bedacht. Toen 's morgens het laatste halve brood onder de negen hutbewoners werd verdeeld, kreeg ieder maar een dun, droog boterhammetje.

De jongens verslonden hun stukje brood gretig, maar Klein Duimpje moffelde de boterham stilletjes in zijn zak en verbrokkelde het daar tot kruim. Daarna werd weer een tocht in het bosch ondernomen.

Evenals de eerste maal, liep Klein Duimpje ook nu achteraan en strooide hier en daar langs den weg kruimels van zijn verbrokkelden boterham, in de hoop daardoor dan later weer den weg naar huis te zullen terugvinden.

De arme kleine had echter niet aan de vele vogels gedacht, die zich in het bosch ophielden.

Bijna even vlug als hij de kruimelsneerstrooide achter zich, pikten de kleine vogels ze op.

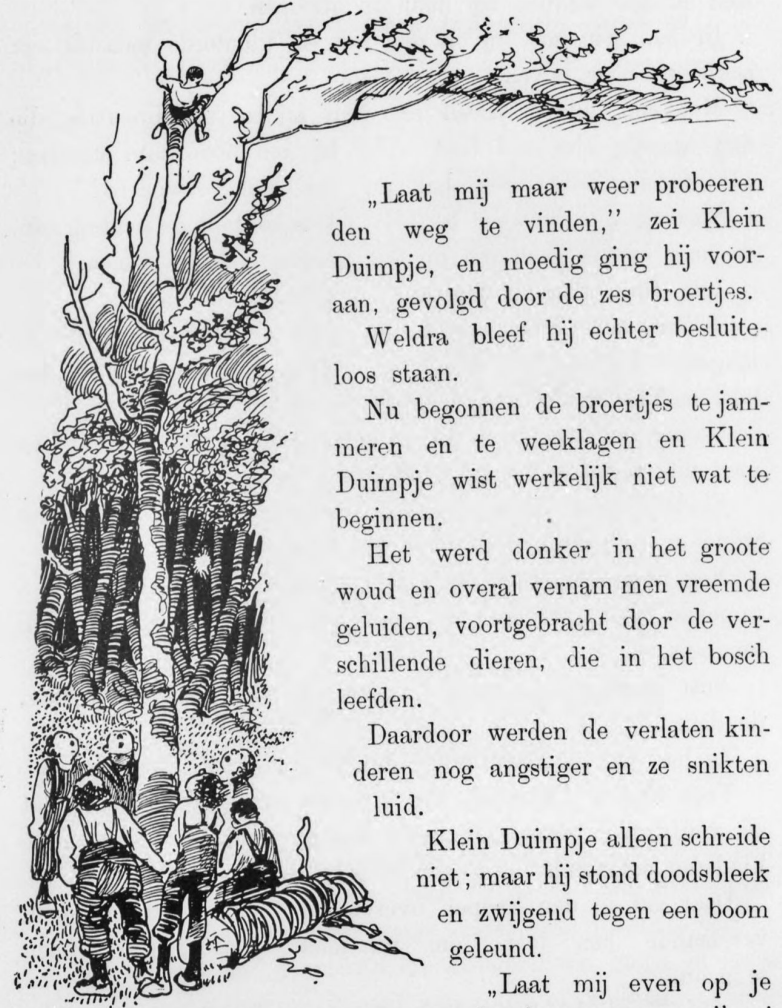
Eindelijk beval de hout-hakker zijn

zoontjes weer kruiden te gaan zoeken en zeide, op een andere plek te zullen houthakken.

De moeder kon er nauwelijks toe besluiten van hare kinderen te scheiden, doch de man trok haar aan den arm mee.

Weer gingen zij langs een omweg naar huis. De jongens

wachtten weer uren op de terugkomst der ouders, maar er verscheen niemand om hen te komen halen.

„Laat mij maar weer probeeren den weg te vinden,” zei Klein Duimpje, en moedig ging hij vooraan, gevolgd door de zes broertjes.

Weldra bleef hij echter besluiteloos staan.

Nu begonnen de broertjes te jammeren en te weeklagen en Klein Duimpje wist werkelijk niet wat te beginnen.

Het werd donker in het groote woud en overal vernam men vreemde geluiden, voortgebracht door de verschillende dieren, die in het bosch leefden.

Daardoor werden de verlaten kinderen nog angstiger en ze snikten luid.

Klein Duimpje alleen schreide niet; maar hij stond doodsbleek en zwijgend tegen een boom geleund.

„Laat mij even op je schouders gaan staan,” zei

hij plotseling tot zijn oudsten broer; „dan kan ik dien tak grijpen en klim dan naar den top van dezen hoogen boom. Misschien is er wel een lichtje van eene of andere woning te zien en dan kunnen wij daar op afloopen.

In een wip zat hij op den tak en klauterde toen als een eekhoorn naar boven.

Met een luiden jubelkreet riep hij tot zijn broertjes, die met angstig kloppend hart onder bij den boomstam stonden: „Ik zie een licht; geen half uur van hier verwijderd!”

Spoedig was hij weer beneden en wees toen de richting aan, die men moest gaan om op den goeden weg te komen.

Zelf ging hij weer vooraan.

't Was een moeilijke tocht in de duisternis en slechts langzaam kwamen de kinderen vooruit, omdat zij nu en dan veel moeite hadden om door de dichte struiken te komen.

Klein Duimpje lette bij dit alles goed op de richting, die men uit moest, om buiten het bosch te komen.

Eindelijk bereikten de kleine zwervers den zoom van het woud en zagen allen te gelijk het licht op korten afstand.

Nog maar een kwartiertje hadden zij af te leggen over een tamelijk vlak veld en toen stond ons zevental voor een fraai landhuis.

Juist opende een knappe vrouw, die er vriendelijk uitzag, de deur.

Zij had een lantaarn in de hand.

Toen Klein Duimpje, die 't woord deed, verteld had, dat zij verdwaald waren en zoo'n honger hadden, nam zij de kinderen aanstonds mee naar de keuken.

Daar gaf zij den knapen overvloedig eten en drinken, doch vermaande hen toen, om nu maar spoedig weer heen te gaan.

„Och,” vleide Klein Duimpje; „beste juffrouw, geef ons

voor den nacht een schuilplaatsje, al is 't ook maar in de schuur in 't hooi!”

„Neen jongens, dat gaat niet;” zei de vrouw op gejaagden toon; „mijn man is een reus, een wildeman, die niets liever doet dan vreemde kinderen opeten. Hij kan zoo aanstonds te huis komen.”

Een dreunend geluid deed zich hooren, niet ver van de deur.

„O wee!” riep de vrouw; daar is hij al. Nu kunt gij niet meer weggkomen; nu maar gauw onder deze bedstede.”

Zij opende in de naaste kamer een klein luikje onder in een houten beschot en in een wip zaten al de knaapjes onder

de bedstede. Toen spoedde de vrouw zich naar de deur, die zij voor den wildeman opende en hem met de lantaren in de hand voorging naar de eetzaal, waar een overvloedig maal van allerlei vleesch en wildbraad, met ettelijke kannen wijn voor den slokop gereed stond.

„Wel, wel,” sprak de vrouw; „wat ben je lang uitgebleven; 't eten begint reeds koud te worden.”

„'t Was ook zoo afgerazend donker,” bromde de reus met een schorre stem, die door 't geheele huis dreunde. Toen snoof hij eenige malen in 't rond en zei: „ik ruik, ik ruik menschen-vleesch! kindervleesch, vreemd kindervleesch!”

„Och, verbeelding, anders niets!” voegde zijne vrouw hem toe; „je ruikt niets anders dan 't vette kalf, dat van middag geslacht is en nu in de keuken hangt.”

Klein Duimpje en zijne broertjes rilden van angst en wenschten, dat zij weer in 't bosch waren.

De wildeman echter had mes en vork gegrepen en verslond het eene gerecht na het andere, terwijl hij groote bekers wijn uitdronk.

Toen hij genoeg gegeten en gedronken had, begon hij alweer; „ik ruik, ik ruik menschen-vleesch, jong kindervleesch!”

Weer poogde zijne vrouw hem wijs te maken, dat hij zich vergiste, doch hij sprong op, nam de lantaren en begon te zoeken.

Met groote bezorgdheid volgde zijne vrouw hem op de hielen,

terwijl hij alle kamers van het huis doorsnuffelde en ten slotte ook in de kamer kwam, waar de zeven jongens onder de bedstede verscholen zaten,

„Ha,” begon de reus; „ha, hier ruikt het nog meer naar jong

menschen-vleesch!” Toen rukte hij het luikje open en stak zijn groote hand naar binnen. Klein Duimpje werd het eerst gegrepen en op den vloer gezet.

„Och, goeie beste mijnheer de reus,” riep het kereltje, in de grootste angst: „genade, genade! ik zal het nooit weer doen.”

De andere jongens gilden het uit, toen hij hen een voor een te voorschijn haalde.

„Ha, een lekker hapje!” riep de wildeman, zonder eenig medelijden te betoonen. „Ik zal dat wild maar dadelijk slachten, dan kan ik er morgen aan smullen.”

„Maar manlief,” zeide de vrouw van den reus; „er hangt nog een geheel kalf. Laat mij dat nu maar eerst braden, want anders bederft het vleesch toch. En dan die knaapjes, zie eens hoe armelijk zij er uitzien.

Wat zou je nu toch aan zulke magere scharminkels hebben? Laat ik ze nog eerst eens een week goed te eten geven,” vervolgde de goede vrouw; „dan zijn ze vetter en zal je er meer aan hebben.”

Het gelukte haar werkelijk den wildeman te bewegen om de knaapjes vooreerst niet te dooden. Toen gaf zij hem nog een ham met een paar kannen wijn en de reus begon opnieuw te smullen.

Onderwijl bracht zij de kinderen naar de slaapkamer waar twee ledikanten stonden. In een er van sliepen hare zeven dochtertjes, die ieder een mooi gouden kroontje op 't hoofd hadden.

„Kleed je nu maar gauw uit,” sprak ze tot de jongens en gaf ieder een slaapmutsje.

„Ga dan dadelijk naast elkaar in 't andere groote ledikant,” voegde zij er bij; „en tracht maar gerust te slapen. Morgen vroeg, voor mijn man nog op is, zal ik jelui wel wekken en stilletjes de deur uitlaten.”

De goede vrouw ging niet heen, vóór Klein Duimpje en zijne broertjes te bed waren gegaan. Vermoeid als zij waren,

sliepen de jongens weldra in en vergaten het gevaar, dat hen bedreigde.

Alleen Klein Duimpje bleef wakker; hij vertrouwde dien woesten menscheneter niet.

Stil liet hij zich uit het ledikant glijden, sloop toen naar het andere ledikant en nam voorzichtig een der slapende

meisjes het kroontje van 't hoofd en zette er zijn slaapmutsje voor in de plaats op.

Zoo deed hij met alle anderen, zoodat de broertjes, even als hij een kroontje en de dochtertjes van den reus slaapmutsjes op hadden gekregen. Dat was een leepe streek van Klein Duimpje. De reus en zijne vrouw hadden nog niet lang geslapen, toen de wildeman wakker werd en weer aan de vreemde jongens dacht, die hij zelfs op zijn bed kon ruiken.

Klein Duimpje rilde toen hij het hoorde.

Toen kwam de wildeman in de slaapkamer, waar slechts een klein nachtlichtje brandde. Klein Duimpje's hart bonsde hem tegen de keel, toen de groote hand van den reus 't eerst zijn hoofd aanraakte en daarna de hoofden der andere jongens betastte.

Hij ontdekte echter de kroontjes en mompelde: „Daar had ik mij leelijk kunnen vergissen.”

De menscheneter ging toen naar de keuken om zijn groot mes te slijpen.

Vervolgens ging hij naar het andere ledikant en toen hij daar slaapmutsen op de hoofdjes voelde, doodde de wildeman, in de meening de vreemde jongens te slachten, zijne eigene dochtertjes.

De reus ging daarna andermaal naar bed, in de meening zich morgen aan 't vreemde jonge menschevleesch te zullen vergasten.

Toen wekte Klein Duimpje voorzichtig de broertjes en deelde hen fluisterend mee wat er gebeurd was.

De jongens ijsden er van en begonnen zich bevend te kleeden.

Heel stiller slopen zij toen de kamer uit, trokken naar de keuken, waar Klein Duimpje reeds 's avonds te voren een klein luikje in den muur had gezien, openden zachtjes dat luikje en lieten zich op den grond in den tuin glijden.

Spoedig waren zij nu in 't open veld en liepen zoo snel weg als zij konden.

De vrouw van den reus, die 's morgens werkelijk voor dag en dauw was opgestaan, met het doel de vreemde jongens te laten ontsnappen, hief een vervaarlijk geschrei aan, toen zij het vreeselijk schouwspel zag.

De reus sprong het bed uit en toen ook hij ontdekte wat er gebeurd was, bulderde hij van woede.

Spoedig greep hij een vaatje wijn, dat hij geheel leegdronk voor den schrik, trok toen zijn wonderlaarzen aan, waarmede hij, zoo hij dit verkoos, passen kon afleggen van zeven mijlen lang en begon de ontvluchte jongens te vervolgen.

't Was reeds helder dag geworden.

De knapen hadden een heuvelachtig terrein bereikt, met een weelderigen plantengroei. Overal stonden groote varens, met breede afhangende bladeren.

Klein Duimpje, die juist een heuveltop had beklommen en telkens achteruit tuurde, zag eensklaps de reus aankomen, doch kreeg tegelijkertijd een konijnenhol onder aan den heuvel in het gezicht.

„Kruip gauw allemaal onder de breede bladeren van de varens weg,” riep hij tot zijn broertjes; „daar komt de wildeman! Ik zal mij wel in dat konijnenhol verbergen.”

Pas zaten de jongens verscholen of daar dreunde de grond en plofte de reus bij den heuvel neer.

De wildeman, opgeschrikt uit zijn slaap en nu half bedwelmd door 't onmatig gebruik van den wijn, scheen eens-

klaps zeer loom te worden en behoefte te gevoelen om wat uit te rusten.

Hij strekte zich toen op het gras van den heuvel uit en weldra snorkte hij zoo geweldig, dat men gemeend zou hebben een zaagmolen in volle werking te hooren.

Klein Duimpje, die met verbazing gezien had, welke onmogelijke stappen de reus maakte met zijn vreemdsoortige laarzen, was uit zijn schuilhoek te voorschijn gekomen.

Hij zag hoe een der laarzen gedeeltelijk van den reuzenvoet was afgezakt, greep de laars en trok haar aan.

De kleuter merkte nauwelijks hoe deze wonderlaarzen ieder pasten die ze aantrok, of wist nu ook de andere laars te bemachtigen en trok ook deze aan.

De reus sliep steeds voort.

„Komt, jongens!” riep Klein Duimpje nu op verheugden toon tot zijn broertjes; „allemaal elkaar een hand gegeven en dan zult gij eens zien, hoe vlug wij kunnen loopen.”

't Was verbazend; want telkens als hij een stap deed, kwam het geheele troepje zeven mijlen vooruit.

Reeds binnen het half uur waren de knapen in de ouderlijke woning terug, waar zij nog hartelijker werden verwelkomd dan de eerste keer en, vreemd genoeg, ook nu was al het achterstallige loon betaald, door den nieuwen baas.

O, wat hoorden de ouders vreemd op toen Klein Duimpje alles verhaalde wat hem wedervaren was. Het speet hem en ook de andere broertjes, dat nu de kindertjes van die goede vrouw vermoord waren.

Doch Klein Duimpje's moeder zeide wel eens gehoord te hebben, dat in een naburig rijk een toovenaar woonde, die het geheim kende, om kinderen, welke een geweldadigen dood hadden gevonden, weer in het leven terug te roepen.

Zoodra Klein Duimpje dit vernam, sprong hij op en snelde

op zijn zevenmijlslaarzen naar dien toovenaar, om diens hulp in te roepen.

Hij was er reeds in een uur en vond de oude toovenaar aanstonds bereid hem het middel te geven, om de onschuldige meisjes weer tot het leven terug te roepen.

Nog voor den avond kwam Klein Duimpje, die gezien had hoe de wildeman nog altijd tegen den heuvel lag te slapen, bij diens huis terug en vertelde de weenende vrouw wat hij thans uit dankbaarheid kwam verichten.

Zij zag hem onge-loovig aan, doch toen hij met het toovermiddel de wonden der gedooode meisjes bestreek, openden zij, aanstonds de oogjes en lachten, de moeder vriendelijk tegen,

die hare lievelingen liefdevol omhelsde.

Zoodra de Koning al deze avonturen vernomen had, moest Klein Duimpje aan het hof komen. De koning zond een regiment soldaten af, om den wildeman gevangen te nemen.

De reus, die met zijne laarzen ook zijn toovermacht miste, kon zich niet verdedigen, werd gevangen genomen en in een donkeren kerker opgesloten.

Klein Duimpje daarentegen werd met allerlei spoedeisende zendingen voor den Koning belast en verdiende daarmee veel geld.

Zijne ouders kwamen in de hoofdstad wonen en zijne broer-

tjes werden op goede scholen geplaatst, om later nuttige leden in de maatschappij te kunnen worden.

Alle leed was voor goed uit het gezin van den houthakker verdwenen en Klein Duimpje werd benoemd tot eersten hofhardlooper, wat hij gedurende zijn leven gebleven is.
